
Dudaklarımda Şarkısın
BRO*SİS
JULIA QUINN
Epsilon

Dudaklarımda Şarkısın

New York Times Çoksatan Yazarı Julia Quinn yeni romanıyla okuyucularını hem güldürecek hem de onların kalplerini sızlatacak.

Hugh bu kadının can sıkıcı şekilde ukala olduğunu düşünüyordu...

Hugh Prentice hazırcevap kadınlara karşı asla sabırlı değildi ve eğer Leydi Sarah Pleinsworth utangaç ya da mahcup kelimelerinden haberdarsa bile onları çoktan lugatından çıkarmıştı. Pervasız bir düello matematik dehası olan Hugh'u sakat bir bacağa mahkûm etmişti ve şimdi Sarah gibi bir kadınla evlenmeyi hayal etmesi şöyle dursun, ona kur bile yapamazdı.

Sarah bu adamın delinin teki olduğunu düşünüyordu...

Hugh'un yaptığı düello neredeyse Sarah'ın tüm ailesini mahvedeceği için onu asla affedemezdi ama Sarah'ın asıl tahammül edemediği onun kişiliğiydi. Ancak bu ikili bir haftayı yan yana geçirmek zorunda kaldıklarında, ilk izlenimlerin o kadar da güvenilir olmadığını keşfedeceklerdi.
Sonra ilk öpücük ikincisine, üçüncüsüne ve dördüncüsüne yol açarken, matematik dehası lord hesabını şaşıracak ve her zaman hazırcevap olan leydi belki de ilk defa kendini nutku tutulmuş halde bulacaktı.

ISBN 978-605-173-268-8

9 786051 732688

₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

DUDAKLARIMDA ŞARKISIN

Orjinal Adı: The Sum Of All Kisses
Çeviri: Özlem Sakin
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Eren Abaka
Kapak Uygulama ve Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-173-268-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2013 Julia Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi
Deposite İş Merkezi. A6 Blok Kat: 3
No: 309 Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51
Fax: (0212) 671 61 52
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Dudaklarımda Şarkısın

Nuray - metin - Sera

Julia Quinn

Çeviri: Özlem Sakin

epsilon

Bu kitabı kendime ve Paul'e ama en çok kendime ithaf ediyorum.

Giriş

Londra
Gece geç bir saat
Bahar, 1821

Chatteris Kontu ortaya, "Piket hafızaları güçlü olanları kayırır," dedi.

Lord Hugh Prentice onu duymadı, çok uzakta, pencerenin yanındaki masadaydı ama daha da önemlisi, biraz sarhoştu. Hugh alkollü olmasaydı ve Chatteris'in dediğini duysaydı, *işte bu yüzden piket oynuyorum,* diye düşünürdü.

Bunu yüksek sesle söylemezdi. Hugh sadece sesini duyurmak için boşa konuşan biri değildi ama kesinlikle aklından geçirirdi. Ve ifadesi değişirdi. Dudaklarının kenarı hafifçe seğirir ve sağ kaşı havaya kalkardı. Belki çok ufak bir hareketti ama dikkatli bir gözlemcinin onun kendini beğenmişin teki olduğunu fark etmesi için yeterliydi.

İşin aslı, Londra sosyetesi böyle dikkatli gözlemcilerden yoksundu. Tabii Hugh hariç.

Hugh Prentice her şeyi fark ederdi. Ve de her şeyi hatırlardı. İsterse tüm *Romeo ve Juliet*'i kelime kelime baştan sonra tekrarlayabilirdi. *Hamlet*'i de. *Julius Caesar*'ı tekrarlayamazdı ama bunun da tek nedeni henüz okumaya tenezzül etmemiş olmasıydı.

O kadar ender bulunan bir yetenekti ki Hugh, Eton'daki ilk iki ayında altı kez kopya çekmekten disipline gitmişti. Bir süre sonra sınavda isteyerek bir-iki soruyu yanlış yapmasının hayatını kolaylaştırdığını fark etmişti. Aslında kopya çektiği iddialarını çok da umursamıyordu, çünkü o kopya çekmediğini biliyordu ve başka kimsenin ne düşündüğünü de pek umursamıyordu ama böyle suçlanmak çok meşakkatliydi: öğretmenlerinin huzuruna çıkartılması ve ayakta durup masumiyetine inanana kadar bildiklerini tekrar tekrar anlatması.

Hafızasının en çok işe yaradığı yer ise kart oyunlarıydı. Ramsgate Markisi'nin en küçük oğlu olduğu için Hugh kendisine neredeyse hiç miras kalmayacağını biliyordu. En küçük oğulların askere yazılmaları veya ruhban sınıfına ya da servet avcılarının arasına katılmaları beklenirdi. Ama Hugh bu gibi telaşlar için yaratılmamıştı ve bu yüzden kendini geçindirecek başka bir uğraş bulması gerekiyordu. Ve tüm akşam boyunca, atılan her bir kâğıdı sırasıyla aklında tutabilme yeteneğine sahip olduğu için kumar oynamak ona çok kolay geliyordu.

Esas zor olan, onunla oynamak isteyecek bir centilmen bulmaktı. Hugh'un piketteki becerileri adeta bir efsaneye dönüşmüştü, yine de genç centilmenler yeterince sarhoşlarsa şanslarını deniyorlardı. Herkes kumarda Hugh Prentice'i yenen adam olmak istiyordu.

Bu akşamki sorun Hugh'un da "yeterince" sarhoş olmasıydı. Ki bu çok da sık rastlanan bir durum değildi; genelde içerek kontrolünü kaybetmekten pek hoşlanmazdı. Ama bu akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkmışlardı ve bira bardaklarının çok büyük, kalabalığın gürültücü ve kadınların alışılmadık biçimde dolgun olduğu bir tavernaya gitmişlerdi.

Kulübe gelip kart destesini çıkartana kadar, Winstead Kontu unvanını yeni kazanmış olan Daniel Smythe-Smith çoktan kafayı bulmuştu. Az evvel birlikte olduğu hizmetçiyi detaylı biçimde tarif ediyordu, Charles Dunwoody de Daniel'a tavernaya geri dönüp daha iyi bir performans sergilemesini öneriyor ve hatta her zaman diğerlerinden daha ciddi bir duruşu olan genç Chatteris Kontu, Marcus Holroyd bile öyle sarsılarak gülüyordu ki neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Hugh, Daniel'inkinden daha az toplu, daha kıvrak olan kadın barmeni tercih ederdi ama detaylar için üstelediklerinde sadece sırıtmakla yetinmişti. Tabii ki, kızın her bir santimetre karesini hatırlıyordu ama Hugh kaçamaklarını asla ulu orta anlatmazdı.

Daniel, "Seni bu sefer yeneceğim Prentice," diye böbürlendi, kendine has hoş sırıtışıyla masadakileri neredeyse kör ederek ve sakar bir biçimde masaya doğru kaykıldı. Grupta kadınları baştan çıkartmakta en üstün gelen hep o olmuştu.

Marcus, "Tanrı aşkına Daniel, yine mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Yapabilirim." Daniel parmağını havaya kaldırıp sallamış ama bu hareket yüzünden dengesini kaybedince de kahkaha atmaya başlamıştı. "Bu sefer yapabilirim."

Charles Dunwoody de, "Yapabilir," diye bağırdı. "Yapabileceğini biliyorum."

Kimse bir şey demedi. Ayıkken bile Charles Dunwoody'nin söyledikleri gerçeği çok fazla yansıtmazdı.

"Hayır, hayır, yapabilirim," diye ısrar etti Daniel. "Çünkü sen..." Hugh'a doğru parmağını salladı. "Sen çok içtin!"

Marcus, "Senin kadar değil," diye doğru bir noktaya parmak bastı ama bunu söylerken hıçkırdı.

Daniel zafer kazanmışçasına, "Saydım," dedi. "Benden daha çok içti."

Dunwoody, "En çok beıı içtim," diyerek hava attı.
Daniel da, "O zaman sen *kesinlikle* oynamalısın," dedi.
Oyun başladı, şaraplar dolduruldu ve herkes Daniel kazanana kadar harika vakit geçirdi. Hugh ise faltaşı gibi açılmış gözlerle masadaki desteye bakakalmıştı.
"Kazandım," dedi Daniel, sesinde hafif korkuyla karışık bir saygı vardı. "Şuna bakar mısın?"
Hugh tekrar kart destesini zihninde canlandırdı, bazı kartların alışılmadık biçimde bulanık olmalarını görmezden gelmeye çalıştı.
Daniel uzun süredir en yakın arkadaşı olan Marcus'a, "Kazandım," dedi yeniden.
Hugh, sadece kendi duyabileceği bir sesle, "Hayır," dedi. Bu mümkün değildi. Mümkün değildi işte. Kart oyunlarında asla kaybetmezdi. Geceleri uyumaya çalışırken, küçükken dinlediği o sesleri tekrar duymamaya çalışırken bile zihni o gün elinden geçen tüm kâğıtları geri getirirdi; hatta o hafta oynadıklarını.
"Ben bile nasıl yaptım emin değilim," dedi Daniel. "Önce papazdı, sonra yedili ve..."
"As geldi," diye patladı Hugh, aptalca zırvalamalarına bir dakika daha tahammül edemeyecekti.
"Hımm..." Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Belki de."
Hugh, "Tanrım," diye bağırdı. "Biri lütfen şunu susturs un." Sessizliğe ihtiyacı vardı, odaklanıp kartları hatırlamaya. Tıpkı Freddie'yle bir kez eve geç geldiklerinde ve babalarının elinde-
Hayır, hayır, hayır. Bu farklı bir şeydi. Bu kart oyunuydu, piketti. Asla kaybetmezdi. Her zaman güvenebileceği tek şeydi.
Dunwoody kafasını kaşıyıp kartlara baktı ve yüksek sesle

saydı. "Sanırım so-"
Hugh, boğazından kelimelerin çıkmasını engelleyemeden, "Winstead, seni lanet olası hilekâr!" diye bağırdı. Nereden çıktıklarını veya bunları söylemesine neyin neden olduğunu bilmiyordu ama kelimeler bir kere ağzından çıkıp havayı doldurmuş, adeta masanın üzerinde kıvılcımlar saçarak süzülüyorlardı.
Hugh titremeye başladı.
"Hayır," dedi Daniel. Sadece bu kadar. Titreyen elleri ve suratında kafası karışmış bir ifadeyle sadece *hayır.* Şaşakalmıştı, adeta-
Ama Hugh böyle düşünmedi. Bunu düşünemezdi, o yüzden tek bildiği, doğru olduğundan emin olduğu şeye, *hiçbir zaman* kart oyununda kaybetmediği gerçeğine tutunarak ayağa fırladı ve masayı devirdi.
Daniel gözlerini hızla kırpıştırarak, "Hile yapmadım," dedi. Marcus'a döndü. "Ben hile yapmam."
Ama hile yapmış olması gerekirdi. Hugh tekrar kartları zihninde karıştırdı, sinek valesinin gerçekten de elinde bir sinek olduğu ve ayağının dibindekine çok benzer bir bardaktan şarap içen onlunun peşine düştüğünü gerçeğini görmezden geldi...
Hugh bağırmaya başladı. Ne dediğiyle ilgili bir fikri yoktu; Daniel hile yapmıştı, kupa kızı tökezlemişti ve 42 çarpı 306 her zaman 12.852 ederdi. Ki bunların durumla ne alakası vardı hiçbir fikri yoktu ama şimdi her yere şarap dökülmüş, kâğıtlar dağılmıştı ve Daniel orada durmuş başını iki yana sallayarak, "Neden bahsediyor?" diyordu.
Hugh dişlerini sıkmış, "Sende as olmasına imkân yoktu," dedi. As valeden sonraydı, vale de ondan sonra...
"Ama vardı," dedi Daniel omuz silkerek. Bir de arkasından geğirdi.

Dengesini bulmakta zorlanarak Hugh, "Olamazdı," diye çıkıştı. "Ben destedeki her kâğıdı bilirim."
Daniel kartlara baktı. Hugh da boynundaki madalyonu adeta bir kan damlası gibi süzülen karo kızına baktı.
Daniel, "Mükemmel," diye mırıldandı. Ardından da gözlerini Hugh'a dikti. "Ben kazandım. Şu işe bak."
Onunla dalga mı geçiyordu? O çok saygıdeğer, Winstead Kontu, Daniel Smythe-Smith onunla *dalga mı geçiyordu*?
Hugh, "Bedelini ödeyeceksin," diye kükredi.
Daniel şaşırıp irkildi. "Ne?"
"Düello şahidinin ismini belirle."
"Beni düelloya mı davet ediyorsun?" Daniel inanamayarak Marcus'a döndü. "Sanırım beni düelloya davet ediyor."
Şu anda diğerlerine kıyasla bir anda çok daha ayık görünen Marcus, "Daniel, kapa çeneni," diye sızlandı.
Ama Daniel onu elini sallayıp geçiştirdi ve dönüp, "Hugh, gerzeklik etme," dedi.
Hugh düşünmedi. Atladı. Daniel yana doğru sıçradı ama yeterince değildi, her ikisi de yere devrildi. Masanın bacaklarından biri Hugh'un kalçasına çarptı ama hissetmedi bile. Daniel'e vurmaya başladı -bir, iki, üç, dört- ta ki iki çift el onu arkaya sonra da yukarı kaldırana kadar. "Sen lanet olası bir hilekârsın," diye zorlukla konuşurken eller onu zor zapt etti.
Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Ve o Winstead denilen adam onunla *dalga geçmişti.*
"Öcümü alacağım."
Daniel, "Ahh, hayır, almayacaksın," dedi dişlerinin arasından. "*Ben* öcümü alacağım."
"Yeşil Alan'da mı?" dedi Hugh soğukkanlı bir şekilde.
"Şafak vaktinde."

Herkes, bu iki adamdan birinin aklını başına toplamasını beklerken derin bir sessizlik oldu.
Ama onlar akıllarını başlarına toplamadılar. Elbette bunu yapmadılar.
Hugh gülümsedi. Gülümseyecek ne vardı bilmiyordu ama yine de gülümsemesinin yüzüne yayıldığını hissetti. Ve Daniel Smythe-Smith'e baktığında başka bir adamın suratını gördü.
"O zaman öyle olsun."

Hugh'un silahını kontrol etmeyi bitirince Charles Dunwoody yüzünü buruşturarak, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.
Hugh cevap vermeye tenezzül etmedi. Başı çok ağrıyordu.
"Yani sana inanıyorum, hile yaptığına inanıyorum. Yapmış olması lazım, çünkü, şey, bu sensin. Sen hep kazanırsın. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum, ama yapıyorsun."
Hugh başını kıpırdatmadı ama bakışları Dunwoody'nin yüzünde hafifçe bir yay çizdi. Şimdi de Dunwoody mi *onu* hile yapmakla suçluyordu?
Dunwoody Hugh'un küçümseyici ifadesinin farkında olmadan devam etti. "Sanırım matematik yüzünden. Her zaman matematik konusunda bir ucube gibi başarılıydın," dedi.
Çok hoş. Bir ucube diye adlandırılmak gerçekten her zaman çok hoştu.
"... ve *biliyorum,* matematikte hiç kopya çekmedin. Tanrı biliyor ya, seni okuldayken az sorgulamadık." Dunwoody başını kaldırıp kaşlarını çatıp ona baktı. "*Bunu* nasıl beceriyorsun?"
Hugh ona düz bir bakış fırlattı. "Bunu bana şimdi mi soruyorsun?"

"Ahh. Hayır. Tabii ki hayır." Dunwoody boğazını temizleyip bir adım geri attı. Marcus Holroyd, tahminen düelloyu durdurmayı denemek için şimdi onlara doğru geliyordu. Hugh Marcus'un botları nemli çimin üstünde iz bırakırken onu izledi. Sol adımı sağ adımından daha uzundu, ama çok fark yoktu. Onlara erişmesi için on beş adım daha atması gerekiyordu, kendini cüretkâr hissedip de onların alanlarına girmek istiyorsa tabii on altı.

Ama bu Marcus'tu. On beşte durdu.

Marcus ve Dunwoody denetlemek için silahları değiş tokuş ettiler. Hugh son derece kullanışlı bilgilerle *dolu* olan doktorun yanında durmuştu.

Bacağının üstüne vurarak, "İşte tam burası," dedi cerrah. "Olduğunu gözlerimle gördüm. Femoral atardamar. Bir domuz gibi kanarsın."

Hugh bir şey demedi. Daniel'i gerçekten de *vurmayacaktı.* Aradan geçen birkaç saatte sakinleşmişti ve hâlâ öfkeli olsa da onu öldürmesi için bir neden bulamıyordu.

Doktor, "Ama gerçekten de çok acı verici bir darbe istiyorsan el ve ayaktan şaşma," diye devam etti. "Kemikler kolay kırılır ve çok fazla sinir var. Ayrıca onu öldürmemiş de olursun. Önemli organlardan da uzak."

İnsanları duymazlıktan gelmekte Hugh'un üstüne yoktu ama bunu duyunca çenesini tutamadı.

"El önemli değil mi?"

Doktor dilini dişlerinin üzerinde gezdirip emer gibi bir ses çıkarttı; tahminen dişlerinde kalan kokuşmuş bir yemek parçasını çıkartmıştı. Omuz silkti. "En azından kalp değil." Doğru söylüyordu aslında. Hugh insanların doğru noktaya parmak basmasından nefret ederdi. Yine de, doktor, biraz aklı başındaysa, çenesini kapatırdı.

"Sadece kafayı hedef alma," dedi doktor ürpererek. "Kimse bunu istemez ve sadece kurşunu yiyen zavallıdan da bahsetmiyorum. Her yere beyin parçacıkları dağılır, suratlar yarılır. Cehennemden çıkmış bir cenaze gibi."

Marcus, "Doktor diye bunu mu seçtin?"

Hugh kafasıyla Dunwoody'yi işaret etti. "O buldu."

Doktor kendini savunur bir tonla, "Ben bir berberim," dedi.

Marcus başını sallayıp Daniel'in yanına geri gitti.

"Baylar, ne zaman hazırsanız!"

Hugh emri kimin verdiğinden emin değildi. Tahminen düelloyu duyup övünmek isteyen biri. Londra'da, "Gözlerimle gördüm,"den daha fazla revaçta bir cümle yoktu.

"Nişan alın!"

Hugh kolunu kaldırıp nişan aldı. Daniel'in omzunun üç santim kadar sağına.

"Bir!"

Tanrım, geri sayımı unutmuştu.

"İki!"

Göğsü sıkıştı. Geri sayım. Bağırış. Sayıların düşmanı olduğu tek şey buydu. Babasının kendiyle gurur duyan boğuk sesi kulaklarındaydı ve de Hugh'un bu sesi duymamak için ne kadar çaba sarf ettiği.

"Üç!"

Hugh bir an olduğu yerde sıçrar gibi oldu ve tetiği çekti.

"Ahh!"

Hugh şaşırmış gözlerle Daniel'e bakıyordu. Daniel, "Lanet olsun, beni vurdun," diye bağırdı. Omzunu tuttu, buruşuk beyaz gömleğine kırmızı renk yayılmaya başlamıştı bile.

Hugh adeta kendi kendine, "Ne?" diye sordu. "Hayır." Yanına nişan almıştı. Çok uzağına değil belki ama o çok iyi bir

nişancıydı, hatta harika bir nişancı.
"Tanrı aşkına," diye homurdandı doktor ve koşarak alanın diğer tarafına doğru fırladı.
Dunwoody nefes nefese, "Onu vurdun," dedi. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"
Hugh'un verecek yanıtı yoktu. Daniel yaralanmıştı, hatta belki de ölümcül bir biçimde ve bunu kendisi yapmıştı. *Kendisi* yapmıştı. Onu kimse zorlamamıştı, şimdi Daniel kanlı -*gerçekten de kanlı*- kolunu kaldırırken Hugh bir anda bacağını parçalara ayrılıyor gibi hissedince çığlık attı. Neden tetiği çekme sesini kurşunu hissetmeden önce duyduğunu düşünmüştü? Bu işlerin nasıl olduğunu biliyordu. Sör Isaac Newton haklıydı, ses saniyede 343,2 metre hareket ederdi. Hugh Daniel'dan yaklaşık yirmi metre kadar uzakta duruyordu, öyleyse kurşun aşağı yukarı kaç metre gelmişti...
Düşündü. Ve düşündü. Düşündü ama yanıtı bulamadı.
Dunwoody'nin çıldırmış sesi geldi. "Hugh! Hugh! Hugh, iyi misin?"
Hugh, Charles Dunwoody'nin bulanıklaşmış görüntüsüne baktı. Yukarıya bakıyor olduğuna göre, demek ki yerde yatıyordu. Gözlerini kırpıştırıp odaklanmaya çalıştı. Hâlâ sarhoş muydu? Daniel'le olan tartışmasının hem öncesinde hem de sonrasında çok fazla alkol almıştı.
Hayır, sarhoş değildi. En azından çok fazla değil. Vurulmuştu. Veya en azından o vurulduğunu düşünüyordu. Gerçekten de içine bir kurşun girmiş gibi hissetmişti ama artık çok canı acımıyordu. Yine de neden yerde olduğunun açıklaması bu olabilirdi.
Yutkunup nefes almaya çalıştı. Neden nefes almak bu kadar zordu? Bacağından vurulmamış mıydı? Tabii *vurulduysa*.

Hâlâ olup bitenden emin değildi.
"Aman Tanrım," diye yeni bir ses geldi. Derin derin nefes alan Marcus Holroyd. Yüzü bembeyazdı.
Cerrah, "Üzerine pres yapın," diye bağırdı. "Ve şu kemiğe dikkat edin."
Hugh konuşmaya çalıştı.
"Turnike," dedi biri. "Turnike yaparak bağlayalım mı?"
Doktor, "Bana çantamı getirin!" diye bağırdı.
Marcus elini tutarak, "Enerjini harcama," dedi.
Dunwoody delirmiş gibi bir tonla, "Sakın uyuma!" diye ekledi. "Gözlerini açık tut."
Hugh, çatlak bir sesle, "Bacağım," dedi.
"Ne?"
"Doktora söyleyin," diyerek Hugh, nefes almak için durakladı. "Kasığım. Domuz gibi kanıyor."
Marcus, "Neden bahsediyor bu?" diye sordu.
Dunwoody, "Ben- Ben-" dedi ama sesi gırtlağından bir türlü çıkmadı.
Marcus, "Ne?" diye sordu.
Hugh, Dunwoody'ye baktı. Hastaymış gibi görünüyordu.
Dunwoody, "Sanırım espri yapmaya çalışıyor," dedi.
Marcus sertçe, "Tanrım," diye sövüp Hugh'a, Hugh'un anlamlandıramadığı bir ifadeyle döndü. "Seni gidi hergele... Espri mi? Espri mi yapıyorsun?"
"Ağlama," dedi Hugh, çünkü ağlayacakmış gibi duruyordu.
Başka biri, "Daha sıkı bağlayın," dedi ve Hugh bacağını birinin çekiştirdiğini, daha sonra sıktığını hissetti ve Marcus'un, "En iyisi siz geride durun," dediğini duydu.
Ve hepsi buydu.

Hugh gözlerini açtığında karanlıktı. Yataktaydı. Tüm gün

geçmiş miydi? Hatta daha fazla? Düello şafaktaydı. O zaman gökyüzü hâlâ pembeydi.

"Hugh?"

Freddie? Freddie'nin burada ne işi vardı?

Kardeşinin babasının evine en son ne zaman adım attığını hatırlamıyordu. Hugh adını söyleyip, onu gördüğüne ne kadar sevindiğini belirtmek istedi ama boğazı çok kuruydu. Freddie, "Konuşmaya çalışma," dedi. Öne doğru eğilince mum ışığının aydınlattığı alana o bildik sarışın kafası girdi. İkisi birbirine çok benziyordu, pek çok kardeşten daha fazla. Freddie biraz daha kısa, biraz daha ince ve biraz daha sarışındı ama köşeli yüzlere ve aynı yeşil gözlere sahiptiler. Ve de aynı gülüşe.

Tabii gülümserlerse.

Freddie, "Sana biraz su getireyim," dedi. Dikkatlice Hugh'un dudaklarına bir kaşık yaklaştırıp ağzına suyu damlattı. Hugh çatlak sesiyle, "Daha fazla," dedi. Yutkunacak neredeyse hiç su yoktu. Sanki her bir damla kurumuş, dili tarafından emilmişti.

Freddie birkaç kaşık su daha verdikten sonra, "Biraz bekle. Bir anda çok vermek istemiyorum," dedi.

Hugh evet anlamında başını salladı. Nedenini bilmiyordu, ama onaylamıştı.

"Canın yanıyor mu?"

Yanıyordu ama Hugh bir anda Freddie sorana kadar bunun çok da farkına varmadığını anladı.

Freddie, "Yatağın ayakucuna işaret ederek, "Biliyorsun, hâlâ yerinde," dedi. "Bacağın."

Tabii ki hâlâ yerindeydi. Deli gibi acıyordu. Başka nerede olacaktı ki?

Freddie tedirginlik ve aceleyle, "Bazen insanlar uzuvlarını

kaybettikten sonra da acıyı hissederler," dedi. "Hayalet ağrı diyorlar. Bir ara okumuştum, ne zaman hatırlamıyorum. Biraz oldu."

O zaman demek ki dediği doğruydu. Freddie'nin hafızası Hugh'unki kadar kuvvetliydi ama zevkleri daha çok biyoloji bilimlerine yönelmişti. Çocukken Freddie neredeyse tüm vaktini dışarıda geçirirdi; toprağı kazar numune toplardı. Birkaç sefer ona Hugh da eşlik etmişti ama inanılmaz sıkılmıştı.

Hugh bir insanın böceklere karşı ilgisinin ne kadar çok böceğin yerini tespit ederse o kadar çok artmadığını anlamıştı. Aynı şey kurbağalar için de geçerliydi.

Freddie, "Babam aşağıda," dedi.

Hugh gözlerini kapadı. Başını anlıyorum anlamında sallamaya çalıştı.

Freddie, kendisi de dediğine çok inanmayarak, "Onu çağırmalıyım," dedi.

"Çağırma."

Bir-iki dakika sonra Freddie, "Al, biraz daha su iç. Çok fazla kan kaybettin. O yüzden bu kadar güçsüz hissediyorsun," dedi.

Hugh bir-iki kaşık daha içti. Yutkunurken canı yanıyordu.

"Bacağın kırık. Kalça kemiğin. Doktor yerine yerleştirdi ama doktor kemiğin paramparça olduğunu söyledi." Freddie boğazını temizledi. "Korkarım ki bir süre burada tıkılı kalacaksın. Kalça kemiği insan bedenindeki en büyük kemik. İyileşmesi birkaç ay alacak."

Freddie yalan söylüyordu. Hugh sesinden anlayabiliyordu. Bu da iyileşmesinin birkaç aydan daha fazla alacağı anlamına geliyordu. Belki de hiç iyileşmeyecekti ya da sakat kalacaktı.

İşte bu komik olmaz mıydı!
Hugh kulak tırmalayıcı bir sesle, "Bugün günlerden ne?" diye sordu.
Freddie, aslında sormak istediğini anladığı için, "Üç gündür baygınsın," dedi.
Hugh, "Üç gün," diye tekrarladı. Yüce Tanrım.
"Ben dün geldim. Corville bana haber verdi."
Hugh başını salladı. Kâhyalarının Freddie'ye kardeşinin neredeyse öldüğünü söylemesi mantıklıydı. Hugh, "Daniel'e ne oldu?" diye sordu.
"Lord Winstead mi?" Freddie yutkundu.
"Gitti."
Hugh'un gözleri kocaman açıldı.
"Yok yok, ölüp gitmedi yani," dedi Freddie hızla. "Omzu incinmişti ama iyileşecek. Sadece İngiltere'den gitti. Babam onu tutuklatmaya çalıştı ama henüz ölmemiştin..."
Henüz. Komik.
"Ve sonra, şey, babam ona ne dedi bilmiyorum. Olaydan sonraki gün seni görmeye geldi. Ben burada değildim ama Corville Winstead'in özür dilemeye çalıştığını ama babamın kabul etmediğini söyledi... Babamı bilirsin." Freddie yutkunup boğazını temizledi. "Sanırım Lord Winstead Fransa'ya gitti."
Hugh boğuk bir sesle, "Geri gelmeli," dedi. "Daniel'in suçu değil. Onu düelloya çağıran bendim."
Freddie rahatsız olmuş bir tonla, "Evet, şey, sanırım bunu babamla konuşman lazım," dedi. "Onu takip ettirmek istiyor."
"*Fransa'da* mı?"
"Onu ikna etmeye çalışmadım."
"Tabii ki." Çünkü kim bir deliyi ikna edebilirdi ki?"

Freddie, "Ölebileceğini düşündüler," diye açıklamaya çalıştı.

Ramsgate Markisi kimin varisi olacağını seçemezdi; en büyük erkek çocuğu olması nedeniyle Marki, devredilmemesi koşuluyla kendine verilenler hariç, unvanını, topraklarını ve servetini Freddie'ye bırakmak zorunda kalacaktı. Tabii Lord Ramsgate'in seçme şansı olsaydı kesinlikle Hugh'u seçeceğini herkes biliyordu.

Freddie yirmi yedi yaşındaydı ve henüz evlenmemişti. Hugh hâlâ böyle bir ihtimal olduğunu düşünüp umutlanmak istiyordu ama dünyada Freddie'nin gözüne çarpacak bir kadın yoktu. Kardeşi hakkında bu gerçeği kabul ediyordu. Anlamıyordu, ama kabul ediyordu. Sadece Freddie'nin evlenip Hugh'un üzerinden bu yükü alabileceğini anlamasını istiyordu. Çocuk odası yeterince dolduktan sonra yataklarına bir daha gelmeyecek bir koca isteyen çok kadın olmalıydı.

Ancak Hugh'un babası bu durumdan o kadar tiksiniyordu ki Freddie'ye bir gelin getirmemesini söylemişti. Unvan belki birkaç yıl Freddie'de kalabilirdi ama Lord Ramsgate, Hugh veya çocuklarına geçmesini planlıyordu.

Ki aslında Hugh'a karşı da çok sevgi dolu olduğu söylenemezdi.

Lord Ramsgate çocuklarına eşit sevgi göstermeyi umursamayan tek soylu sayılmazdı. Ramsgate malikânesi için Hugh daha iyi bir adaydı ve bu yüzden Hugh ağabeyinden daha iyiydi, nokta. Zaten herkes Marki'nin, Ramsgate Malikânesi, Hugh ve Freddie'yi bu sıralamada sevdiğini biliyordu.

Belki de aslında Freddie'yi hiç sevmiyordu.

Freddie aniden "Afyon rulosu ister misin?" diye sordu.

"Doktor eğer uyanırsan sana biraz verebileceğimizi söyledi."
Eğer... Az evvelki *'henüz'*den bile daha az komik.
Hugh başıyla onaylayıp ağabeyinin onu oturur konuma getirmesine izin verdi. "Çok kötü kokuyor," dedi Freddie'ye içindekileri bitirdikten sonra bardağı uzatırken.
Freddie kalanları kokladı. "Alkol," diye onayladı. "İçinde çözünmüş morfin var."
Hugh, "Tam da ihtiyacım olan şey," diye homurdandı. "Daha fazla alkol."
"Pardon, ne dedin?"
Hugh bir şey yok anlamında başını iki yana salladı.
Freddie, Hugh'un afyon ruhunu içtikten sonra, "Uyandığına sevindim," dedi. "Corville'e babamıza iletmesini söylerim. Biliyorsun, benim yapmama gerek yoksa yapmazsam daha iyi."
Hugh, "Tabii ki," dedi. Freddie babalarını görmezden geldikçe dünya daha güzel bir yer oluyordu. Ayrıca Hugh da babasını görmezden geldikçe dünya daha güzel bir yer oluyordu ama arada bir içlerinden birinin yaşlı alçakla iletişim kurması gerekiyordu ve ikisi de iletişim kuranın kim olması gerektiğini biliyordu. Freddie'nin buraya, St. James'teki evlerine gelmiş olması bile Hugh'u ne kadar sevdiğinin bir göstergesiydi.
Freddie kapıda durup, "Yarın görüşürüz," dedi.
Hugh, "Gerek yok," dedi.
Freddie yutkundu ve kafasını çevirdi. "Belki de bir sonraki gün o zaman." Veya bir sonraki gün. Hugh o bir daha geri gelmezse kesinlikle suçlamazdı.

Freddie kâhyalarına babasına Hugh'un durumunun değiş-

tiğini haber vermeden önce biraz beklemesini söylemiş olmalıydı, çünkü Lord Ramsgate odaya paldır küldür girene kadar neredeyse tüm gün geçti.
"Uyanıksın," diye bağırdı.
Bu lafın kulakta bir suçlama gibi tınlaması inanılmazdı.
Ramsgate, dişlerini sıkarak, "Seni geri zekâlı hergele," dedi.
"Neredeyse kendini öldürtüyordun. Ve ne için? Ne için?"
Hugh, "Ben de seni gördüğüme sevindim baba," dedi.
Hugh yatakta sırtı dik oturuyordu ve atelli bacağını bir kütük gibi öne uzatmıştı. Sesinin aslında hissettiğinden daha iyi çıktığını biliyordu ama Ramsgate Markisi'ne asla ama asla zayıflığınızı gösteremezdiniz.
Bunu erken yaşta öğrenmişti.
Babası ona tiksinmiş bir ifadeyle baktı ama iğnelemesini duymazdan geldi. "Ölebilirdin."
"Onu anladım."
Marki bir anda, "Sence bu komik mi?" diye çıkıştı.
"Aslına bakarsan değil," dedi Hugh.
"Ölürsen ne olurdu *biliyor musun?*"
Hugh sakin bir biçimde güldü. "Biraz kafa yürüttüm tabii ama kim biz öldükten sonra ne olacak bilebiliyor ki?"
Babasının suratının kızarmasını izlemek çok eğlenceliydi. Tabii tükürerek konuşmaya başlayana kadar.
Marki, "Senin ciddiye aldığın herhangi bir şey var mı?" diye sordu.
"Çok şeyi ciddiye alıyorum ama bunu değil."
Lord Ramsgate tüm vücudunu öfkeyle titretecek bir nefes aldı. "Ağabeyinin evlenmeyeceğini biliyoruz."
"Ahh, bundan mı bahsediyordun?" Hugh şaşırmış taklidi yaptı.
"Ramsgate Malikânesi'nin bu aileden başkasına geçmesine izin vermeyeceğim."

Hugh bu tatın doğru yerdeki çıkışmadan sonra, "Ahh, hadi ama, Kuzen Robert çok da kötü değil. Oxford'a bile geri dönmesine izin verdiler. Şey, en azından ilk seferinde."
Marki öfkeyle, "Bu yüzden mi?" diye sordu. "Sadece beni sinirlendirmek için mi kendini öldürmeye çalışıyorsun?"
"Seni bu kadar çabalamadan da sinirlendirebileceğimi biliyorum. Hem de kendi açımdan çok daha iyi bir sonuç doğuracak şekilde."
Lord Ramsgate, "Benden kurtulmak istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.
"Seni öldüreyim mi?"
"Seni lanet-"
"Bu kadar kolay olacağını bilseydim, yapardım-"
"Ahmak kızın tekiyle evlen ve bana varis ver," diye kükredi babası.
Hugh, sinir bozucu bir sakinlikle, "Bir mahsuru yoksa, kızın ahmak olmamasını tercih ederim," dedi.
Babası hiddetle titredi ve tekrar konuşana kadar bir dakika geçmesi gerekti. "Ramsgate'in bu ailede kalacağını bilmem gerek."
"Ben hiç evlenmeyeceğim demedim," dedi Hugh ama bunu neden söylediğinden bile emin değildi. "Ancak bunu senin planlarına göre yapmayacağım. Ayrıca ben senin varisin değilim."
"Frederick-"
"Evey o da hâlâ evlenebilir." Hugh her bir heceyi sertçe vurguladı.
Ama babası küçümserce homurdanıp kapıya yöneldi.
Dışarı çıkmadan, "Ahh, baba," diye seslendi. "Lord Winstead'in ailesine güven içinde Britanya'ya dönebileceğini iletebilir misin?"

"Tabii ki hayır. Bana kalırsa cehennemde sürünebilir. Veya Fransa'da." Marki ürkütücü biçimde kıkırdadı. "Zaten bana kalırsa ikisi de aynı şey."
Hugh, kendinden beklediğinden daha sabırlı bir tonla, "Dönmesine izin verilmemesi için bir neden yok," dedi. "İkimiz de biliyoruz ki beni öldürmedi."
"Sana ateş etti."
"Önce ben ettim."
"*Omzuna.*"
Hugh dişlerini sıktı. Babasıyla tartışmak hep yorucu olmuştu ve afyon ruhu zamanı da çoktan gecikmişti. "Benim suçumdu," dedi sertçe.
"Beni ilgilendirmiyor," dedi Marki. "O iki ayağının üzerinde yürüyerek ayrıldı buradan. Sense belki artık çocuk bile yapamayacak olan bir sakatsın."
Hugh'un gözlerinin korkudan kocaman açıldığını fark etmişti. Bacağından vurulmuştu. *Bacağı.*
Babası, "Bunu hiç düşünmemiştin, değil mi?" diyerek gerçekleri yüzüne vurdu. "O kurşun bir atardamarına isabet etti. Kan kaybından ölmemiş olman bir mucize. Doktor bacağının çalışmaya devam edecek kadar kan aldığını düşünüyor ama vücudunun geri kalanından çok da emin değil." Kapıyı açıp son cümlesini omzunun üstünden arkaya bakarak söyledi. "Winstead hayatımı mahvetti. Ben de onunkini edebilirim."

Hugh'un yaralarının ne kadar ciddi boyutta olduğu önlerindeki birkaç ay içerisinde anlaşılacaktı. Kalça kemiği iyileşti. Bir nevi. Kasları yavaştan toparlandı. En azından zarar görmeyen kasları.
İyi haber, tüm belirtiler çocuk sahibi olabileceğini göster-

ıneketydi. Gerçi Hugh'un bunu istediği falan yoktu. Daha doğrusu böyle bir fırsat ona henüz sunulmamıştı.
Ama babası sorduğunda, daha doğrusu bilmeyi emrettiğinde, özellikle de Hugh'un karanlık bir arka sokakta rastlamak istemeyeceği tipte bir Alman doktorun yanında çarşafları bir anda üzerinden çekip alınca...
Hugh çarşafları geri çekmiş, sahte bir biçimde utanmış gibi yaparak babasının onun onarılamayacak biçimde zarar gördüğüne inanmasına izin vermişti.
Ve tüm bu acı verici, şiddetli iyileşme dönemi boyunca Hugh babasının evinde, yatağa hapsolmuş ve her gün bir hemşire tarafından Hun İmparatoru Atilla'nın işkencelerini aratmayacak zorunlu tedavilere mecbur tutulmuştu.
Ki kadın ayrıca Atilla'ya da benziyordu. İşin aslı, bu benzerlik kesinlikle bir iltifat değildi.
En azından Atilla'ya karşı.
Ama hemşire Atilla'yı, ne kadar kaba ve sert olursa olsun, her gün dörtte elinde bir kadeh (ve sadece bir, Hugh için yoktu) brendi ile birlikte gelip ona Daniel Smythe-Smith hakkındaki araştırmalarındaki son durumu soran babasına tercih ederdi.
Ve her gün saat dörtte Hugh babasından durmasını istiyordu.
Sadece durmasını.
Ama tabii ki durmadı. Lord Ramsgate ikisinden biri ölene kadar Daniel'i bulup haklayacağına yemin etmişti.
Sonunda Hugh Ramsgate Malikânesi'nden ayrılacak kadar iyileşti. Çok parası yoktu, sadece kumar oynadığı günlerden kalanlar ama yine de bir uşak tutup Londra'nın istisnai ailelerinden hiç de istisnai olmayan bir servetle doğan beyler için Londra'nın en popüler apartmanı olarak bilinen

The Albany'de ufak bir daire tuttu.
Tekrar yürümeyi öğrendi. Hâlâ uzak mesafeler için baston gerekiyordu ama yine de iki ayağı üzerinde bir balo salonu boyunca yürüyebiliyordu.
Ki balo salonlarını pek ziyaret ettiği söylenemezdi.
Kötü kaynamış bir dizi kemiğin sürekli ağrısı ve bükülen kaslarındaki zonklama sayesinde acıyla yaşamayı da öğrenmişti.
Ayrıca babasını ziyaret edip ondan artık Daniel Smythe-Smith'in peşinden koşmamasını söyleyip duruyordu. Gerçi hiçbir şey işe yaramamıştı. Babası parmaklarından kan çekilene kadar öfkeyle yumruklarını sıkmıştı. Artık bir erkek torunu olmayabilirdi ve bunun tek suçlusu Winstead Kontu'ydu.
Hugh'un Freddie'nin halen genç olduğunu ve onları şaşırtıp evlenebileceğini hatırlatması da bir şey değiştirmiyordu. Evlenmek istemeyen pek çok erkek de eş alabiliyordu. Marki tükürdü. Gerçekten yere tükürdü ve Freddie'nin bir eşi olsa bile ona asla bir erkek çocuğu vermeyecekti. Ve bir mucize olup da bir erkek çocuk verse bile ailenin adına layık bir çocuk olmayacaktı.
Hayır, hepsi Winstead'in hatasıydı. Ramsgate'e varis getirecek olan Hugh idi ve şimdi işe yaramayan bir sakattı. Ki tahminen artık oğlu da olmayacaktı.
Lord Ramsgate asla bir zamanların çekici ve popüler Winstead Dükü Daniel Smythe-Smith'i affetmeyecekti. Asla.
Bu hayatta tek yeteneği sorunlara her açıdan bakıp en mantıklı çözümü bulmak olan Hıugh'un da ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Aslında kendisi birden çok sefer evlenmeyi düşünmüştü ama işe yarar *görünse de* o kurşunun onda hasar bırakmış olması da muhtemeldi. Ayrıca haline bakınca

hangi kadın benimle evlenmek ister ki diye düşünüyordu. Ancak bir gün düellodan sonra Freddie'yle arasındaki konuşma aklına bir anda tekrar geldi.

Freddie, Marki'yi ikna etmeye çalışmadığını söylediğinde Hugh, "Tabii ki," yanıtını verip, *kim bir deliyi ikna etmeye çalışır ki*, diye düşünmüştü.

Sonunda yanıtı biliyordu.

Sadece başka bir deli.

Bölüm 1

Fensmore
Chatteris yakınları
Cambridgeshire
Güz, 1824

Londra'da geçen *üç başarısız sezonun emektarı* olan Leydi Sarah Pleinsworth kuzeninin konuk odasına göz gezdirip, "Düğünlerden gına geldi," diye bildirdi. Yanında henüz müstakbel kocaları hakkında endişelenmek için çok küçük olan on altı, on dört ve on bir yaşındaki kız kardeşleri Harriet, Elizabeth ve Frances vardı. Buna rağmen onun halinden az da olsa anlayacaklarını düşünebilirsiniz. Tabii bunu ancak Pleinsworth kızlarını tanımıyorsanız düşünebilirdiniz.

Harriet, kalemini mürekkebe daldırıp yazı masasında karalama yapmaya dönmeden önce Sarah'ya kaçamak bir bakış fırlatıp, "Çok dramatik davranıyorsun," dedi.

Sarah yavaşça onun tarafına döndü.

"Sen 8. Henry ve tek boynuzlu at hakkında bir piyes yazıyorsun ve *bana* mı dramatik diyorsun?"

"Bu bir hiciv," diye yanıtladı Harriet.

Frances, "Hiciv ne?" diye araya girdi. "Civciv gibi mi yani?"

Elizabeth'in gözleri hınzır bir hazla parladı. "Evet!" diye bağırdı.

Harriet, "Elizabeth!" diyerek onu azarladı.
Frances gözlerini kısıp Elizabeth'e baktı. "Değil, değil mi?"
Elizabeth tersleyerek, "Olabilir de," dedi, "sonuçta hikâyeye kahrolası bir tek boynuzlu at koymasını sen istedin."
"Elizabeth!" Sarah kız kardeşinin argo kullanmasını aslında umursamıyordu ama ailenin en büyük kızı olduğu için umursaması gerekiyordu. Veya en azından umursuyormuş gibi davranması.
Elizabeth, "Kötü konuşmadım," diye çıkıştı. "Sadece hayal kuruyorum."
Bu yanıtın karşılığında herkes sessizleşti.
Elizabeth, "Mesela tek boynuzlu at kanıyorsa en azından piyesin ilgi çekici olma şansı olur," diye açıklamaya çalıştı.
Frances'in nefesi kesildi. "Ahh, Harriet! Tek boynuzlu atı yaralamayacaksın, değil mi?"
Harriet elini yazdıkları üzerinde gezdirdi. "Şey, çok fazla değil."
Frances'ın nefesi dehşete düşmüş bir ıslığa dönüştü. "Harriet!"
Harriet yüksek sesle, "Düğünlerden gına gelmesi *mümkün mü?*" dedi Sarah'ya dönerek. "Mümkünse bile, sadece iki taneden bile mi?"
Sarah esrarengiz bir tonla, "Mümkün," dedi. "*E*ğer sadece bir hafta araysalar *ve* sen gelinlerden biri ile damatlardan birinin akrabasıysan ve özellikle de baş nedime olmaya zorlanırsan-"
Elizabeth, "Sadece bir kere baş nedime olmak zorundasın," diye sözünü böldü.
Sarah, "Bir sefer yeter," diye homurdandı. Kimse, gelin değilse, daha önce gelin olduysa veya gelin olmak için henüz çok gençse bir kilisenin koridorlarında elinde bir buket

çiçekle yürümek zorunda bırakılmamalıydı. Bunun aksini yapmak zalimlikti.
Frances coşkuyla, "Bence Honoria'nın senden baş nedimesi olmanı istemesi harika bir şey," dedi. "Çok romantik. Belki piyesine böyle bir sahne eklersin Harriet."
"İyi fikir," diye yanıtladı Harriet. "Yeni bir karakteri tanıtabilirim. Ve de tıpkı Sarah'ya benzer."
Sarah Harriet'ın bulunduğu yere dönüp bakmaya tenezzül bile etmedi. "Lütfen yapma."
Harriet, "Çok eğlenceli olur," diye üsteledi. "Sadece üçümüzün bildiği bir bölüm."
Elizabeth, "Burada dört kişi var," dedi.
"Ahh, haklısın. Pardon, aslında ben sanırım Sarah'yı unuttum."
Sarah bunu karşılık verilecek bir yorum olarak görmedi ama dudakları hafiften büzdü.
Harriet, "Benim demek istediğim," diye devam etti, "bu karakter aklımıza geldiğimizde hepimiz burada olduğunu hatırlayacağız."
"Karakteri bana da benzetebilirsin." Frances umutlanmış görünüyordu.
Harriet elini sallayıp, "Hayır, hayır," diye geçiştirdi. "Değiştirmek için çok geç. Aklımda belirlemeye başladım bile. Yeni karakter Sarah'ya benzemeli. Bakayım..." Bir anda deli gibi karalamaya başladı. "Kalın, koyu renkli çok hafif dalgalı saçlar."
"Koyu, dibi görünmeyen gözler," diye Frances nefes nefese ekledi. "Dibi görünmemesi lazım."
Elizabeth, "İçlerinde biraz da delilik olmalı," dedi.
Sarah şiddetle ona döndü.
Elizabeth çekingen bir şekilde, "Sadece üstüme düşeni ya-

pıyorum," dedi. "Ve şu anda kesinlikle o deliliği görebiliyorum."
Sarah, "Bence de görmelisin," dedi hızla.
Bir yandan yazmaya devam ederken Harriet, "Ne çok uzun, ne çok kısa," dedi.
Elizabeth sırıttı ve kafiyeli bir melodiyle, "Ne çok zayıf, ne çok şişman," dedi.
Frances kanepenin kenarında neredeyse zıplayarak, "Ahh, ben de bir tane buldum!" diye bağırdı. "Ne çok pembe, ne çok yeşil."
Bu sözüyle oda bir anda buz kesti. Sarah sonunda, "Pardon, anlamadım," diyebildi.
Frances, "Sen çok kolay utanmıyorsun," diye açıkladı. "O yüzden de yüzün çok kızarmıyor. Ve seni sadece bir kere kusarken gördüm, o da hepimiz Brighton'da o bozuk balığı yediğimiz zamandı."
Harriet ona katılarak "Ki o zaman yeşile dönmüştün," dedi. "Harika Frances. Çok zekice. İnsanlar gerçekten de mideleri bulanınca yeşile döner. Acaba neden öyle?"
Elizabeth, "Safra," dedi.
Sarah, "Gerçekten de bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız?" diye sordu.
Harriet, "Neden böyle kötü bir ruh halindesin anlamıyorum," dedi.
"Kötü bir ruh halinde değilim."
"*İyi* bir ruh halinde de değilsin."
Sarah karşı çıkmakla uğraşmadı.
Harriet, "Senin yerinde ben olsam havalarda uçuyor olurdum," dedi. "Gelin gibi kilisenin koridorlarında yürüyeceksin."
"*Biliyorum.*" Sarah öyle güçlü bir nefesle söylemişti ki ayak-

ta durması zorlaşıp kanepeye çökmüştü.
Frances onun yanına gelip durdu, kanepe oturan Sarah'ya bakışlarını dikti. "Kilisenin koridorlarında yürümek istemiyor musun?" Başını küçük, kuş gibi hareketlerle bir o yana bir bu yana sallayan ufak ama endişeli bir serçeye benziyordu.
"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Sarah. En azından gelin kendisi olmadığı sürece. Ama kız kardeşleriyle bunları konuşmak zordu; aralarında çok yaş farkı vardı ve bazı şeyleri on bir yaşındaki kızlarla paylaşamazdınız.
Anneleri Sarah ve Harriet arasında üç bebeğini kaybetmişti - iki düşük ve Lord ve Leydi Pleinsworth'ün daha üç aylık bile olmadan beşiğinde ölen Sarah'ın küçük erkek kardeşi. Sarah anne babasının hâlâ hayatta olan bir erkek çocuğuna sahip olamadıkları için hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordu ama haklarını vermek lazımdı; bundan hiç şikâyet etmemişlerdi. Unvanın Sarah'ın kuzeni William'a gideceğini söylediklerinde bile hiç itiraz etmemişlerdi. Bunu kabul etmiş gibiydiler. Sarah'ın William'la evlenip (annesinin deyimiyle) 'her şeyi tertemiz ve düzenli, aile içinde halletmeleri' bir ara tartışılmıştı ama William Sarah'dan üç yaş küçüktü. On sekiz yaşında daha yeni Oxford'a başlamıştı ve önümüzdeki beş sene içerisinde biriyle evlenmeyeceği kesindi.
Ve Sarah'ın beş sene beklemesi asla mümkün değildi. Birazcık bile mümkün değildi. Birazcığın onda biri kadar mümkün değildi.
"Sarah!"
Başını kaldırdı. Tanı zamanında. Elizabeth adeta ona şiir okuyormuş gibi duruyordu.
"Yapma," diye uyardı Sarah.

Elizabeth ona hayal kırıklığıyla hafif kaşlarını çatıp kitabını indirdi. "Ben sadece şeyi soruyordum gelen misafirlerin hepsini tanıyor musun?" diyerek tekrarladı.

"Sanırım," dedi Sarah ama aslında hiçbir fikri yoktu. "Kasabada kalanlarla ilgili bir fikrim yok."

Kuzenleri Honoria Smythe-Smith ertesi sabah Chatteris Kontu'yla evleniyordu. Düğün burada, kuzey Cambridgeshire'da Chatteris'lere atalarından kalan ev olan Fensmore'da olacaktı. Ancak Lord Chatteris'in ihtişamlı evi bile Londra'dan gelen bu kadar çok davetliyi ağırlayamamıştı, epey bir kısmı civardaki hanlarda oda tutmuştu.

Aileden oldukları için Pleinsworth'ler Fensmore'da oda verilen ilk ailelerdendi ve hazırlıklara yardım etmek için düğünden bir hafta önce gelmişlerdi. Aslında işin doğrusu, hazırlıklara yardım eden anneleriydi. Sarah'ya kız kardeşlerinin başlarını belaya sokmalarını engelleme görevi verilmişti.

Hiç de kolay bir görev değildi.

Normalde kızlara mürebbiyeleri göz kulak olurdu, böylece Sarah'da Honoria'nın baş nedimesi olarak üstlendiği görevleri yerine getirebilirdi. Ama işte (artık eski) mürebbiyeleri de iki hafta sonra evleniyordu.

Honoria'nın ağabeyiyle.

Bu da, Chatteris-Smythe-Smith nikâhı bittiğinde Sarah'ın (görünüşe göre neredeyse Londra'nın yarısıyla birlikte) yollara düşüp, Daniel Smythe-Smith ve Bayan Anne Wynter'ın düğünü için Fensmore'dan Berkshire'daki Whipple Hill'e doğru yola koyulması gerekecekti. Ki Daniel aynı zamanda bir kont olduğu için de düğün çok büyük bir kutlama olacaktı.

Tıpkı Honoria'nın düğününde olduğu gibi.

İki büyük kutlama. Sarah'ın dans etmesi, gülüp oynaması ve herkes tarafından gelinlerden birinin *o* olmadığının sürekli yüzüne vurulması için iki harika fırsat.

O evlenmek istiyordu. Bu çok mu içler acısıydı?

Hayır, diye düşündü sırtını dikleştirirken (tam dik oturmasına sebep olacak kadar), değildi. Utanç verici Smythe-Smith Dörtlüsü'nde piyanoyu çalmak ve bir koca bulup onun eşi olmak dışında başka bir şeyin eğitimini almamıştı. Ki şimdi düşününce çaresizce evlenmek istemesinin nedenlerinden birinin bu olduğunu fark etti. Her sene, adeta çalar saat gibi, Smythe-Smith ailesinden evlenmemiş dört en büyük kuzen var olmayan müzik yeteneklerini bir araya getirerek bir dörtlü olarak çalmaya zorlanırdı.

Hem de gerçek insanların önünde çalmaya. Sağır olmayan insanların.

Korkunçtu. Sarah bunu tarif edecek daha iyi bir kelime bulamıyordu. Smythe-Smith enstrümanlarından çıkan gürültüyü tarif edecek kelimeler henüz icat edilmemişti. Ama nedense, (şu anda soyadı Pleinsworth olsa da, Smythe-Smith soyadıyla doğan Sarah'ın annesi de dâhil) sıranın en önünde yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle, kızlarının birer müzik dehası olduğundan emin biçimde otururdu.

Peki ya geri kalan dinleyiciler...

İşte bu bir gizemdi.

Neden 'geri kalan izleyiciler' vardı ki?

Sarah bunu hiç anlamamıştı. Sonuçta Smythe-Smith müziğinden bir halt olmayacağını anlamak için onları bir kez dinlemek yeterliydi. Ama Sarah listelerdeki kişilerin isimlerini incelemişti ve her sene gelen kişiler vardı. Akıllarından ne geçiyordu ki? Kendilerini, olsa olsa müzikli işkence olarak tanımlanacak bir şeye maruz bıraktıklarının farkında olmaları gerekiyordu.

Demek ki bunun için aslında icat edilmiş bir kelime *vardı.* Smythe-Smith kuzenlerinin Smythe-Smith Dörtlüsü'nden tek çıkış yolları evlenmekti. Bir de çaresiz bir hastalığa yakalanmış taklidi yapmak ama Sarah bunu önceden bir kez yaptığı için ikinci kez işe yarayacağını zannetmiyordu.

Veya bir erkek olarak dünyaya gelebilirdi. *Onların* enstrüman çalıp kendilerini halkın içinde küçük düşürüp onurlarını kurban etmeleri gerekmiyordu.

Bu gerçekten de hiç adil değildi.

Şimdi evliliğe geri dönelim. Londra'da geçirdiği üç sezonu tam bir başarısızlık örneğiydi. Daha geçtiğimiz yaz iki centilmenden evlenme teklifi almıştı. Ve kendini bir sene daha piyano çalıp kurban edeceğini bilse dahi ikisini de reddetmişti.

Delice, fena bir tutkuya ihtiyacı yoktu. Herkesin kendi gerçek aşkını bulacağına, hatta herkes için gerçek bir aşk olabileceğine inanmak için fazla gerçekçi biriydi. Ama yirmi bir yaşındaki bir leydi altmış üç yaşındaki biriyle evlenmemeliydi. Diğer evlilik teklifine gelirsek... Sarah iç çekti.

Diğer adam cana yakındı ama ne zaman yirmiye kadar saysa (ve nedense bunu garip bir sıklıkta yapıyordu), on iki sayısını atlıyordu. Sarah'ın bir dehayla evlenmesine ihtiyacı yoktu ama en azından sayı sayabilen bir koca istemek çok şey mi demekti?

Kendi kendine, "Evlilik," dedi.

Hâlâ kanepede oturan Sarah'ya bakan Frances, "O da neydi?" diye sordu.

Harriet ve Elizabeth kendi işlerine bakmakla meşguldü ki böylesi daha iyiydi, çünkü "Bu sene evlenmem *lazım.* Eğer evlenmezsen, sanırım ölüvereceğim," dediğini on bir yaşındaki biri dışında kimsenin duymasına gerek yoktu.

Hugh Prentice misafir odasının kapısına doğru ilerlerken hafifçe durup başını salladı, devam etti. Kulakları doğru duyduysa, Sarah Pleinsworth oradaydı ki kulakları da genelde doğru duyardı.

Düğüne katılmak istememesinin bir diğer nedeni.

Hugh hep yalnızlıktan zevk alan biri olmuştu ve yanında olmasını özellikle istediği çok az insan vardı. Ama aynı zamanda uzak durmak istediği de pek fazla insan yoktu.

Tabii ki babası.

Hüküm giymiş katiller.

Ve Leydi Sarah Pleinsworth.

İlk tanışmaları beyin zonklatan çılgın bir felaket olmasa bile, asla arkadaş olamayacaklardı. Sarah Pleinsworth abartılı sözlere ve ihtişamlı serzenişlere düşkün dramatik kadınlardandı. Hugh genelde başka insanların konuşma şekillerini incelemezdi ama Leydi Sarah konuşunca onu duymazdan gelmek çok zordu.

Çok fazla zarf kullanıyordu. Ve de ünlem.

Ayrıca Hugh'dan nefret ediyordu. Bu Hugh'un uydurduğu bir şey değildi. Bu kelimelerin ağzından çıktığını duymuştu. Umurunda olduğundan değildi elbet; Hugh da Sarah'yı umursamıyordu. Ama çenesini kapatmayı öğrenmesini istiyordu.

Mesela şu andaki gibi. Eğer bu sene evlenmezse ölecekti. Gerçekten. Hugh başını salladı. En azından o düğüne gitmesi gerekmeyecekti. Neredeyse bundan da paçayı sıyırmıştı ama Daniel Smythe-Smith ısrar etmişti ve Hugh bunun onun düğünü olmadığını hatırlatınca, ciddiyetle sandalyesine yaslanmış, kız kardeşinin düğünü olduğunu ve sosyetenin geri kalanını artık aralarında bir sorun olmadığına inandırmak istiyorlarsa Hugh'un suratında bir gü-

lümsemeyle düğüne gelmesi gerektiğini söylemişti.
Aldığı en nazik davetlerden biri değildi ama Hugh'un umurunda değildi. İnsanların düşündüklerini söyleyip konuyu kapatmalarını tercih ediyordu. Ama Daniel aslında bir konuda haklıydı. İzlenimler önemliydi.

Üç buçuk sene önce iki adamın düellosu akla gelmeyecek ölçüde büyük bir skandal yaratmıştı. Daniel ülkeden kaçmak zorunda kalmıştı ve Hugh tam bir senesini yeniden yürümeyi öğrenmeye harcamıştı. Ardından Hugh bir seneyi babasını Daniel'i rahat bırakması için ikna etmeye çalışmıştı ve sonunda babasının casuslarını ve suikastçılarını geri çağırıp herkesi rahat bırakması için ikna ettikten sonraki bir sene boyunca da Daniel'in *nerede* olduğunu bulmaya çalışmıştı.
Casuslar ve suikastçılar. Gerçekten de hayatı fazla dramatik mi olmuştu? Hugh uzunca iç çekti. Sonunda babasını alt etmiş, Daniel Smythe-Smith'i bulup Britanya'ya geri getirmişti.
Şimdi de Daniel evleniyordu ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaktı, her şey zaten herkes için olması gerektiği gibi olacaktı.
Tabii Hugh hariç herkes.
Bacağına baktı. Bunu hak etmişti. Sonuçta her şeyi o başlatmıştı. Kalıcı izleri onun taşınması gerekiyordu.
Ama kahretsin, bugün canı yanıyordu. Bir önceki gün on bir saati at arabasının içinde geçirmişti ve şimdi etkilerini hissediyordu.
Bu düğünde görünmesinin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu.
Tabii ilerleyen günlerde Daniel'in nikâhında bulunması

sosyeteyi Hugh ve Daniel'in arasında artık bir sürtüşme olmadığına ikna edecekti. Hugh, en azından bu durumda, sosyetenin onun hakkında ne düşündüğünü önemsediğini itiraf etmekten çok da gurur duymuyordu. İnsanların onu gizemli bulmasını, insan ilişkileri yerine kart oyunlarında daha yetenekli olduğunu düşünmeleri umurunda değildi. Sosyetik ev kadınlarından birinin bir diğerine Hugh'u çok tuhaf bulduğunu ve kızının -ki diğer kadın anlayışlı bir tonla kızının bunu asla düşünmeyeceğini söylemişti- Hugh'un uygun bir koca olduğunu düşünmesine bile asla izin vermeyeceğini duyduğunda da umursamamıştı.

Aslında Hugh bunları umursamıştı ama hatırlıyordu. Kelimesi kelimesine.

Onun esas canını sıkan onun bir kabadayı olduğunu düşünmeleriydi. Birinin Daniel Smythe-Smith'i gerçekten öldürmek istemiş olduğunu veya ülkeyi terk etmesi gerekince Hugh'un sevindiğini düşünmesi... İşte Hugh buna katlanamıyordu. Ve itibarını geri kazanabilmesinin tek yolu sosyeteye Daniel'in onu affettiğini göstermek ise o zaman Hugh düğününe katılacak ve Daniel'in uygun gördüğü her şeyi yapacaktı.

"Ahh, Lord Hugh!"

Hugh tanıdık kadın sesini duyunca bir anda duraksadı. Gelinin, kısa bir süre sonra, hatta Hugh hiç zannetmese bile, tam yirmi üç saat sonra, Leydi Chatteris olacak Leydi Honoria Smythe-Smith'in ta kendisiydi. Hugh onun etrafta olmasına şaşırmıştı. Gelinlerin etraflarının kız arkadaşları ve akrabalarıyla çevrili olup son dakika detayları için telaşlanmaları gerekmiyor muydu?

Onu eğilip selamlayabilmek için bastonunu daha da sıkarak, "Leydi Honoria," dedi.

"Düğüne gelebilmenize çok sevindim."
Hugh başkalarının uygun göreceğinden biraz daha uzun bir süre kadının açık mavi gözlerine baktı. Doğruyu söylediğinden oldukça emindi.
"Teşekkürler," dedi. Ardından da yalan söyledi. "Burada olduğum için çok mutluyum."
Honoria kocaman gülümsedi ve yüzü ancak gerçekten mutlu olanların parladığı gibi sevinçle parladı. Hugh kadının mutluluğuyla *kendisinin* bir alakası olmadığını farkındaydı. Tek yaptığı nazik davranmaktı ki böylece evleneceği için yaşadığı mutluluğa gölge düşürecek bir şey yapmaktan kaçınmaktı. Basit bir hesaplama.
Honoria, "Kahvaltıyı beğendiniz mi?" diye sordu.
Hugh onu sadece sabahki yemeğini sormak için durdurmadığı hissine kapılmıştı ama daha kahvaltıdan yeni kalktığı bariz ortada olmalıydı. "Çok. Lord Chatteris'i yemek seçimlerinden dolayı kutlarım."
"Çok teşekkürler. Bu senelerdir Fensmore'da düzenlenen en büyük törenlerden biri, hizmetliler endişeden deliye döndüler. Ve tabii memnuniyetten." Honoria dudaklarını büzdü. "Çoğunlukla endişeden."
Hugh buna ekleyecek bir şeyi olmadığı için onun devam etmesini bekledi ve Honoria onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Sizden bir iyilik rica edebilir miyim?"
Bu iyiliğin ne olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikre sahip değildi ama karşısındaki gelindi ve ondan tepetaklak durmasını bile istese Hugh en azından denemek zorunda olduğunu düşünüyordu.
"Kuzenim Arthur hastalandı ve bu sabah kahvaltı masasının başında o oturacaktı," dedi.
Ahh, hayır, hayır. Bunu soruyor olamazdı.

"Bir tane daha centilmene ihtiyacımız var ve..."
Görünüşe bakılırsa soruyordu.
"Siz olabilirsiniz diye düşündüm. Her şeyin çok..." Genç kadın yutkundu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerini bir an tavana doğru çevirdi. "Her şeyin doğru olması için çok işe yarar. En azından her şeyin doğru gibi görünmesi için."
Hugh ona bakakaldı. Yüreği ezilmemişti, gerçi yürekler ezilmezdi, daha çok panik halinde çarpıp sıkışırlardı ve işin aslı, Hugh'un kalbi ikisini de yapmıyordu. Masanın başında oturmaya zorlanması için bir neden yoktu ama bundan çekinmesi için çok neden vardı.
"Her şeyin doğru olmadığını söylemiyorum," dedi genç kadın aceleyle. "Bana ve anneme göre, size hiç çekinmeden söyleyebilirim ki size saygımız sonsuz. Biliyoruz. Yani, Daniel ne yaptığınızı bize söyledi."
Hugh dikkatle ona baktı. Daniel ona tam olarak ne anlatmıştı ki?
"Siz onun peşinden gidip getirmeseydiniz burada, İngiltere'de olmayacağını biliyorum ve bu yüzden de size minnettarım."
Hugh ağabeyinin İngiltere'den kaçmak zorunda kalmasının esas nedeninin zaten Hugh olduğunu dile getirmediği için bunun çok ender görülen bir nezaket olduğunu düşündü.
Honoria sakince gülümsedi. "O çok bilge biri. Bana kişiliğimizi hatalarımızın değil hatalarımızı telafi etmek için yaptıklarımızın ortaya koyduğunu söylemişti."
Hugh, "Bilge biri mi?" homurdandı.
Yine mahcup bir gülümsemeyle, "Şey, annem," dedi Honoria. "Ve bunu benden çok Daniel'a tekrarladı ama ben de bir süre sonra bunun doğru olduğunu anladım, umarım

Daniel da anlamıştır."
Hugh, "Bence anlamış," dedi alttan alarak.
Honoria çabucak konuyu değiştirerek, "Şey, o zaman, ne dersiniz? Bana ana masada eşlik eder misiniz? İnanılmaz büyük bir iyilik yapmış olacaksınız," dedi.
"Kuzeninizin masadaki yerini almaktan gurur duyacağım," dedi ve muhtemelen doğruyu söylemişti. Tüm düğün davetlilerinin önünde yüksek masada oturmaktansa karda yüzmeyi tercih ederdi ama bu bir şerefti.
Honoria'nın yeniden sevinçten yüzü parladı, mutluluğu adeta yüzünü fener ateşi gibi aydınlatıyordu. Düğünler mi insanlara böyle hissettiriyordu?
Çok rahatladığı her halinden belli olarak, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Reddetseydiniz diğer kuzenim, Rupert'a sormam gerekecekti ve-"
"Başka bir kuzeniniz daha mı var? Bana tercih ettiğiniz?"
Hugh sosyetenin uyulması gereken binlerce kural ve adetini pek umursamıyordu ama bu onları bilmediği anlamına gelmiyordu.
Honoria yüksek sesle fısıldayarak, "Çok fena biri," dedi. "Ciddiyim, korkunç ve çok fazla soğan yiyor."
Hugh, "Durum böyleyse," diye mırıldandı.
"*Ve*," diye devam etti Honoria, "Sarah'yla iyi anlaşmıyorlar."
Hugh kelimeler ağzından çıkmadan önce düşünen biriydi ama eliyle ağzını kapatmadan önce, "*Ben de* Leydi Sarah'yla anlaşamıyorum," cümlesinin yarısı ağzından çıkmıştı.
"Pardon, ne dediniz?" diye sordu Honoria.
Hugh çenesini zorla açtı. "Bunun sorun olacağını sanmıyorum." Tanrı aşkına, Leydi Sarah Pleinsworth'ün yanında oturacaktı. Honoria Smythe-Smith nasıl olur da bunun ol-

dukça kötü bir fikir olacağını fark etmezdi ki?
Honoria, coşkuyla, "Ahh, teşekkürler Lord Hugh," dedi. "Bu konuda bu kadar esnek olduğunuz için çok müteşekkirim. Eğer onları yan yana oturtursam çıkacak ağız dalaşını ancak Tanrı bilir."
Hugh homurdanarak, "Leydi Sarah? Ağız dalaşı?" dedi.
"Biliyorum," dedi Honoria, Hugh'un ne demek istediğini yanlış anlayarak. "Hayal etmesi zor. Biz asla tartışmayız. Sarah'ın harika bir espri anlayışı vardır."
Hugh bir şey demedi.
Honoria ona kocaman gülümsedi. "Tekrar teşekkürler. Bana büyük bir iyilik yapıyorsunuz."
"Nasıl reddedebilirdim ki?"
Honoria bir anlığına gözlerini kıstı ama Hugh'un dokundurmasını fark etmedi ki bu da çok normaldi. Hugh alaycılık yapıp yapmadığından emin değildi.
"Şey," dedi Honoria, "teşekkürler. Ben Sarah'ya söylerim."
"Misafir odasında."
Honoria ona şüpheli gözlerle bakınca, "Geçerken sesini duymuştum," diye ekledi.
Honoria kaşlarını çatmaya devam ettiği için ekledi: "Çok kendine has bir sesi var."
Honoria, "Fark etmemiştim," diye mırıldandı.
Hugh çenesini kapatıp gitmek için harika bir zaman olduğuna karar verdi.
Ancak gelinin başka planları vardı.
"Eğer buradaysa neden siz de benimle birlikte gelip ona güzel haberi vermiyorsunuz?"
Bu hayatta istediği son şeydi, ama ardından Honoria ona gülümsedi ve Hugh tekrar hatırladı; *o gelin*. Ve Honoria'yı takip etti.

Sarah'ın tonlarca okuduğu ve hiç de pişman olmayacağı türden hayal ürünü romanlarda, imalar ufak bir fırça darbesiyle değil bir kova boyayla boyanırdı. Kadın kahraman elini alnına götürüp, "Ahh, keşke gayri resmi doğumumu ve fazla ayak parmağımı görmezden gelebilecek bir centilmen bulabilseydim keşke," derdi.

Tamam, fazladan bir ayak parmağı ilave etmeyi kabul edecek bir yazar bulması gerekiyordu. Ama kesinlikle harika hikâye olurdu. Şüphe yoktu.

Kadın kahraman ateşli bir biçimde yalvardıktan sonra, adeta eski bir tılsımdan fırlamış gibi bir anda ortada bir centilmen belirirdi.

Ahh, keşke bir centilmen bulabilsem. Ve işte oradaydı.

Ki Sarah da tam bu yüzden (tamam, komik olsun diyeydi ama) bu sene evlenmezse öleceğini ilan ettikten sonra kapıya bakmıştı. Çünkü gerçekten, komik olmaz mıydı?

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde kapıda kimse belirmemişti.

"Hımm. Edebiyatın tanrıları bile benden ümidi kesti."

Harriet, "Bir şey mi dedin," diye sordu.

"Ahh, keşke bir centilmen bulabilsem," dedi Sarah kendi kendine, "Ömrümün sonuna kadar beni mutsuz edip, bam telime basacak birini."

Ve işte o anda.

Elbette.

Lord Hugh Prentice oradaydı.

Tanrım, acıları hiç dinmeyecek miydi?

"Sarah!" Honoria'nın neşeli sesini yanında Hugh'la birlikte içeri girerken duymuştu.

Sarah ayağa kalkıp kuzenine baktı. Ardından da *asla* sevmediğini söylediği adama. Sonra tekrar kuzenine. Honoria'ya,

dünyadaki en iyi arkadaşına. Ve Honoria (bunu yapmayacak kadar akıllı olması gereken dünyadaki en iyi arkadaşı) ona iyi bir haber *vermiyordu*. En azından Sarah için iyi bir haber değildi.

Ve ifadesinden anlaşıldığı üzere Hugh Prentice için de.

Ama Honoria hâlâ neşeli, adeta yeni yakılmış bir fener gibi parlıyordu ve "Kuzen Arthur hastalandı," diye bildirdiğinde neredeyse havaya zıplamıştı.

Bir anda Elizabeth dikkat kesilmişti. "Güzel haber *bu mu?*"

Harriet, "Ahh, hadi ama," dedi. "Rupert kadar kötü değil."

"İyi haber o değil," dedi Honoria ve Hugh'a endişeli bir bakış attı. "İyi haber, Sarah yarın Rupert'ın yanına oturacaktı ama artık buna gerek olmadığı."

Frances'in nefesi kesildi ve odada ileri doğru atıldı.

"Bu masanın başında benim oturabileceğim anlamına mı geliyor? Ahh, lütfen onun yerine geçebileceğimi söyle. Bunu her şeyden çok isterim. Özellikle de yüksek masa koyacaksanız, koyacaksınız değil mi? Her şeye üstten bakacağım!"

Honoria ona doğru bakıp sıcak bir gülümsemeyle, "Ahh, Frances," dedi. "Keşke öyle olabilseydi ama biliyorsun, ana masada çocuklar olmayacak ve ayrıca, bir erkeğe ihtiyacımız var."

"Ki o da Lord Hugh," dedi Elizabeth.

Hugh, "Yardımcı olabileceğime sevindim," dedi ama Sarah hiç de sevinmediğinin farkındaydı.

"Size ne kadar müteşekkir olduğumuzu anlatamam," dedi Honoria. "Özellikle de Sarah."

Sarah Hugh'a baktı. Sarah'ın hiç de müteşekkir falan olmadığını anlaması gerekiyordu.

Ve sonra Hugh gülümsedi, odun herif. Aslında başka birini

de olsa buna bir gülümse denemezdi ama çehresi normalde o kadar sertti ki dudaklarının kenarında ufak bir kıpırtı, başka birinin sevinçten zıplamasına neden olan bir gülümsemeye eşdeğerdi.

Sarah, "Kuzen Rupert yerine senin yanında oturduğuma daha memnun olacağıma eminim," dedi. Memnun olmak mübalağaydı ama Rupert'ın nefesi o kadar kötü kokuyordu ki en azından yanında Lord Hugh varken *bundan* kurtulmuş oluyordu.

"Eminim," diye tekrarladı Lord Hugh, sesinde her zaman Sarah'ın beyni patlayacakmış gibi hissetmesine neden olan o durgunluk ve ağırlık vardı. Onunla dalga mı geçiyordu? Yoksa sadece vurgulamak için mi sözcüğü tekrarlamıştı. Sarah emin olamadı.

İşte Lord Hugh Prentice'i Britanya'daki en çileden çıkartıcı adam yapan bir başka özellik. Biriyle dalga geçiliyorsa, en azından bu kişinin kendiyle dalga geçildiğini *bilme* hakkı yok muydu?

Sarah soğuk bir sesle, "Çayınızın yanında çiğ soğan almıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Hugh gülümsedi. Belki de gülümsemedi. "Hayır."

"O zaman eminim," dedi.

Honoria çekinerek, "Sarah?" dedi.

Sarah yüzünde parlak bir gülümsemeyle kuzenine döndü. Bir sene önce Lord Hugh'la tanıştığı o çılgın anı hiç unutmamıştı. Adam göz açıp kapayıncaya kadar sıcaktan soğuğa dönmüştü. Ve eğer o bunu yapabiliyorsa Sarah da yapabilirdi. "Düğününüz harika olacak," dedi. "Lord Hugh ve benim de mükemmel anlaşacağımıza eminim."

Honoria, Sarah'ın numarasını bir an bile yutmadı; zaten Sarah da yutacağını düşünmemişti. Gözleri altı kez Sarah'dan

Hugh'a, Hugh'dan Sarah'ya doğru gidip geldi. Aniden beliren bu garip durumdan kafası karışmış olacak ki, "Ahh," dedi. "Peki."

Sarah gülümsemesini sakince suratında tuttu. Honoria için Hugh Prentice'e karşı medeni davranacaktı. Honoria için ona gülümseyebilirdi bile, hatta şakalarına gülebilirdi, tabii adam hayatında hiç şaka yapıyorsa. Ama yine de, Honoria nasıl olmuştu da Sarah'ın Hugh'dan ne kadar nefret ettiğini anlamamıştı? Şey, tamam, nefret biraz fazlaydı. Nefreti gerçek kötülere saklamalıydı. Mesela Napoleon'a. Veya önceki hafta onu kazıklamaya çalışan, Covent Garden'daki çiçekçiye.

Ama Hugh Prentice rahatsız edici, sinir bozucu ötesiydi. O (kız kardeşlerinin yanında) Sarah'yı ona vurmamak için ellerini zor tutacak kadar zıvanadan çıkartan tek kişiydi. Sarah hiç o tanıştıkları akşamki kadar sinirlenmemişti...

Bölüm 2

Tanışmaları

(Sarah'ın batırladığı şekliyle)

Londra'da bir balo salonu; Bay Charles Dunwoody'nin Bayan Nerissa Berbrooke'la nişan kutlaması
On altı ay önce

"Sence Bay St. Clair yakışıklı mı?" Sarah sorusunu sorarken Honoria'ya dönmekle uğraşmamıştı. Bay St. Clair'i izleyip onun hakkında ne düşündüğüne karar vermekle meşguldü. Kumral erkekleri hep beğenmişti ama başının arkasındaki kuyruğu beğenip beğenmediğinden emin değildi. Bir korsana mı benziyordu yoksa korsana *benzemeye çalışan* birine mi?

Sonuçta arada çok fark vardı.

Honoria, "*Gareth* St. Clair mi?" diye sordu. "Leydi Danbury'nin torunundan mı bahsediyorsun?"

İşte bu Sarah'ın gözlerinin doğrudan Honoria'ya dönmesine neden olmuştu. Şoka girerek, "Yakışıklı değil," dedi.

"Ahh, öyle. Bundan eminim."

"Bu durumda benim listemden çıkar." Sarah bir an bile duraksamadan bunu söylemişti.

Honoria, "Biliyor musun, ben Leydi Danbury'ye imreniyorum," dedi. "Aklından ne geçerse söylüyor."

"İşte bu da aklı başında kimsenin onun ailesinden biriyle evlenmek istememesinin nedeni zaten. Tanrım, Honoria, onunla yaşamak zorunda olduğunu düşünsene?"
"Sen de biraz açık sözlü olarak tanınıyorsun," dedi Honoria.
"Öyle olsa da," dedi Sarah, ki Honoria'ya katıldığını daha fazla belirtmeyecekti, "Leydi Danbury ile boy ölçüşemem."
Tekrar Bay St. Clair'e baktı. Korsan mı yoksa korsan olmak için can atan biri mi? Zaten artık bir önemi yoktu, Leydi Danbury ile akrabaysa her şey değişirdi. Honoria koluna dokundu. "Kendine biraz zaman ver."
Sarah kuzenine alaycı bir ifadeyle döndü. "Ne kadar zaman? O kadın en azından seksen yaşında."
"Hepimizin bu hayatta bir gayesi olmalı," dedi Honoria düşünceli bir biçimde.
Sarah gözlerini devirmeden edemedi. "Hayatım o kadar acınası hale geldi ki artık amaçlarım için yıllar yerine on yıllarca mı beklemek zorundayım?"
"Hayır, tabii ki ama..."
Honoria düşüncesinin tamamını dile getirmeyince "Ama ne?" diye sordu Sarah şüpheyle.
Honoria iç çekti. "Sence bu sene koca bulabilecek miyiz?"
Sarah sözlü yanıt veremedi, sadece kederli bir bakış attı.
Honoria da benzer bir bakışla karşılık verdi ve aynı anda iç geçirdiler. Yorgun, güçsüz, bu-ne-zaman-sona-erecek iç geçirmeleri.
"İçler acısı durumdayız," dedi Sarah.
Honoria da, "Öyleyiz," diyerek ona katıldı.
Birkaç dakika daha balo salonunu izlediler, ardından Sarah, "Bu akşam çok da önemsemiyorum ama," dedi.
"Neyi? İçler acısı olmamızı mı?"

Sarah hınzır bir gülücükle kuzenine doğru baktı. "Bu akşam sen yanımdasın."
"Mutsuzlar etrafında mutsuzları ister?"
"İşte komik olan da bu," dedi Sarah kaşının sorgular gibi havaya kalktığını fark ederek. "Bu akşam mutsuz bile değilim."
Honoria çok bastıramadığı bir biçimde dalga geçerek, "Sarah Pleinsworth bu bugüne kadar bana söylediğin en güzel şey olabilir." Sarah kıkırdasa bile yine de, "Birlikte ailemizin yıllık müzikalinde yaşlı ve sarkık iki evde kalmış kadın olalım mı?" diye sordu.
Honoria irkildi. "Eminim bu bana bugüne kadar söylediğin en güzel şey değil. Müzikali seviyorum ama-"
"Sevmiyorsun!" Sarah elleriyle kulaklarını kapama isteğini zor bastırdı. *Hiç kimse* o müzikali sevemezdi.
Honoria, "Müzikali seviyorum dedim, müziği değil," diye açıkladı.
"Lütfen bana ikisinin arasındaki farkı açıkla, çünkü ruhumu teslim edebileceğimi düş-"
"Ahh, Sarah," dedi Honoria azarlar bir tonla. "Abartma."
Sarah, "*Keşke* abartıyor olsaydım" diye homurdandı.
"Sen, Marigold ve Viola ile pratik yapmak bence çok eğlenceliydi. Hem seneye daha da eğlenceli olacak. Iris de bizimle çello çalacak. Maria Teyze bana Bay Wedgecombe'un birkaç hafta içinde Marigold'a evlenme teklif edeceğini söyledi." Honoria düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Gerçi bunu nereden öğrendi emin değilim."
Sarah çok ciddi bir tonla, "Konu bu değil," dedi. "Bu olsa bile yine de halkın önünde küçük düşmeye değmez. Kuzenlerinle vakit geçirmek istiyorsan bizi pikniğe çağır. Veya kroket oynamaya."
"Aynı şey değil."

"*Tanrı'ya* şükür." Sarah ilk Smythe-Smith Dörtlüsü'ne katıldığı anı hatırladığında ürperdi. Ki unutması zor bir hatıraydı. Her korkunç nota, her acıyan bakış...

İşte tam da bu yüzden her centilmene potansiyel eş gözüyle bakması gerekiyordu. Kulak tırmalayıcı kuzenleriyle bir kere daha birlikte çalarsa gerçekten ruhunu teslim edecekti. Ve bu bir abartı değildi.

Sarah birden sırtını dikleştirip, "Peki o zaman," dedi. İşe geri dönme vakti gelmişti. "Bay St. Clair'i listemden çıkarttım. Bu akşam başka kim burada?"

Honoria suratsızca, "Hiç kimse," dedi.

"Hiç kimse? Bu mümkün olamaz. Bay Travers'a ne dersin? Sen ve o- Ahh." Sarah Honoria'nın suratındaki acı dolu ifadeyi görünce yutkundu. "Üzgünüm. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Her şeyin çok iyi gittiğini düşünüyordum. Ve sonra... Hiçbir şey gitmiyormuş."

"İşte bu garip," dedi Sarah. Bay Travers onun bir koca adayı olarak ilk seçimi olmazdı ama yeterince sadık birine benziyordu, hiçbir şey söylemeden bir hanımı bırakacak birine değil. "Emin misin?"

"Geçen hafta onu Bayan Wemberley'nin toplantısında gördüm ve ona gülümseyince odadan kaçtı."

"Ahh, eminim sana öyle gelmiştir-"

"Kaçarken bir de masaya çarpıp sendeledi."

"Ahh." Sarah suratını buruşturdu. Bunun karşısında mutlu bir surat takınmazdı. "Üzgünüm," dedi elinden geldiğince anlayışlı bir tonla ve gerçekten üzgündü. Her ne kadar evlilik mücadelesinde yoldaş olarak Honoria'nın bulunması rahatlatıcı olsa da, kuzeninin mutlu olmasını istiyordu.

Honoria, tüm zamanların en iyimser insanı, "Belki de daha iyi olmuştur," dedi. "Çok az orta noktamız vardı. Aslında

müzikle çok ilgileniyor ve ben asla bana- Aaa!"
"Ne oldu?" diye sordu Sarah. Şamdana biraz daha yakın oturuyor olsalardı Honoria'nın nefesi mumu söndürürdü.
Honoria, "O neden burada?" diye fısıldadı.
"Kim?" Sarah gözleriyle odayı taradı. "Bay Travers mi?"
"Hayır. *Hugh Prentice.*"
Sarah'ın tüm bedeni bir anda öfkeyle kasıldı. "Buraya gelmeye yüzü nasıl olabilir?" dedi dişlerini sıkarak. "Bizim de burada olacağımızı bilmesi gerek."
Ama Honoria hayır anlamında başını sallıyordu. "Onun da burada olmayan en az bizim kadar-"
Sarah, "Hayır, hayır yok," diye lafını kesti. İkisini de hak etmemesine rağmen Honoria elbette nazik ve affedici olacaktı. "Lord Prentice'in herkesin gözü önünde kırbaçlanmaya ihtiyacı var," dedi Sarah gaddarca.
"Sarah!"
"İyiliğin de bir yeri, zamanı vardır ve Lord Prentice için ne yeri ne zamanı." Sarah Lord Hugh olduğunu düşündüğü centilmeni ararken gözlerini tehlikeli bir biçimde kıstı. Hiç resmi olarak tanıştırılmamışlardı; düello Sarah sosyeteye katılmadan önceydi ve tabii ki kimse onları birbiriyle tanıştırmaya çalışmamıştı. Yine de adamın neye benzediğini biliyordu.
Adamın neye benzediğini araştırmıştı.
Adamı sadece arkadan görebiliyordu ama saçı doğru renkteydi - açık kahve. Veya koyu sarı, tabii ne kadar cömert davranmak istediğinize göre.
Elinde baston olup olmadığını göremiyordu. Daha mı iyi yürümeye başlamıştı? Onu birkaç ay önce gözetlerken topalladığı çok barizdi.
"Bay Dunwoody ile arkadaş," dedi Honoria, sesi çok cılız

ve kırılgan çıkmıştı. "Sanırım arkadaşını kutlamak istedi."
"Mutlu çiftimize kendi adalarını hediye etmek için gelmiş olsa bile umurumda değil," dedi Sarah neredeyse çığlığı basarak. "*Sen de* Bay Dunwoody ile arkadaşsın. Onu seneledir tanıyorsun. Eminim Lord Hugh da bunun farkındadır."
"Evet, ama-"
"Lütfen onun için mazeret bulma. Lord Hugh'un Daniel hakkında ne düşündüğü umurumda değil-"
"Şey, benim umurumda. Herkesin Daniel'la ilgili ne düşündüğü umurumda."
Sarah, "İşte sorun da bu," diye veryansın etti. "*Sen* yanlış yapmadın, *sana* haddinden fazla yanlış yapıldı. Lord Hugh biraz terbiye sahibi olsaydı, senin bulunma ihtimalin olan her türlü ortamdan uzak dururdu."
"Haklısın." Honoria bir an dayanılmaz bir biçimde bitkin gözükerek gözlerini kapadı. "Ama şu anda umurumda değil. Sadece buradan gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum."
Sarah sorgular gözlerle adama, daha doğrusu adamın sırtına bakmaya devam etti. Daha çok kendi kendine, "Bunu yapmamalıydı," dedi. Ve bir anda ileriye doğru adım attığını fark etti. "Ben gidip-"
"Sakın buna kalkışına," diye uyardı Honoria, Sarah'yı kolundan geri çekerek. "Eğer olay çıkarırsan..."
"Asla olay çıkarmam." Ama ikisi de çıkaracağını biliyorlardı. Hugh Prentice için veya Hugh Prentice *yüzünden* Sarah efsanelere geçecek bir olay çıkaracaktı.
İki sene önce Hugh Prentice onun ailesini paramparça etmişti. Aile toplantılarında Daniel'ın olmayışı kapanmaz bir yara açmıştı. Daniel'in annesinin yanında biri onun adını bile anamıyordu; Virginia Teyze duymamış gibi yapıyordu

ve ardından (Honoria'nın anlattığına göre) kendini odaya kapatıp ağlıyordu.
Ailenin geri kalanı da yara almamış sayılmazdı. Düellodan sonraki skandal hem Honoria hem de Sarah'ın Londra'da katılacakları ilk sezonu kaçırmalarına neden olmuştu. Londra'daki çöpçatan annelerin dediklerine göre ve Sarah'ın da (Sarah bunun altını çizip, defalarca tekrarlayıp, öfkeden köpürüp, ardından umutsuzca yatağa çöktükten sonra) dikkatinden kaçmadığı üzere, 1821 yılı şaşırtıcı biçimde verimli geçmişti. On dört gözde bekâr o sezon nişanlanmıştı. On dört! Ki buna çok yaşlılar, biraz garip olanlar veya içkiye fazla düşkünler dahil bile değildi!
Evlenmek için harika olan o sezonda Sarah ve Honoria etrafta olsaydı neler olabileceğini kim biliyordu ki. Fazla sığ olsun olmasın, Sarah'ya göre hızla evde kalmış sıfatını kazanmaya yaklaşmalarından Hugh Prentice sorumluydu.
Sarah onunla hiç tanışmamıştı ama ondan nefret ediyordu.
Honoria bir anda, "Üzgünüm," dedi. Sesi kesildi ve ağlamasını bastırıyormuş gibi çıkmıştı. "Gitmem gerek. Şimdi. Ve annemi bulmamız lazım. Onu görürse..."
Virginia Teyze. Sarah'ın kalbi hopladı. Kadıncağız yıkılırdı. Honoria'nın annesi oğlunun küçük düşürücü durumunu tamamen atlatamamıştı. Buna sebep olan adamla yüz yüze gelmesi...
Sarah kuzeninin elini tuttu. "Benimle geliyorsun," diye baskı yaptı. "Onu bulmana yardım edeceğim."
Honoria cansız bir biçimde başıyla onayladı; Sarah'm yol göstermesine izin verdi. Kalabalığın arasından, hem hızla hem de gizlice kıvrılmaya çalıştılar. Sarah kuzeninin Hugh Prentice'le konuşmaya zorlanmasını istemiyordu ama birinin onun varlığı yüzünden kaçtıklarını düşünmesine izin

vermek yerine ölürdü.
Ki bu da onun kalması gerektiği anlamına geliyordu. Hatta onunla konuşması gerektiği. Sarah tüm ailesi adına bu durumun üstesinden gelmeliydi.
Muazzam balo salonunun kapılarına yaklaştıklarında Honoria, "İşte orada," dedi. Leydi Winstead ufak bir hanım grubunun içinde, dostça bir ifadeyle ev sahibesi Bayan Dunwoody ile konuşuyordu.
Sarah, "Onu görmemiş olmalı," diye fısıldadı. Aksi takdirde gülümsüyor olmazdı.
Honoria, "Ne numarası yapayım?" diye sordu.
Sarah derhal, "Bitkinlik," diye yapıştırdı. Kimse şüphelenmezdi. Honoria, Hugh Prentice'i fark ettiği andan itibaren küle dönmüştü; gözlerinin altındaki gri maskara akmaya başlamıştı.
Honoria hızla başıyla onayladı ve annesinin yanına koşturdu; annesini nazikçe kenara çekip kulağına bir şeyler fısıldadı. Sarah, onları özür dileyip izin isterken ve kapıdan çıkıp dışarıda bekleyen at arabalarına doğru ilerlerken izledi.
Onlar gittikten sonra Sarah tuttuğu nefesini verdi; ne teyzesinin ne de kuzininin Lord Hugh'la temasa geçmeyeceğini bildiği için rahatlamıştı. Ama her hayırda bir şer her şerde bir hayır vardı, çünkü Honoria'nın gidişi Sarah'ın en az bir saat daha burada tıkılıp kalmasını gerektiriyordu. Dedikoducular kısa süre sonra Smythe-Smith'lerin kuzeninin Lord Hugh Prentice'le aynı odada bulunduğunu fark edecekti. Önce bakışmalar, ardından fısıltılar gelecek ve sonra herkes yolları kesişti mi, konuşup konuşmadılar mı ve hatta hangi taraf önce gidecek diye izlemeye başlayacaktı.
Sarah kimin önce çıktığının önemsiz hale gelmesi için en az bir saat daha Dunwoody balo salonunda kalması gerektiği-

ne karar verdi. Ama her şeyden önce, çok güzel vakit geçiriyormuş gibi görünmeliydi. Bu yüzden de salonun kenarında duramazdı. Konuşacak bir arkadaş, onunla dans edecek birini bulması ve dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kahkaha atıp gülmesi lazımdı. Ve de tüm bunları, Lord Hugh Prentice'in partiye sinsice girdiğinin farkında olduğunu ama onu önemsemeyecek kadar kendisinin altında gördüğünü oldukça açık belli ederek yapmalıydı.

Görünüşü kurtarmak yorucu olabiliyordu.

Neyse ki birkaç dakika sonra kuzeni Arthur'un tekrar balo salonuna girdiğini gördü. Adam bir odun kadar sıkıcıydı ama inanılmaz yakışıklıydı ve dikkatleri üzerine çekiyordu. Ve bundan da öte, kolundan çekiştirip onunla derhal dans etmesi gerektiğini söylerse hiç soru sormadan bunu yapardı.

Arthur'la dansını tamamladıktan sonra, ona kendi arkadaşlarından birinin yanına doğru götürmesini söyledi ki arkadaşı da etraflarında bir sonraki dans başladığı için Sarah'ın ona eşlik etmesine bir şey diyemedi. Bir anda Sarah kendini arka arkaya dört kez dans etmiş buldu, hem de üçü genç bir hanımefendiyi çok popüler gösterecek beylerdi. Ama maalesef dördüncüsü kimseyi popüler göstermeyen Sör Felix Farnsworth'tü. O noktada Sarah zaten artık yanında *beyefendiyi* popüler gösterecek biri haline gelmişti ve talihsiz ilgisi tahnitçiliğe hariç Sarah'ın genelde tatlı bulduğu Sör Felix'e yardım edebildiği için mutluydu.

Lord Hugh'u görmemişti ama onun *Sarah*'yı görmemiş olması imkânsızdı. Sör Felix'le bir limonata içtikten sonra her ne kadar Honoria gittiğinden beri bir saat geçmemiş olsa da yeterince güzel bir şov ortaya koyduğuna karar verdi. Bakalım, her dans beş dakika sürse, aralarda da biraz zaman

vardı, artı Arthur'la kısa sohbeti ve iki bardak limonata...
Bu kesinlikle ailesinin itibarını geri almaya yeterdi. En azından bu akşam için.
"Harika dans için teşekkürler Sör Felix," dedi Sarah uşağa bardağını verirken. "Size akbabayla boş şans."
Heyecanla başını sallayıp, "Harika bir duruşları var. Her şey gagada saklı," dedi.
"Gaga," diye tekrarladı Sarah. "Tamam."
"O zaman gidiyor musunuz?" diye sordu Sör Felix. "Size bir sonraki projem olan domuzdan bahsetmek istiyordum."
Sarah dudaklarının bir şey demek için kıpırdandığını fark etti ama konuştuğunda ağzından tek çıkan, "Annem," oldu.
"Anneniz mi domuz?"
"Hayır, yani, genellikle değildir." Aman Tanrım, Sör Felix'in dedikoducu biri olmaması iyi bir şeydi, çünkü annesine domuz dediği annesinin kulağına giderse... "Hayır, tabii ki domuz değil. Hiçbir zaman. Demek istediğim onu bulmam lazım. Bana gitmek istediğini söylemişti az evvel... Şey... Hımm... Şimdi."
Neyse ki Sör Felix, "Neredeyse on bir oldu," diyerek ona yardımcı oldu.
Sarah hararetle başını sallayarak onu onayladı. "Kesinlikle."
Sarah veda ederek Sör Felix'i, domuzları sevmese bile hiç çaktırmayan Kuzen Arthur'la bıraktı. Ardından planlanandan daha erken ayrılacağını söylemek için annesini aramaya koyuldu. Dunwoody'den çok da uzakta oturmuyorlardı; Leydi Pleinsworth gitmeye hazır değilse bile Pleinsworth'ün at arabası Sarah'yı eve bırakıp annesi için geri dönebilirdi.
Beş dakika aramasına rağmen Leydi Pleinsworth'ün izini bulamadı ve bir süre sonra Donwoody'nin oyun odaların-

dan birinde olabileceğini düşündüğü için odaya giden koridora girdi.
"Eğer annem kumar oynuyorsa..." Leydi Pleinsworth'ün bu aralar sosyetedeki kadınlar hangi oyunu oynuyorsa onu oynayıp birkaç peni kaybetme lüksü olmadığı için değil, sadece Sarah ailesini, kuzeninin kumar oynarken içine düşürdüğü utançtan kurtarırken annesinin paraları saçması biraz adaletsiz görünmüştü gözüne.
"Ahh, ne ironi," diye mırıldandı. "Diğer adıyla..."
Diğer adı şeydi...
Diğer adı şey olabilirdi...
Kaşlarını çatarken bir anda durdu. Demek ki ironi için başka bir kelime bulamıyordu.
"Tanrım zavallıyım," diye homurdanıp aramasına devam etti. Ve eve gitmek istiyordu. Annesi neredeydi ki?
Birkaç adım ötede açık kapıdan dışarıya hafif bir ışık sızıyordu. Kart oyunu için fazla sessizdi ama diğer yandan kapının açık olması Sarah'ın içeri girdiğinde çok da uygunsuz bir durumla karşılaşmayacağı anlamına geliyordu.
"Anne," dedi odaya girerken.
Ama karşısında duran annesi değildi.
İroninin diğer adı demek ki Hugh Prentice idi.
Kapıda donup kaldı. Pencerenin kenarında oturan adama bakmak dışında bir şey yapamadı. Sonradan, karşılaşmalarının korkunç anlarını zihninde tekrar canlandırırken, aslında dönüp gidebileceğini fark etmişti. Adam ona dönük değildi ve onu görmemişti; Sarah ağzını açmasa onu görmeyecekti. Ama tabii ki Sarah ağzını açtı.
Soğuk bir tonla, "Umarım tatmin olmuşsunuzdur," dedi.
Lord Hugh sesini duyunca ayağa kalktı. Hareketleri sertti ve kalkarken koltuğun kenarına yaslandı. "Özür dilerim,"

dedi nazik bir biçimde, Sarah'ya tamamen duygusuz bir ifadeyle bakıyordu.
Sarah'ın yanında rahatsız olmuş gibi görünme nezaketine bile sahip değil miydi? Sarah ellerinin sert birer yumruğa dönüştüğünü fark etti. "Sizin hiç utanmanız yok mu?"
Bu adamın gözlerini kırpmasına neden oldu ama başka çok da bir şey değişmedi. Sonunda Hugh, "Aslında duruma göre değişiyor," dedi.
Sarah sözcük dağarcığını kadınsal öfke patlamasına uygun bir kelime için taradı, sonunda "Siz bayım, bir centilmen değilsiniz," de karar kıldı.
Bunu der demez adamın tüm dikkatini üstüne çekmeyi başarmıştı.
Çimen yeşili gözleri Sarah'ın gözleriyle buluştu; düşünceli bir biçimde hafifçe kısıldı ve işte o an Sarah anladı - *bu adam onun kim olduğunu bilmiyordu.*
Sarah şaşkınlıkla iç çekti.
"Şimdi ne oldu?" diye homurdandı adam.
Kim olduğunu bilmiyordu. Sarah'ın hayatını mahvetmişti ve kim olduğunu bilmiyordu?
İroni, diğer adın her neyse lanet olsun.

Bölüm 3

Tanışmaları

(Hugh'un hatırladığı şekliyle)

Geriye dönüp olanlara bakınca Hugh, aslında kapıda duran genç kadının onu centilmen olmamakla suçladığı an kaçığın teki olduğunu anlamam gerekirdi diye düşündü. Gerçi kadın haksız da değildi, çünkü ne kadar medeni bir yetişkin gibi davranırsa davransın Hugh içinin kömür kadar kara olduğu biliyordu.

Ama gerçekten de... "Sizin hiç utanmanız yok mu?" ve "Umarım tatmin olmuşsunuzdur"dan sonra, "Siz bayım, siz bir centilmen değilsiniz?" cümlesi gelmişti.

Makul bir akla ve akıl sağlığına sahip hiçbir yetişkin bu kadar abartılı konuşamazdı. Tabii bir de basmakalıp. Zavallı kadın ya tiyatroda çok vakit geçirmişti veya kendini son dönemlerde herkesin okuduğu şu melodramlardan birinde bir karakter olduğuna inandırmıştı.

İlk anda dönüp gitmek istedi ama gözlerindeki çıldırmış bakıştan tahminen arkasından geleceğini anlamıştı ve bu günlerde avdaki en hızlı tilki o değildi. En iyisi sorun direkt dalmaktı, elbette lafın gelişi.

İhtiyatlı bir tonla, "İyi değil misiniz?" diye sordu. "Birini çağırmamı ister misiniz?"

Bir anda genç kadın anlamsız bir şeyler demeye başladı ve hiddetlendi; yanakları o kadar pembeye döndü ki Hugh

duvar şamdanların hafif ışığında bile kararan rengi görmüştü. "Siz... Siz..."

Hugh arkaya doğru dikkatlice bir adım attı. Kadının kelimenin tam anlamıyla tükürürcesine konuştuğunu düşünmüyordu ama dudaklarını öyle sıkıca kapamıştı ki Hugh dikkatli olsa fena olmazdı.

"Belki de otursanız iyi olur?" diye önerdi. Dengesi eskisi gibi olmadığından kadının onu oraya götürmesini beklememesini umut ederek koltuğa doğru işaret etti.

"On dört erkek," diye tısladı Sarah.

Hugh neden bahsettiğiyle ilgili bir fikre sahip değildi.

"Biliyor muydunuz?" diye sordu ve titrediğini fark etti.

"On dört."

Hugh boğazını temizledi. "Ve benden bir tane vardı."

Bir an sessizlik oldu. Kusursuz bir sessizlik. Ama ardından Sarah yine konuşmaya başladı.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Hugh ona daha dikkatli baktı. Bir yerden tanıdık geliyordu ama mantıklı konuşmak gerekirse bunun bir anlamı yoktu. Hugh çok sosyalleşmiyordu ve sosyetede zaten sayılı isim vardı. Eninde sonunda her isim hafif tanıdık gelecekti.

Aslında balo salonunda biraz daha kalsa onun kim olduğunu öğrenirdi ama Hugh geldiği gibi çıkmıştı. Charles Dunwoody'nin suratı Hugh tebriklerini söylediği anda bir anda solmuştu ve Hugh acaba Londra'daki son arkadaşını da mı kaybettim diye düşünmüştü. Ardından Charles onu kenara çekip Daniel Smythe-Smith'in annesi ve kız kardeşinin burada olduğunu söylemişti.

Charles, Hugh'dan gitmesini istememişti ama yine de istemesine gerek yoktu. Hugh hemen eğilerek selam verip çık-

mıştı. O iki kadına yeterince acı çektirmişti. Baloda kalmak gaddarlık dışında bir şey olmayacaktı. Özellikle de zaten dans edemediği için.

Ama bacağı ağrıyordu ve dışarı çıkıp sıralanmış arabaların arasından kiralayacak bir tane bulmak istememişti; en azından hemen değil. O yüzden de oturup kafasını dinleyebileceği sessiz bir oda bulmuştu kendine.

Ama görüşüne göre oda pek de sessiz değildi.

Ancak sığınağına izinsiz giren kadın hâlâ kapının eşiğinde duruyordu ve öfkesi o kadar barizdi ki Hugh insan bedeninin aniden alev alıp alamayacağıyla ilgili bildiklerini neredeyse yeniden gözden geçirmeye hazırlanacaktı.

"Hayatımı mahvettiniz," diye tısladı.

Bunun doğru olmadığını biliyordu işte. Daniel Smythe-Smith'in hayatını mahvetmişti ve tahminen evlenmemiş genç kız kardeşinin ama önünde duran bu koyu kahve saçlı kadın Honoria Smythe-Smith değildi. Leydi Honoria'nın saçları daha açıktı ve yüzü bu kadar duygularını dışa vurmuyordu. Gerçi bu kadının yüzünden dışa vuran bu derin duyguların nedeni delilik olabilirdi. Veya şimdi aklına gelmişti, içki. Evet büyük ihtimalle sebebi buydu. Hugh yaklaşık 50 kilo bir kadını sarhoş etmek için kaç kadeh şarap gerekir bilmiyordu ama demek ki bu kadın bunu becermişti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama sanırım beni bir başkasıyla karıştırdınız." Ardından istediği için değil ama zorunda olduğu için ekledi, çünkü kadın koridora giden çıkışı kapladığından kadını dışarı çıkartmak için sözlü bir müdahalede bulunması gerekiyordu: "Size başka bir konuda yardımcı olabileceksem..."

"Evet, yardımcı olabilirsiniz," dedi Sarah öfkeyle. "Lond-

ra'dan giderek."
Hugh yakarmamak için zor tuttu kendini. Bu durum giderek can sıkıcı hale geliyordu.
Kin dolu bir biçimde, "Veya bu dünyadan," dedi Sarah.
"Ahh, Tanrı aşkına."
Bu kadın her kimse artık onun yanında bir centilmen gibi konuşma zorunluluğunu artık ortadan kaldırmıştı. "*Lütfen.*" Hugh eş derecede bir nezaket ve alayla, "Lütfen sizin bu ince isteğiniz üzerine kendimi öldürmeme izin verin, hayatını mahvettiğim kimliği bilinmeyen bayan," dedi.
Sarah'ın ağzı açık kaldı. Güzel. Dili tutulmuştu.
Sonunda.
"İsteğinizi yerine getirmekten mutlu olurum," diye devam etti. "YOLUMDAN çekilirseniz tabii." Sesi kükrer gibi çıkmıştı, daha doğrusu kükremenin Hugh tarafından daha haince tınlayan bir yorumu gibi. Bastonunu kadının solundaki boşluğa itti ve bastonun ucunun kadının yana kaymasına neden olacağını ümit etti.
Sarah Drury Lane'e yakışacak bir biçimde hayretle nefes alıp odadaki tüm havayı çekti. "Bana saldıracak mısınız?"
"Henüz değil," diye homurdandı.
Sarah hırladı. "Çünkü deneseniz şaşırmazdım."
"Aslında ben de," dedi gözlerini kısarak.
Sarah yine iç çekti, bu sefer alınmış genç bir hanım rolüne daya uygun kısa bir iç çekişti. "Siz bayım, siz bir centilmen değilsiniz."
"Bunda anlaştık," diye tersledi. "Şimdi o zaman, açım, yorgunum ve eve gitmek istiyorum. Ama siz benim tek çıkış yolumu kapıyorsunuz."
Sarah kollarını kavuşturdu ve duruşunu yaydı.
Hugh hafifçe başını eğip durumu anlamaya çalıştı.

Sonunda, "İki seçeneğimiz var," dedi. "Ya yolumdan çekilirsiniz ya da ben sizi yolumdan çekilmeniz için iterim."
Sarah başını öyle bir savurdu ki, ancak hava atmak olarak nitelendirilebilirdi. "Denemenizi isterim."
"Unutmayın, ben bir centilmen değilim."
Saralı kendinden emin sırıttı. "Ama benim iki işe yarar bacağım var."
Hugh bastonunu içtenlikle sevdi. "Ama benim silahım var."
"Evet, ama ben de ondan kaçınacak kadar hızlıyım."
Hugh yavaşça gülümsedi. "Ama hareket ederseniz artık beni engellememiş olursunuz." Boştaki elini havada çevirip kendi kendini eğlendirdi. "Ki o zaman ben de yoluma giderim ve eğer yukarıda bir Tanrı varsa, sizi de bir daha hayatta görmem."
Saralı tam olarak yolundan çekilmedi, hafifçe biraz yana eğildi. Hugh da bu fırsatı kullanıp bastonunu bariyer olarak kullandı ve yanından itip geçti. Ki dışarı da çıktı ve yine geri dönüp bakınca aslında yürümeye devam etmesi gerektiğini fark etmişti ama kadın arkasından, "Sizin kim olduğunuzu biliyorum Lord Hugh Prentice," diye bağırdı.
Hugh durdu. Yavaşça nefes verdi. Ama arkasını dönmedi.
"Ben Leydi Sarah Pleinsworth," dedi Sarah ve Hugh keşke kadınların seslerini daha iyi yorumlayabilsem diye geçirdi. Tonunda tam kestiremediği bir şey vardı; adeta bir anlığına, saniyenin binde birinde, boğazı bir an düğümlenmiş gibiydi.
Hugh ne anlama geldiğini bilmiyordu.
Ama bunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Sonuçta kadın adını tanıyacağını düşünmüştü. Ama ne kadar adını tanımamış olmayı dilese de tanımıştı. Leydi Sa-

rah Pleinsworth, Daniel Smythe-Smith'in birinci kuzeni. Charles Dunwoody'ye göre, düellonun sonuçlarıyla ilgili öfkesini de çok açık dile getirmişti. Hugh'a göre Daniel'in annesi ve kız kardeşinden daha çok onların sinirli olmaya hakları vardı.

Hugh arkasını döndü. Leydi Sarah birkaç adım ötede duruyordu, duruşu sert ve öfkeliydi. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve çenesi Hugh'a saçma bir tartışmada sıkışıp kalmış, kendi hakkını savunmaya kararlı sinirli bir çocuğu hatırlatacak biçimde yukarı ve öne doğru kalkmıştı.

Elinden gelen en nazik biçimde, "Leydi Sarah," dedi.

Daniel'in kuzeniydi ve son birkaç dakika içinde ne olduysa olsun, ona saygıyla davranacaktı.

"Resmi olarak tanıştırılmadık."

"Tanıştırılmamıza da gerek-"

"Fark etmez," dedi bir diğer dramatik yorumda bulunmasına izin vermeden.

"Kim olduğunuzu biliyorum."

"Görüşüne göre bilmiyorsunuz," diye homurdandı Sarah.

"Lord Winstead'in kuzensiniz," diye belirtti. "Yüzünüzü tanımasam da adınızı biliyorum."

Sarah başıyla selam verdi - içinde biraz medeniyet barındıran ilk vücut hareketi. Sesi de tekrar konuşmaya başlayınca bir nebze olsa daha az öfkeliydi. Ama sadece bir nebze. "Bu akşam gelmemeniz gerekirdi."

Hugh bir an duraksadı, ardından, "Charles Dunwoody'yi on yılı aşkın süredir tanıyorum. Nişanını kutlamak istedim," dedi. Bu genç kadını pek de etkilemişe benzemiyordu. "Burada bulunmanız teyzemi ve kuzenimi oldukça rahatsız etti."

"Ve bunun için de üzgünüm." Hugh gerçekten de üzgündü ve durumu düzeltmek için de elinde geleni yapıyordu.

Ancak başarılı olana kadar bunu Smythe-Smith ailesiyle paylaşamazdı. Daniel'in ailesini boşuna ümitlendirmek istemiyordu. Ve daha da önemlisi onları ziyaret ederse nasıl karşılanacağını bilmiyordu.

Leydi Sarah azarlarcasına, "Üzgünsünüz?" dedi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Ve Hugh yine duraksadı. Bu provokasyona ani bir patlamayla yanıt vermek istemiyordu. Zaten böyle bir huyu da yoktu, bu yüzden de Daniel'a davranışı çok sinir bozucuydu. Eğer içki içmemiş olsaydı mantıklı davranabilirdi ve bunların hiçbiri olmazdı. En azından kesinlikle Charles Dunwoody'nin ailesinin evinin karanlık bir köşesinde, kendini sadece hakaret yağdırmak için arayıp bulmuş olan bu kadınla duruyor olmazdı.

"İstediğinize inanmakta özgürsünüz," dedi. Ona açıklama borçlu değildi. Bir süre ikisi de konuşmadı, ardından Leydi Sarah, "Merak ediyorsanız, gittiler," dedi.

Hugh sorgular biçimde başını hafifçe yana eğdi.

"Virginia Teyze ve Honoria. Sizin burada olduğunuzu duyunca gittiler."

Hugh neden böyle bir şey dediğinden emin olamadı. Kendisini suçlu mu hissetmeliydi? Partide kalmak mı istiyorlardı? Yoksa bu daha çok bir aşağılama mıydı? Belki de Leydi Sarah ona, o kadar itici olduğu için kuzenlerinin varlığına dayanamadığını söylemek istiyordu.

O yüzden bir şey demedi. Yanlış bir cevap vermek istemiyordu. Ama bir anda beynini bir şey kurcaladı. Bir nevi bir bilmece. Aslında sadece yanıtlanmamış bir soruydu ama o kadar garip ve yersizdi ki cevabını sorması lazımdı. "Az evvel ne demek istediniz, on dört adam?"

Leydi Sarah'ın ağzı bir anda sert bir çizgiye dönüştü. Daha

da sert, eğer böyle bir şey mümkünse.
"Beni ilk gördüğünüzde on dört adamla ilgili bir şey söylediniz," diye hatırlattı Hugh ki gerçi neden bahsettiğini Sarah'ın kesinlikle bildiğinin farkındaydı.
"Hiçbir şey değildi," dedi Sarah onu başından savmak istercesine ama gözleri çok hafif de olsa sağa kaydı. Yalan söylüyordu. Veya utanmıştı. Tahminen ikisi de.
"On dört hiçbir şey demek değildir." Kılı kırk yarıp gıcıklık yaptığının farkındaydı ama Sarah çoktan onun sabrını matematik hariç mümkün olan her şekilde denemişti. $14 \neq 0$ ama daha da önemlisi neden insanlar açıklamayacakları şeylerden bahsederdi ki? Kendi söylediklerini açıklama niyetinde değilse, o zaman kendine saklasaydı.
Sarah çok belirgin bir şekilde sağa doğru adım attı. "Lütfen gidin," dedi.
Hugh kıpırdamadı. Onun merakını uyandırmıştı ve bu dünyada yanıtlanmamış bir soru karşısında Hugh Prentice kadar inatçı ve dirençli başka bir şey yoktu.
Sarah dişlerini gıcırdatarak, "Bana son bir saatinizi yolunuzdan çekilmemi emrederek geçirdiniz," dedi.
"Beş dakika," diye düzeltti Hugh, "ve her ne kadar kendi evimin sükunetine bir an önce kavuşmak istesem de, şu sizin on dört adamınız benim ilgimi çekti."
"*Benim* on dört adamım değildi," diye patladı Sarah.
"Umarım değildir," diye mırıldandı ve ekledi: "Elbette yargılamazdım."
Sarah'ın ağzı açık kaldı.
"Bana şu on dört adamdan bahsedin," dedi Hugh kışkırtıcasına.
"Size söyledim hiçbir şey değildi," diye ısrar etti Sarah ama yanakları pembenin çok tatlı bir tonuna dönüyordu.

"Ama merak ettim. Yemek için on dört adam? Çaya çağırmak için? Kriket takımı için çok fazla olur ama-"
"Yeter," diye haykırdı Sarah.
Hugh durdu. Hatta kaşı garip bir biçimde havaya kalktı.
Sesi öfkeden kesik kesik çıkarak, "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, 1821'de on dört adam evlenmek üzere nişanlandı," dedi.
Çok uzun bir boşluk oldu. Hugh aptal bir adam değildi ama gerçekten de ne demek istediğini anlamıyordu. Nazikçe, "On dördü de evlendi mi?" diye sordu.
Sarah gözlerini dikip ona baktı.
"On dört kişinin evlenmek üzere nişanlandığını söylediniz."
"Önemli değil."
"Herhalde onlar için önemlidir."
Hugh yapmacık tavırlarla işlerinin bittiğini düşünmüştü ama Leydi Sarah can sıkıntısından feryat etti.
"Hiçbir şey anlamıyorsunuz!"
"Ahh, Tanrı aşkına-"
"Ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz yok değil mi?" diye sordu. "Siz konforlu evinizde, Londra'da rahatınız yerinde otururken-"
"Kapa çeneni," dedi Hugh, ama yüksek sesle söyleyip söylemediğinden emin olamadı. Artık onun durmasını istiyordu. Konuşmayı durdurmasını, kavga etmeyi bırakmasını, her şeyin durmasını istiyordu.
Ama bunun yerine Sarah öne doğru bir adım attı ve zehirli bir bakışla, "Kaç kişinin hayatını mahvettiniz biliyor musunuz?" diye sordu.
Hugh derin bir nefes aldı. Hava, havaya ihtiyacı vardı. Bunu dinlemesine gerek yoktu. En azından ondan. Tam olarak kaç kişinin hayatını mahvettiğini biliyordu. Ve onun hayatı bunlardan biri değildi.

Ama Sarah geri adım atmıyordu. "Sizin hiç vicdanınız yok mu?" diye sordu dişlerini sıkarak.
Ve sonunda, Hugh'un bir anda tepesi attı. Bacağını düşünmeden ileriye, bedenleri bedenlerine iyice yakın olana, Sarah onun nefesini üzerinde hissedene kadar yaklaştı. Onu duvara yapıştırıp bedenindeki tüm öfkeyle sıkıştırdı. "Beni tanımıyorsunuz," diye parladı. "Benim ne düşündüğümü veya ne hissettiğimi veya hayatımın her gününde cehennemin neresini ziyaret ettiğimi bilmiyorsunuz. Ve bir daha ne zaman size, Lord Winstead'le aynı soyadını bile taşımayan size karşı bir yanlış yapıldığını hissedersen lütfen şunu sakın unutma; mahvettiğim hayatlardan biri kendi hayatımdı."
Ardından geri adım attı. Ve adeta bir yaz günündeymiş gibi neşeli, "İyi geceler," dedi.
Bir anlığına sonunda konuşmalarının bittiğini düşünmüştü ama Sarah, tüm günahlarını affettirecek bir şey dedi.
"Onlar benim ailem."
Hugh gözlerini kapadı.
Boğuk bir sesle, "Onlar benim ailem ve siz onları onarılamayacak biçimde incittiniz. İşte bu yüzden, sizi asla affedemem," dedi.
"Ben de edemem," dedi Hugh sadece kendi duyabileceği bir şekilde.

Bölüm 4

Fensmore'a geri dönüş
Honoria, Sarah, Harriet, Elizabeth, Frances ve Lord Hugh ile birlikte oturma odasındayız, bıraktığımız yerde...

Smythe-Smith kuzenlerini bir araya geldiğinde genellikle bir an bile sessizlik olmazdı ama Lord Hugh kibarca selam verip oturma odasından çıktıktan sonra olan tam da buydu. Dört Pleinsworth kızı ve Honoria hepsi biraz zaman geçmesini beklerken birbirleriyle bakışıp birkaç saniye sessiz kaldılar. Sarah neredeyse hepsinin içinden saydığını fark etti ve kendi içinden ona gelince, Elizabeth, "İşte bu hiç de üstü kapalı değildi," dedi.

Honoria ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen Sarah ve Lord Hugh'u birbirlerine ayarlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Honoria bağırmıştı ama Sarah'ın inlemesi tahminen çok daha yüksek sesliydi.

"Ahh ama ayarlamalısın!" dedi Frances ellerini mutluluktan çırparak. "Lord Hugh'u çok beğendim. Tamam, bazen biraz eksantrik olabiliyor ama çok zeki. Ve de iyi bir nişancı."

Tüm gözler Frances'a döndü. "Kuzen Daniel'i omzundan vurdu," diye hatırlattı Sarah.

Frances, "Ayık olduğu zaman iyi bir nişancı," diye açıkladı. "Daniel söyledi."

Honoria, "Bunu ortaya çıkaran konuşmanın nereden çıktı-

ğını tahmin bile edemiyorum, ne de öğrenmek istiyorum; özellikle de düğün bu kadar yakınken," dedi, Kararlı bir şekilde Sarah'ya döndü. "Senden bir ricam var."
"Lütfen Hugh Prentice'le alakalı olmadığını söyle."
Honoria, "Hugh Prentice'le alakalı," diye teyit etti. "Yardımın lazım."
Sarah çok dramatik bir biçimde iç çekti. Honoria ondan ne rica edecekse yapması gerekiyordu ve bunu ikisi de biliyordu. Ama Sarah eninde sonunda havlu atacaksa bile, bunu çabalamadan yapmayacaktı.
Honoria, "Kendini Fensmore'da hoş karşılanmış hissetmeyeceğini düşünüyorum," dedi.
Sarah bu dediğinde karşı çıkılacak bir şey bulamamıştı. Eğer Hugh Prentice kendini burada hoş karşılanmış hissetmiyorsa, bu Sarah'ın sorunu değildi ve zaten tam da hak ettiği şey buydu. Ama durum gerektiriyorsa diplomatik davranabilirdi, bu yüzden de, "Büyük ihtimalle tek başma vakit geçirecektir. Çok cana yakın biri değil," dedi.
"Bence biraz çekingen," dedi Honoria.
Hâlâ masada oturan Harriet heyecanla iç çekti. "Düşünceli bir kahraman. En iyisinden! Onu da piyese katayım mı?"
Frances, "Tek boynuzlu at piyesine mi?" diye sordu.
"Hayır, bunu öğleden sonra düşündüm." Harriet kaleminin tüylü ucunu Sarah'ya doğrulttu. "Ne çok pembe ne çok yeşile dönen kadın kahramanımızla birlikte."
Sarah kız kardeşine hızla dönerek, "Kuzenini vurdu," diye haykırdı. "Bunu kimse hatırlamıyor mu?"
Frances, "Bence pişman," dedi.
Sarah sertçe, "Frances, sen on bir yaşındasın," dedi. "Bir adamın karakterini yargılamak için biraz küçüksün."
Frances gözlerini kıstı. "Seninkini yargılayabiliyorum ama."

Sarah kardeşlerine teker teker baktı, ardından gözlerini Honoria'ya çevirdi. Kimse Lord Hugh'un ne kadar korkunç biri insan olduğunu anlamıyor muydu? (Sanki unutabilirlermiş gibi) ailelerini neredeyse paramparça ettiğini herkes unutmuş muydu? İğrenç biriydi. Onunla iki dakika konuşmanı onun-

Honoria Sarah'ın kafasının içindeki bağırışı bölerek, "Kutlamalarda genellikle rahatsız gibi duruyor," diye itiraf etti. "Ki bu da onu burada rahat ettirmek için bizim elimizden geleni yapmamızı gerektiriyor. Ben-" Honoria durup diğerlerine baktı. Harriet, Elizabeth ve Frances onu oldukça ve hiç de gizli olmayan bir ilgiyle dinliyorlardı. "Bir saniye müsaade lütfen," dedi Sarah'm koluna girip onu oturma odasından koridora çıkartıp, oradan da başka bir odaya sürükledi.

Honoria kapıyı kapatınca, "Hugh Prentice'in dadısı mı olacağım?" diye sordu Sarah.

"Tabii ki hayır. Ama senden kendisini kutlamaların bir parçasıymış gibi hissetmesine yardımcı olmanı istiyorum. Mesela bu akşam, yemekten önce oturma odasında," diye bir öneride bulundu Honoria.

Sarah sızlandı.

Honoria, "Büyük ihtimalle bir köşede tek başına duruyor olacak," dedi.

"Belki de tercihi budur."

"İnsanlarla konuşmakta üstüne yok. Her zaman ne söylemen gerektiğini biliyorsun."

"Ona karşı değil."

Honoria, "Onu tanımıyorsun bile," dedi. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Tabii ki onunla tanıştım. Bence Londra'da tanışmadığım

kimse kalmadı." Sarah bir an dediğini düşünüp, "Şimdi düşününce bu çok zavallıca geldi," dedi.
"Onunla tanışmadın demedim. Onu tanımıyorsun," dedim diye düzelti Honoria. "Büyük fark var."
Sarah biraz gönülsüzce, "Tamam o zaman," dedi. "Kılı kırk yarmak istiyorsan."
Honoria sadece başını hafifçe yana eğdi; Sarah'yı konuşmaya devam etmeye zorladı.
Sarah, "Evet onu tanımıyorum ama tanıdığım kadarını da çok sevdiğimi söyleyemem. Son birkaç ay içinde ona karşı dost canlısı davranmayı da denedim."
Honoria ona hiç inanmadığını anlatan bir bakış attı.
"Denedim!" diye karşı çıktı Sarah. "Tamam, çok denediğimi söyleyemem ama sana şu kadarını söyleyeyim Honoria, adam öyle çok da hoş sohbet biri falan değil."
Şimdi Honoria gülecekmiş gibi duruyordu ve Sarah daha da fazla gerildi.
Sarah sızlanarak, "Onunla konuşmayı denedim, çünkü insanlar sosyal etkinliklerde böyle yapar. Ama o hiç vermesi gerektiği gibi cevap vermiyor," dedi.
Honoria, "Vermesi gerektiği gibi cevap vermiyor mu?" diye tekrarladı.
Sarah burnunu çekerek, "Beni rahatsız ediyor," dedi. "Ve beni sevmediğine de eminim."
Honoria, "Saçmalama," dedi. "Seni herkes sever."
"Hayır," dedi Sarah dürüstçe, "*seni* herkes sever. Diğer yandan ben senin nazik ve saf kalbine sahip değilim."
"Neden bahsediyorsun?"
"Sen herkesin içindeki iyiyi ararken, ben hayata daha kuşkucu yaklaşıyorum. Ve ben..." Bir an duraksadı. Bunu nasıl söyleyebilirdi ki? "Beni bu dünyada epey sinir bozucu

bulan insanlar var."
"Bu doğru olamaz," dedi Honoria ama otomatik verilmiş bir cevaptı. Bu açıklamanın üzerine biraz daha düşünürse, Honoria'nın da bunun doğru olduğunu anlayacağına emindi. Gerçi Honoria yine de aynı şeyi söylerdi. Bu açıdan kuzini ona hayret verici bir biçimde sadıktı.
Sarah, "Bu doğru," dedi. "Ve benim canımı da sıkmıyor. Şey, en azından çok fazla sıkmıyor. Sonuçta ben de duygularını fazlasıyla paylaştığım Lord Hugh'u çok umursamıyorum."
Honoria Sarah'ın dediklerini iyice sindirmek için bir an duraksadı, sonra gözlerini devirdi. Çok bariz bir hareket değildi ama Sarah onu en ufak bir mimiğini kaçırmayacak kadar iyi tanıyordu. İçten ve nazik kuzeninin küplere binmesine en yakın an bu hareketi yaptığı anlardı.
Honoria, "Bence ona bir şans vermelisin," dedi. "Onunla doğru düzgün bir kere bile muhabbet etmedin."
Sarah karamsar bir biçimde, ettim ve bunun düzgünlükle alakası yoktu, diye düşündü. Neredeyse birbirlerine girmişlerdi. Ve Sarah kesinlikle ona ne demesi gerektiğini bilememişti. Dunwoody'nin nişan partisindeki karşılaşmalarını her hatırladığında Sarah kendini hasta hissediyordu. Sarah ezberden klişeleri sıralamak dışında bir şey yapmamıştı. Hatta sinirle ayağını yere vurmuş bile olabilirdi. Tahminen Hugh onun tamamen bir embesil olduğunu düşünüyordu ve işin gerçeği öyle davrandım, diye düşündü.
Gerçi o adamın hakkında ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Bu ona çok fazla pabuç bırakmak olurdu. Ama Dunwoody kütüphanesindeki o korkunç anda -ve o zamandan bu yana birbirlerine söyledikleri birkaç kelimede- Hugh Pren-

tice onu pek de hoşlanmadığı birine çevirmişti.
Ve işte *bu* affedilemezdi.
Sarah'ın bir şey söylemeyeceği iyice ortaya çıkınca Honoria, "Sana kiminle anlaşıp anlaşamayacağını söylemek benim haddime değil ama eminim Lord Hugh'la birlikte bir gün geçirecek gücü kendinde bulabilirsin," dedi.
Sarah şüpheli bir biçimde, "İğneleme sana yakışıyor," dedi. "Bu ne zaman oldu?"
Honoria gülümsedi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."
"Tabii ki," diye mırıldandı Sarah.
Honoria, Sarah'ın koluna hafifçe dokunarak, "O kadar da kötü biri değil," dedi. "Hatta aslında bence yakışıklı."
"Yakışıklı olması önemli değil."
Honoria buna hemen atladı. "O zaman onun yakışıklı olduğunu *düşünüyorsun.*"
Sarah da altta kalmayarak, "Onun epey garip biri olduğunu *düşünüyorum,*" dedi. "Ve çöpçatanlık yapmak istiyorsan..."
"Hayır!" Sarah şakayla karışık teslim oluyorum anlamında kollarını kaldırdı. "Yemin ederim. Sadece gözlemde bulunuyorum. Bence gözleri güzel."
"Ekstra bir ayak parmağı olsa onu daha çok severdim," diye homurdandı Sarah. Belki de *gerçekten* kitap yazmalıydı.
"Ekstra ne?"
Sarah teslim olarak, "Evet, gerçekten gözleri çok güzel," dedi. Bu doğruydu da galiba. Çok güzel, çimenler kadar yeşil ve zekâ fışkıran, delici gözleri vardı. Ama güzel gözler iyi bir koca demek değildi. Ve hayır, her adamı koca adayı olup olmadığına göre değerlendirmiyordu -şey, en azından çok sık ve kesinlikle *onu* bu şekilde değerlendirmiyordu- ama ne kadar itiraz ederse etsin Honoria onu bu yöne itekliyordu.

Saralı, "Bunu senin için yapacağını," dedi. "Çünkü senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Bu da senin için gerekirse kendimi at arabasının önüne atacağım demek." *Bu dediğini* anlayıp sindirmesi için Honoria'ya biraz zaman vermek için durdu, ardından koluna girdi. "Ve senin için kendimi hızla gelen at arabasının önüne atabilirsem, bu, kendi hayatıma kast etmemi gerektirmeyecek herhangi başka bir şeye de razı olacağım anlamına gelmekte."

Honoria ona boş gözlerle baktı.

"Mesela düğün günü kahvaltıda Lord Hugh Prentice'in yanına oturmak gibi."

Honoria'nın bunu anlaması biraz sürdü.

"Ahh, ne kadar da... Mantıklı."

"Ve onun eşliğinde iki gün acı çekmem gerekecek, sadece bir değil." Burnunu büzüştürdü. "Bunu açıklığa kavuşturalım da."

Honoria ona içten bir gülücük fırlattı. "O zaman bu akşam, akşam yemeğinden önce Lord Hugh'u ağırlayabilir misin?"

"Ağırlamak?" diye tekrarladı Sarah alaycı bir şekilde. "Onunla dans edeyim mi? Çünkü piyanoyu çalmayacağıma emin olabilirsin."

Honoria kapıya doğru gitmeye başlarken kahkaha attı. "Sadece kendin gibi ol yeter," dedi son anda yüzünü ona çevirerek. "Seni sevecek."

"Tanrı korusun."

"Tanrı'nın garip yöntemleri olabilir..."

"O kadar da değil."

"Bence leydim-"

"Sakın söyleme," diye Sarah kesti.

Honoria'nın kaşları kalktı. "Shakspeare kesinlikle neden bahsettiğini biliyordu."

Sarah ona bir yastık fırlattı ama isabet etmedi. Bu da öyle günlerden biriydi.

Aynı gün, ilerleyen saatlerde...

Chatteris o öğleden sonra için atış talimi düzenlemişti ve bu da Hugh'un hâlâ katılabildiği ender sporlardan olduğu için verilen saatte güney çimenliğe gitmeye karar verdi. Veya verilen saatten yarım saat önce. Bacağı hâlâ can sıkıcı bir biçimde gergindi ve yanında ona yardımcı olması için bastonu bile olsa normalden daha yavaş yürüdüğünü fark etti. Acıyı hafifletmek için çareler vardı ama doktorun önerdiği merhem iğrenç kokuyordu. Afyon ruhuna gelince, yarattığı uyuşukluğa dayanamıyordu.

Ve geriye kalan tek şey içmekti ve gerçekten de bir-iki yudum brendi kaslarını gevşetip ağrıyı hafifletiyordu. Ama artık çok kafa çekmiyordu; en son sarhoş olduğu zaman neler olduğunu hep hatırlayacaktı. Ayrıca alkolü en azından hava kararana kadar tüketmemeyi de öğrenmişti. Dayanamayıp bir şeyler içtiği bir-iki sefer de ertesi gün kendinden tiksinmişti.

Kendi gücünü ölçebilmesi için birkaç yöntemi vardı. Hava kararana kadar sadece aklını kullanarak acıyla savaşmak bir şeref meselesi haline gelmişti.

En zor iş merdivenlerdi ve bacağını esnetip düzleştirmek için merdivenin sahanlığında durdu. Belki de hiç uğraşmaması lazımdı. Daha güney çimenliğe kadar olan yolun yarısına bile gelmemişti. Arkasını dönüp odasına gitse kimsenin ruhu duymazdı.

Ama kahretsin ki gerçekten de atış talimi yapmak *istiyor-*

du. Elinde silahı tutmak ve kolunu dümdüz kaldırıp nişan almak. Tetiği çekmek ve omzuna doğru geri tepmesini izlemek. Ve her şeyden öte, hedefi tam on ikiden vurmak istiyordu.

Tamam, rekabetçiydi ama sonuçta o bir erkekti; ondan da bu beklenirdi. Fısıltılar ve kaçamak bakışlar olacağından emindi. Hugh Prentice'in Daniel Smythe-Smith'in yakınında bir silah tutuğu kimsenin gözünden kaçmayacaktı. Ancak Hugh biraz sapkınca olsa bile aslında bunu istiyordu. Ve Daniel da öyle. Sabah kahvaltıda konuştuklarında söylemişti.

Daniel insanlığın bildiği o kadınsı öfkenin dışarı vurumunu abartılı şekilde canlandırıp elini kalbine koymuş, Almack'in kadın müşterilerini sesini tizleştirerek taklit edip ardından, "Birinin bayılacağına on pounda bahse girerim," demişti.

Hugh, kahvesinden başını kaldırıp ona bir bakış atıp, "On pound mu?" diye homurdanmıştı. "Bana mı sana mı?"

"İkimize de," demişti Daniel küstahça sırıtarak. "Marcus'tan alabiliriz."

Marcus ona bir bakış fırlatıp ardından yumurtalarına dönmüştü.

Daniel Hugh'a, "Yaşlandıkça espri kaldıramaz oldu," dedi.

Ama Hugh gülümsedi ve uzun süredir ilk defa bu kadar eğlendiğini fark etti. Centilmenler atış talimine gidiyorsa, o da gidecekti.

Aşağı kata inmesi neredeyse beş dakikasını almıştı ve güney çimenliğe uzun yoldan gitmektense, Fensmore'un pek çok salonundan birkaçını kullanıp kestirmeden gitmenin daha iyi olacağını fark etmişti.

Son üç buçuk senede Hugh mümkün olan her kestirmeyi tarayıp bulmakta ustalaşmıştı.

Sağdaki üçüncü kapıdan gir, soldan çık, odanın karşısına geç, Fransız kapılarından dışarı çık. Bir diğer avantajı da arada koltuklarda dinlenebilmesiydi. Kadınların çoğu kasabaya inmişti, bu yüzden etrafta kimse olmaması muhtemeldi. Hugh'un hesaplamalarına göre talimin başlamasına yaklaşık on beş dakika vardı.

Oturma odası çok büyük değildi, birkaç tane oturacak şey vardı. Kendisine dönük mavi koltuk yeterince rahat görünüyordu. Karşısındaki kanepeyi göremiyordu ama aralarında alçak bir sehpa vardı. Biraz oturup bacağını uzatabilirdi ve kimsenin ruhu duymazdı.

Koltuğa doğru ilerledi ama demek ki çok dikkatli değildi, çünkü bastonu masanın kenarına çarptı ki bu da ardından kaval kemiğini masanın köşesine çarpmasına ve dönüp otururken de ağzından oldukça yaratıcı küfürler çıkmasına neden oldu.

İşte tam o anda Sarah Pleinsworth'ün kanepede uyuduğunu gördü.

Lanet olsun.

Bacağındaki ağrı hariç normalden daha iyi bir gün geçiriyordu. Ah-çok-dramatik Leydi Sarah ile bire bir karşılaşmak son ihtiyacı olan şeydi. Onu alçakça bir şeyle suçlamış, ardından ondan nefret ettiğini son derece banal bir şekilde ifade edip 1821 sezonunda nişanlanan on dört adamla ilgili bir şeyler söyleyip konuşmasını bitirmişti.

Ki Hugh hâlâ bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Veya neden bunu hatırladığını. Her zaman iyi bir hafızası olmuştu ama beyni en azından bir-iki şeyi unutamaz mıydı?

Onu uyandırmadan odayı geçmesi gerekiyordu. Elinde bir bastonla parmak ucunda yürümesi epey zordu ama fark

edilmeden odanın diğer tarafına geçmesi için gereken buysa yapacaktı.

Şey, işte bacağını dinlendirmekle ilgili tüm olasılık heba olup gitmişti. Çok dikkatlice alçak tahta masanın yanından geçip sadece halı ve havaya dokunmak için tüm dikkatini verdi. Ama evden dışarı adım atmış herkesin bildiği gibi hava hareket edebilirdi ve demek ki fazla nefes alıyordu, çünkü kanepenin yanından geçerken Leydi Sarah uykusunda sıçrayıp çığlık atarak Hugh'un şaşkınlıkla bir koltuğun kapitone koluna doğru yaslanıp kaymasına ve rahatsız şekilde koltuğa oturmasına neden oldu.

"Ne? Ne? Burada ne işiniz var?" Sarah ona kızgın bakışlarını yöneltmeden önce gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "*Siz.*" Bu bir suçlamaydı. Kesinlikle öyleydi.

Gözlerini ovuşturarak, "Beni korkuttunuz," dedi.

"Öyle gözüküyor." Hugh bacağını koltuğun ön tarafına doğru çevirmeye çalışırken kendi kendine lanet okudu. "Ahh!"

Sabırsızca, "Ne?" diye sordu Sarah.

"Masaya çarptım."

"Neden?"

Hugh kaşlarını çattı. "İsteyerek yapmadım."

İşte tam o anda Sarah kanepenin üzerinde sere serpe yattığını fark edince, aniden canlandı ve kalkıp düz oturdu. Hâlâ telaşlı bir şekilde, "Özür dilerim," dedi. Koyu renk saçları bozulmuştu ama bundan bahsetmek istemedi.

"Lütfen özrümü kabul edin," dedi Hugh sertçe. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Kitap okuyordum. Uyuyakalmışım. Ben... Şey..." Birkaç kere daha kapatıp açtıktan sonra gözleri ancak düzgünce odaklanmış gibi duruyordu. Hugh'a odaklanmıştı. "Gizlice

beni mi izliyordunuz?"
Kibar olmak yerine tahminen gereğinden fazla hızlı ve hararetli bir şekilde, "*Hayır*" dedi. Dışarıya açılan kapıyı işaret etti. "Kestirmeden gidiyordum. Lord Chatteris bugün atış talimi ayarladı."
"Ahh." Bir-iki saniye daha Sarah ona şüpheyle baktı ama ardından utandı. "Tabii ki. Beni gizlice izlemeniz için bir neden yok, yani demek istiyorum ki..." Boğazını temizledi. "Peki."
"Peki."
Sarah bir an bekledi, ardından açıkça, "Çimenliğe gitmeye devam etmeyi planlamıyor musunuz?" diye sordu.
Hugh bakışlarını ona dikti.
"Atış talimi için," diye açıkladı Sarah.
Hugh omuz silkti. "Daha erken."
Sarah bu cevabı umursamamıştı. "Dışarıda hava güzel.
Hugh pencereden dışarı baktı. "Doğru, öyle." Sarah ondan kurtulmaya çalışıyordu ve Hugh'a göre bunu saklamaya çalışmadığı için de biraz da olsun saygıyı hak ediyordu. Ancak diğer yandan, şimdi uyanmıştı ve Hugh koltukta oturmuş bacağını dinlendiriyordu; acele etmek için ortada bir neden yoktu.
On dakika dayanabilirdi, Sarah Pleinsworth'le birlikte bile olsa.
"Atış yapmayı mı planlıyorsunuz?"
"Evet."
"Bir silahla?"
"Genelde atış böyle yapılır."
Sarah'ın suratı ciddileşti. "Ve sizce bu sağduyulu bir hareket mi?"
"Kuzeninizin de orada olacağından mı bahsetmeye çalışı-

yorsunuz? Sizi temin ederim ki, onun da bir silahı olacak."
Dudaklarının pek duygu içermeyen bir biçimde kıvrılıp hafif gülümsediğini fark etti. "Neredeyse bir düello."
Sarah bir anda, "Neden böyle şeylerle dalga geçiyorsunuz?" diye çıkıştı.
Gözleri dikkatlice Sarah'ya döndü.
"Alternatif genellikle çaresizlik olunca espriyi tercih ediyorum. Kara mizah bile olsa."
Sarah'ın gözlerinde belli belirsiz bir duygu gördü. Belki de bir anlayış ama gördüğü gibi kayboldu. Ve ardından genç kadın dudaklarını büktü; ifadesi o kadar resmiydi ki Hugh tahminen az evvelki anlayışı hayal etmişti.
"Bilinmesini isterim ki bunu onaylamıyorum."
"Gereğince dikkate alınmıştır."
"Ve bence kötü bir fikir." Sarah çenesini kaldırıp hafifçe başını diğer tarafa çevirdi.
"Bunun onaylamamaktan farkı ne?"
Sarah sadece kaşlarını çattı.
Hugh'un bir anda aklına bir şey geldi. "Bayılabileceğiniz kadar kötü mü?"
Sarah'ın dikkatini tekrar üstüne çekmişti. "Ne?"
"Eğer çimenlikte bayılırsanız Chatteris bana ve Daniel'e onar pound verecek."
Sarah'ın dudakları O şeklini aldı ve bir süre böyle donakaldı.
Hugh arkasına yaslanıp miskin miskin sırıttı. "Size yüzde yirmi vermeyi teklif edebilirim."
Sarah'ın ifadesi değişti ama bir şey demedi. Kahretsin ki genç kadına böyle işkence etmek çok eğlenceliydi.
"Boş verin," dedi Hugh. "Zaten kazanamayız."
Sarah sonunda ağzını kapadı. Ve ardından yeniden açtı.

Tabii ki sessizliğinin sadece anlık olduğunu bilmesi gerekirdi Hugh.
"Benden hoşlanmıyorsunuz," dedi Sarah.
Hugh da, "Hayır, pek değil," dedi. Belki de yalan söylemesi gerekirdi ama tüm gerçeği söylememesinin daha aşağılayıcı olacağını düşünmüştü.
"Ve ben de sizden hoşlanmıyorum."
"Evet," dedi Hugh ılımlı bir tonla. "Hoşlandığınızı düşünmemiştim."
"O zaman neden buradasınız?"
"Düğünde mi?"
"Odada. Amma kalın kafalısınız." Son cümleyi kendi kendine söylemişti ama Hugh'un kulakları her zaman keskin olmuştu.
Bacağını asla koz olarak kullanmazdı ama şimdi doğru bir zaman gibi gelmişti. "Bacağım," dedi temkinli bir biçimde. "Ağrıyor."
Aralarında tatlı bir sessizlik oldu. Ki bu Hugh için tatlıydı ama tahminen Sarah için korkunçtu.
Sarah, "Üzgünüm," diye mırıldanıp aşağıya doğru bakmadan önce Hugh onun ne kadar kızardığından emin olamadı. "Kabalık ettim."
"Önemli değil. Daha kötüsünü de yaptınız."
Sarah'ın gözleri bir anda alev almıştı.
Hugh parmaklarının uçlarını bir araya getirip elleriyle bir üçgen oluşturdu. "Bir önceki karşılaşmamızı hiç de hoş olmayan bir netlikle hatırlıyorum."
Sarah öfkeyle öne eğildi. "Kuzenimi ve teyzemi partiden kaçırdınız."
"Onlar *kaçtı*. Arada fark var. Ve ben onların orada olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama bilmen gerekirdi."
"Öngörü hiçbir zaman benim yeteneklerimden biri olmadı."
Sarah'ın sinirini kontrol altına almaya çalıştığını görebiliyordu ama konuştuğunda, çenesi kıpırdamadı bile. "Kuzen Daniel ve senin aranızı düzelttiğinizi biliyorum, ama üzgünüm, yaptığın şey için sizi affedemem."
"O affetmiş olsa bile mi?" diye sordu Hugh yumuşak bir tonla.
Sarah yerinde kıpırdandı ve ağzı pek çok farklı şekle girdikten sonra sonunda, "Onun sevecen olma şansı var. Hayatı ve mutluluğunu geri kazandı," dedi.
"Ve siz kazanamadınız." Hugh bunu bir soru gibi sormamıştı. Sadece bir gözlemdi ve de anlayışsız bir gözlem.
Sarah ağını sıkı sıkı kapadı. "Lütfen anlatın bana," dedi çünkü kahretsin ki artık bu konuyu açığa kavuşturmanın vakti gelmişti. "Ben size tam olarak ne yaptım? Diğer kuzeninize değil, diğer kuzininize de değil. Size Leydi Sarah ve diğer soyadlarımız her neyse, Pleinsworth."
Sarah ona isyankâr bir ifadeyle ters ters baktı. Ardından da ayağa fırladı. "Ben gidiyorum."
O Sarah bile olsa Hugh da o kalkınca nezaketinden ayağa kalkarken, "Korkak," diye homurdandı.
"Peki, o zaman," dedi Sarah, içinde zor tuttuğu öfkesinden yanakları giderek kızarmaya başlıyordu. "1821'de ilk kez sosyeteye tanıtılacaktım."
"On dört bekâr erkeğin senesi." Doğruydu. Hugh hiçbir şeyi unutmuyordu. Sarah bunu duymazdan geldi.
"Siz Daniel'i ülke dışına kovalayınca, ailem inzivaya çekilmek zorunda kaldı."
Hugh sertçe, "Babamdı," dedi.

"Ne?"
"Babam Lord Winstead'i ülke dışına kovaladı. Benim bu olayla hiçbir alakam yoktu."
"Önemli değil."
Hugh gözlerini kıstı ve yavaş yavaş temkinli bir biçimde, "Benim için önemli," dedi.
Sarah yutkundu, duruşu kaskatıydı. "Düello yüzünden şehre bir sene geri dönmedik," diye aynı cümleyi farklı şekilde kurdu ki suçu tekrar onun üzerine atabilsin.
Hugh kendini gülmekten zor alıkoydu; sonunda Sarah'm sersem ufak aklından neler geçtiğini anlamıştı. Londra sosyetesinden bir sene alıkonduğu için onu suçluyordu.
"Ve şimdi bu on dört bekâr erkeği artık sonsuza kadar kaybettiniz."
"Alay etmeniz için bir sebep yok."
Hugh, "Onlardan birinin size evlenme teklif etmiş olacağını bilemezsiniz," diye doğru bir noktaya parmak bastı. O her şeyin mantık çerçevesinde olması gerektiğini düşünür ve bu kesinlikle değildi.
Sarah, "Teklif etmemiş olacağını da bilemeyiz," diye bağırdı. Bir anda elini göğsüne koydu ve adeta kendi tepkisine şaşırmış gibi bir adım attı. Ama Hugh ona karşı anlayışlı olmayacaktı. Ve gırtlağından çıkan incitici kıkırdamayı da bastıramadı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz Leydi Sarah. Geçen tüm bu süre boyunca hâlâ bekâr olduğunuz için *beni* suçladınız. Hiç sorunun belki biraz daha yakında olabileceği aklınıza gelmedi mi?"
Sarah'ın nefesi kesilir gibi oldu ve elini ağzına götürdü ama kapatmak için değil, adeta bir şeyin çıkmasını önlemek için. "Affedin beni," dedi Hugh ama ikisi de dediği şeyin affedilebilir olmadığını biliyordu.

"Aileme yaptıklarınızdan dolayı sizden hoşlanmadığımı düşünmüştüm," dedi. Kendini o kadar dik ve sabit tutmaya çalışıyordu ki. "Ama nedeni bu değilmiş. Siz korkunç bir insansınız," derken sarsıldı.

Hugh da hareketsiz duruyordu; doğduğu andan itibaren ona öğretildiği gibi. Bir centilmen her zaman vücudunu kontrol altında tutmalıydı. Bir centilmen kollarını sağa sola sallamaz, tükürmez ve kıpırdanmazdı. Hayatında geriye kalan çok bir şey yoktu ama hâlâ onuru, bir duruşu vardı. "Sizinle bir daha yan yana gelmemek için elimden geleni yapacağım," dedi sertçe.

"Bunun için çok geç," diye tersledi Sarah.

"Affedersiniz?"

Sarah gözleriyle Hugh'un gözlerini deliyordu. "Hatırlarsanız kuzenim düğün sabahı verilecek kahvaltıda yan yana oturmamızı rica etmişti."

Demek ki arada unuttuğu şeyler de oluyormuş.

Kahretsin. Leydi Honoria'ya söz vermişti. Bundan geri dönüş yoktu. "Siz medeni olursanız, ben de öyle davranırım," dedi.

Sarah anlaştık anlamında elini uzatınca yine Hugh'u şaşırttı. Hugh da elini uzattı ve eli eline değdiği anda içinde, parmaklarını alıp dudaklarına götürmek gibi garip bir istek duydu.

"Ateşkes yaptık mı o zaman?" diye sordu Sarah.

Hugh kafasını kaldırdı.

Bu bir hataydı.

Çünkü Leydi Sarah Pleinsworth ona tuhaf (bundan emindi) ve hiç de alıştığı gibi olmayan bir netlikle bakıyordu. Az evvelki katı bakışları şimdi yumuşamıştı. Ve dudakları şimdi ona hakaretler yağdırmadığı için adeta bir mükemmellik

örneğiydi; kalın, pembe ve tam olması gerektiği gibi hafif kıvrımlı. Dudakları karşısındaki erkeğe bir şeyler anlatıyordu; nasıl güleceğini bildiğini ve ona ruhunu verirse, tek bir gülümsemesiyle o adamın dünyasını aydınlatacağını.
Sarah Pleinsworth.
Tanrı aşkına, aklını mı kaçırmaya başlamıştı?

Bölüm 5

O gece ilerleyen saatlerde

Sarah akşam yemeği için aşağı indiğinde, geceyi Hugh Prentice'le birlikte geçirmekle ilgili kendini biraz rahatsız hissediyordu. O akşamüstü aralarında geçen tartışma çok korkunçtu ve arkadaş olduklarını hayal edemiyordu ama neyse, en azından her şey açığa çıkmıştı. Tüm düğün boyunca onun yanında durmaya zorlanacaksa, bunun onunla vakit geçirmek için olmadığını bilecekti en azından. Ve o da düzgün davranacaktı. Bir pazarlık yapmışlardı ve ne kadar kusuru olursa olsun sözünden cayacak birine benzemiyordu. Birbirlerine nazik olacak ve tahminen Honoria ile Marcus için iyi bir gösteri ortaya koyacaktı ve bu evliliklerle dolu aptal ay bitince de birbirleriyle bir daha konuşmayacaklardı.

Oturma odasında beş dakika geçirdikten sonra Lord Hugh'un henüz varmadığı sevindirici bir biçimde ortaya çıktı. Ve Sarah onu aramıştı. Kimse onu görevini yerine getirmemekle suçlayamazdı.

Sarah böyle toplantılarda tek başına olmayı sevmediğinden şöminenin yanındaki annesi ve teyzesine katıldı. Beklendiği üzere düğünle ilgili laflıyorlardı. Sarah çok oralı olmadan dinledi, çünkü Fensmore'da beş gün geçirdikten sonra se-

remoniyle ilgili daha önce duymadığı bir detay olduğunu sanmıyordu.

Teyzesi Virginia, "Ortancaların mevsimi olmaması kötü oldu," diyordu. "Whipple Tepesi'nde yetiştirdiklerimiz şapelde kullandığımız lavanta-mavisi renkteler."

Maria teyze, "Mavi-lavanta," diye diğer teyzesini düzeltti, "ve ortancaların bir hata olacağını anlamış olman lazım."

"Hata mı?"

Maria teyze, "Renkleri çok çeşitli," diye devam etti, "bakımlı bir bahçede bile. Asla ne zaman tam hangi rengi elde edeceğini bilmiyorsun ve ya Honoria'nın elbisesine mükemmel bir biçimde uygun olmazlarsa?"

Virginia teyze, "Kimse mükemmellik aramaz," diye yanıtladı. "En azından çiçeklerde."

Maria teyze burun kıvırdı. "Ben her zaman mükemmellik ararım."

Sarah kıkırdayarak, "Özellikle de çiçeklerde," dedi. Maria teyzesi kızlarına Rose, Lavender, Marigold, Iris ve Daisy adını vermişti - çiçek isimleri. Ve Sarah'ın İngiltere'deki en şanslı çocuk olduğunu düşündüğü oğlunun adı neyse ki John'du.

Ama Maria teyze genellikle iyi niyetli biriydi ve espriden çok fazla anlamazdı. Sarah'ya bakıp birkaç kez göz kırpıştırıp hafifçe gülümseyerek, "Ahh, evet, tabii ki," dedi.

Sarah hâlâ Maria teyzesinin esprisini anlayıp anlamadığından emin değildi. Uzatmak istemedi. "Ahh, bakın! Iris!" Kuzeninin odaya girdiğini görmek onu rahatlatmıştı.

Sarah hiç Iris'le Honoria'yla olduğu kadar yakın olmamıştı ama üçü de aynı yaştaydı ve Sarah Iris'in soğukkanlı esprilerinden hoşlanmıştı. Şimdi Honoria evlendiği için onunla daha çok vakit geçireceğini düşünüyordu; özellikle de aile

müzikalinden ikisi de derinden nefret ettikleri için.
Annesi başıyla Iris'i işaret ederek, "Git," dedi. "Burada bizim gibi evli barklılarla durmak istemezsin."
Gerçekten de istemiyordu, o yüzden annesine minnettar bir gülücük fırlatıp kapının yakınında duran ve her halinden birini aradığı belli olan Iris'in yanına gitti.
Iris selamlaşmayı atlayıp, "Leydi Edith'i gördün mü?" diye sordu.
"Kimi?"
Iris, "Leydi Edith Gilchrist," diye açıkladı. İkisinin de çok iyi tanımadığı birinden bahsediyordu.
"Geçenlerde Kinross Dükü'yle evlenmemiş miydi?"
Iris adeta bekâr bir dükü yakında kaybetmiş olmaları hiç önemli değilmiş gibi elini kaldırıp onu durdurdu. "Daisy aşağıya indi mi?"
Sarah bir anda konu değişince gözlerini kırpıştırdı. "Görmedim."
"Teşekkürler Tanrım."
Sarah'ın gözleri, Iris Tanrı'nın adını bu kadar hızlı kullandığı için bir anda büyüdü. Ama asla eleştirmemesi lazımdı. Hele de konu Daisy ile alakalıysa. Daisy kısa süreliğine çekilecek biriydi ve bu kibarca başka türlü ifade edilemezdi.
Iris sinirli bir tonla, "Bir düğünü daha onu öldürmeden atlatırsam bu bir mucize olacak," dedi. "Veya büyük... Bir şey."
Sarah, "Virginia teyzeye ikinizi aynı odaya koymamasını söylemiştim," dedi.
Iris etrafı süzmeye devam ederken Sarah'ın yorumunu kafasını aniden çevirerek geçiştirdi. "Yapılacak bir şey yok. Kardeşler bir arada olmalı. Aynı odada bulunmalı. Ben alıştım artık."

"O zaman sorun ne?"
Iris bir anda, soluk yüzündeki cansız renkteki büyük ve sinirli gözlerini Sarah'ya çevirdi. Sarah bir kere bir centilmenin Iris'ten renksiz diye bahsettiğini duymuştu - çok açık mavi gözleri vardı, açık turuncu-sarı saçları ve adeta şeffaf gibi bir teni. Kaşları da soluktu. Kızla ilgili her şey aslında soluk renkliydi ama ta ki onu tanıyana kadar.
Iris hiç olmadığı kadar öfkeliydi. "Çalmak istiyor," dedi gergin bir şekilde.
Bir an Sarah anlamadı. Ve sonra dehşete düşerek anladı. "Hayır!" diye haykırdı.
"Londra'dan kemanını getirdi," dedi Iris.
"Ama-"
"Ve Honoria da *kendi* kemanını çoktan Fensmore'a getirmiş bile. Ve tabii her malikânede bir de piyona bulunur."
Iris çenesini sıktı; Daisy'nin kelimelerini tekrarladığı ortadaydı.
Sarah, "Ama senin çellon yok," diye bu ihtimale karşı çıkmaya çalıştı.
Iris öfkeden kudurarak, "Böyle düşünürdün değil mi?" dedi. "Ama hayır. O her şeyi ayarlamış. Leydi Edith Gilchris burada ve o yanında *kendi* çellosunu getirmiş. Daisy onu ödünç almak istiyor."
İçgüdüsel bir biçimde Sarah, Leydi Editli'i aramaya başlayarak etrafa bakınmaya başladı.
Iris ciddi bir tonla, "Henüz burada değil," dedi, "ama Daisy ona ulaşmadan önce onu bulmam şart."
"Neden Leydi Edith yanında çellosunu getirmiş ki?"
Sanki Sarah bunu akıl edemezmiş gibi, "E çalıyor da ondan," dedi.
Sarah göz devirmemek için kendini zor tuttu. Neredeyse.

"İyi de *buraya* niye getirsin?"
"Görünüşe göre gerçekten iyi çalıyor."
"Bunun konuyla ne alakası var?"
Iris omuz silkti. "Sanırım her gün pratik yapıyor. Pek çok iyi müzisyen yapar."
"Gerçekten bilmiyorum," dedi Sarah.
Iris Sarah'ya acısını paylaşır gibi bir bakış attı, ardından, "Onu Daisy'den önce bulmam lazım. Benim adıma Daisy'nin çellosunu ödünç almasına asla izin vermeyeceğim."
"O kadar iyiyse belki de ödünç vermek istemez. En azından bizden birine."
Sarah yüzünü buruşturdu. Leydi Edith Londra'da çok kısa süredir bulunmaktaydı ama Smythe-Smith müzikalini duymuş olmalıydı.
Iris, gözlerini kapı girişinden ayırmadan, "Seni yalnız bırakırsam şimdiden özür diliyorum," dedi. "Onu görür görmez bir anda cümlemi yarıda bırakıp fırlayabilirim."
Sarah, "Önce ben de fırlayabilirim," dedi. "Bu akşam için bana da görevler verildi."
Sarah'ın ses tonu içindeki hoşnutsuzluğu örtememiş olmalı ki Iris'in ilgisi bir anda ona dönmüştü.
"Hugh Prentice'in dadılığını yapacağım," dedi Sarah, bundan bir yük gibi bahsetmişti. Ama bu iyi bir yüktü. Eğer rezalet bir akşam geçirecekse en azından başından bununla hava atabilmesi iyiydi.
"Dadılık mı? Kim- Ahh, daha neler."
Sarah, "Gülme," diye uyardı.
"Gülmeyecektim," dedi Iris, açıkça yalan söyleyerek.
"Honoria ısrar etti. Aramızdan biri onu mutlu edip kendisini buraya ait hissettirmediği sürece kendini burada rahat hissedemeyeceğini düşünüyor."

"Ve ona dadılık yapmanı senden mi istedi?" Iris ona şüpheli bir biçimde baktı; her zaman rahatsız edici. Ama Iris'in o su mavisi kadar soluk ve neredeyse görünmeyen kirpikli gözlerinde bir şey vardı. Iris bazen sinir bozucu olabiliyordu.
Sarah, "Şey, hayır," dedi. "Bu kelimeleri kullanarak değil." Aslında hiçbir kelime kullanmayarak, hatta doğrusunu isterseniz Honoria bu kelimeye *karşı çıkmıştı* ama kendine dadı demesi ortaya daha güzel bir hikâye çıkartıyordu.
Bu gibi davetlerde insanın şikâyet edecek bir şeyi olması işe yarardı. Geçen baharda Cambridge'te tanıştığı çocuklar gibi. Sadece ne kadar çok çalışmaları gerektiğiyle ilgili şikâyet ederken mutlu görünüyorlardı.
Iris, "Senden ne yapmanı istiyor ki?" diye sordu.
"Birkaç şey. Yarın sabahki kahvaltıda da onunla oturacağım. Rupert hastaymış," diye de ekledi."
Iris, "Şey, en azından bu iyi bir şey, sanırım," diye mırıldandı.
Sarah başıyla hafifçe onaylayıp devam etti. "Ve özellikle bu akşam yemekten önce onu ağırlamamı istedi."
Iris başını çevirip etrafına bakındı. "Burada mı?"
"Hayır," dedi Sarah mutlulukla iç çekerek.
"Fazla umutlanma," diye uyardı. "Gelecektir. Eğer Honoria senden onu gözetmeni istediyse, ona da yemeğe gelmesini söylemiş olmalı."
Sarah dehşete düşmüş bir halde Iris'e baktı. Honoria onların ikisinin arasını yapmadığını *söylemişti*... "Sence şey olamaz-"
Iris burun kıvırarak, "Hayır, hayır," dedi, "Honoria çöpçatan rolünü oynamaya cesaret edemez. En azından senle."
Sarah'm dudakları *bununla* ne demek istediğini sormak için kıpırdanmaya başlamıştı ki, daha ağzından bir ses çıkmadan

Iris, "Honoria'yı tanıyorsun. Her şeyin tam tamına düzgün ve derli toplu olmasını ister. Lord Hugh'a göz kulak olmanı istediyse burada göz kulak olunmak üzere bulunmasını sağlayacaktır," dedi.

Sarah bunu bir an düşündü, aynı fikirde olduğunu başını sallayarak belli etti. Honoria gerçektende öyleydi. "Peki," diye katıldığını belirtti, çünkü böyle bir şeyler belirten pekileri seviyordu. "İki mutsuz gün olacak ama Honoria'ya söz verdim ve ben her zaman sorumluluklarımı yerine getiririm."

Iris tam o anda bir şeyler içmekte olsaydı, ağzındakileri odanın diğer tarafına püskürtmüş olurdu. "*Sen?*"

"*Sen* diyerek ne demek istiyorsun?" diye sordu Sarah.

Iris birazdan kahkahalara boğulacakmış gibi duruyordu. Birinin sadece aileden birine yaptığında ertesi gün hâlâ birbirleriyle konuşuyor olabilecekleri cinsten bir azarla, "Ahh, hadi ama," dedi Iris. "Tüm sorumluluklarını yerine getirdiğini iddia edebilecek son insansın."

Sarah geri çekildi; oldukça ağır bir hakarete uğramıştı. "Ne dediğini anlamıyorum."

Ama Iris, Sarah'ın acı çektiğini görmemişti. Veya umurunda değildi. "Hafızan geçen nisana uzanmıyor mu?" diye sordu. "Hatta, tam zamanını vermek gerekirse on 4 Nisan'a?"

Müzikal. Sarah o öğleden sonraki performanslarından kaçmıştı. "Hastaydım," diye karşı çıktı Iris'e. "Hayatta çalamazdım."

Iris tek kelime etmedi. Etmesine gerek de yoktu. Sarah yalan söylüyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Sarah, "Peki o zaman, hasta değildim," diye itiraf etti. "En azından çok hasta değildim."

"Bunu sonunda itiraf etmen iyi oldu," dedi Iris sesinde gıcık edici bir üstünlükle.

Sarah olduğu yerde kıpırdandı. Baharda ikisi artı Honoria ve Daisy dörtlüdeydi. Honoria ailesiyle vakit geçirdiği sürece çalmayı dert etmiyordu ve diğer yandan Daisy ise virtüöz olma yolunda ilerlediğine inanıyordu. Öte yandan Iris ve Sarah müzik aletleriyle kendilerini nasıl öldürebileceklerini tartışmışlardı. Kara mizah. Bu dehşet verici durumun içinden ancak böyle çıkabileceklerdi.

Sonunda Iris'e, "Senin için yaptım," dedi.

"Ahh, gerçekten mi?"

"Tüm performansın iptal olacağını düşünmüştüm."

Iris ikna olmuş görünmüyordu.

"Öyle!" diye üsteledi Sarah. "Kim annemin zavallı Bayan Wynter'ı performansa sürükleyeceğini bilebilirdi ki? Gerçi sonunda onun işine yaradı, değil mi?"

Bayan Wynter -iki hafta içerisinde Kuzen Daniel'le evlenerek Winstead'in kontesi olacak olan Anna Wynter- Sarah'ın annesine piyano çalabileceğini söyleme gafletinde bulunmuştu. Görünüşe göre Leydi Pleinsworth bunu hiç unutmamıştı.

Iris hızla, "Daniel her halükarda Bayan Wynter'a âşık olurdu," dedi. "O yüzden bununla vicdanını rahatlatmaya çalışma."

"Çalışmıyordum. Sadece bunun olabileceğini düşünmediğimi-" Sabırsızlanarak nefes verdi. Ağzından çıkanlar hiç kafasında planladığı gibi tınlamıyordu. "Iris seni kurtarmaya çalıştığımı bilmen lazım."

"Kendini kurtarmaya çalışıyordun."

"İkimizi de kurtarmaya çalışıyordum. Sadece planladığını gibi gitmedi."

Iris ona soğuk gözlerle baktı. Sarah yanıt vermesini bekledi ama vermedi. Sadece orada durup şekerlemeler gibi anı

uzattı, uzattı ve oluşan ip iyice gerildi. Sonunda, Sarah artık dayanamadı ve teslim oldu. "Söyle işte," dedi.
Iris kaşını kaldırdı.
"Bana söylemeye can attığın her ne ise onu söyle. Belli ki bir şey var," dedi Sarah.
Iris'in dudakları açıldı ve ardından kapandı, adeta doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi sonunda.
Sarah bunu beklemiyordu. Ne yazık ki ardından gelenleri de.
Iris, "Seni hep seveceğim," dedi. "Hatta büyük ihtimalle senden hep de hoşlanacağım ve biliyorsun, bunu ailenin geri kalanı için pek söyleyemeyiz. Ama bazen inanılmaz bencil olabiliyorsun. Ve daha da kötüsü, bunun farkında bile olmuyorsun."
Bu çok garip, diye düşündü Sarah. Bir şey söylemek istedi. Bir şey söylemesi gerekiyordu, çünkü hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda böyle yapardı. Iris ona bencil deyip Sarah'ın orada durup sadece onu dinlemesini bekleyemezdi.
Yutkundu ve dilinin dudaklarını ıslattığını fark etti ama kelimeleri oluşturamıyordu. Tek düşünebildiği *hayır* idi. Bu doğru değildi. Ailesini seviyordu. Onlar için her şeyi yapardı. Iris burada durup ona bencil deyince...
Derinden içlenmişti.
Sarah kuzininin yüzüne bakmayı sürdürdü ve az evvel Sarah'ya bencil demesinin artık dünyadaki en önemli şey olduğu gerçeğini aştığı anı da tam olarak gördü.
Sanki bundan daha önemli bir şey olabilirmiş gibi.
Iris hararetle, "İşte orada," dedi. "Leydi Edith. Daisy'den önce ona ulaşmam lazım." Bir adım attı, ardından dönüp, "Bunu sonra konuşabiliriz. İstersen," dedi.

Sarah gergin bir biçimde, "Konuşmasak daha iyi olur, teşekkürler," dedi sonunda kişiliğini saklandığı deliğin içinden çekip çıkartarak. Ama Iris onu duymadı. Çoktan ilerleyerek Leydi Edith'e doğru gitmeye başlamıştı. Ve Sarah adeta terk edilmiş bir gelin gibi köşede tek başına duruyordu.
Tabii ki Hugh Prentice tam da o anda geldi.

Bölüm 6

İşin garip tarafı, Sarah kızgın olduğunu zannetmişti. Başkalarının duygularına karşı daha az bencil yaklaşması gereken Iris'e öfkelendiğini düşünmüştü. Eğer Iris'in ona bencil demek gibi bir niyeti vardıysa da bunu daha özel bir yerde yapabilirdi. Ve de daha sonra onu bırakırdı! Sarah, onun Daisy'den önce Leydi Edith'e ulaşması gerektiğini anlıyordu ama yine de, Iris en azından üzgünüm demeliydi. Ama ardından, Sarah köşede dururken, Lord Hugh'un geldiğini görmüş ve hiç beklemediği bir biçimde nefesi kesilmişti. Boğazından yükselecek hıçkırığı bastırmak zorunda kalmıştı.

Demek ki kızgın olmaktan fazlası, burada, kalabalık Fensmore oturma odasında ağlamak gibi bir tehlike altındaydı.

Hızla arkasını dönüp ona eşlik eden büyük, karamsar portreyi incelemeye başladı. Portre Sarah'ın moda bilgisi doğruysa, on yedinci yüzyıldan sevimsiz bir adama aitti. O saçma sapan pilili yakaların içinde nasıl kendinden emin gözükebildiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu ama o *adamın* kuzenlerinden hiçbirinin yüzüne bencil diyemeyeceği ve deseler bile, adamın bunun üzerine ağlayamayacağı çok açıktı. Sarah dudaklarını kıvırıp ona öfkeyle baktı. Sanırım adamın da ona aynı öfkeyle bakması sanatçının bir başarısıydı.

"Beyefendi sizi kızdıracak bir şey mi yaptı?"

Bu Hugh Prentice idi. Sarah artık sesini iyice tanıyordu. Onu yanma Honoria göndermiş olmalıydı. Başka neden yanına gelmiş olabileceğini düşünemiyordu. Birbirlerine medeni davranmaya söz vermişlerdi, birlikte vakit geçirmeye hevesli değildi.

Sarah döndü. Adam ondan yaklaşık iki adım ötede duruyordu ve yemek için kusursuz bir biçimde giyinmişti. Bastonu hariç. Eskimiş ve çizikti; tahta sapı çok kullanılmaktan solgunlaşmıştı. Sarah neden bunu ilgi çekici bulduğunu anlamıyordu. Sonuçta Lord Hugh'un bir uşakla seyahat etmesi gerekiyordu. Botları parlayacak şekilde cilalanmıştı ve boyun bağı ustaca bağlanmıştı. Neden bastonuna da aynı muamele gösterilmiyordu?

"Lord Hugh," dedi Sarah ve hafifçe reverans yaparken sesi neredeyse normal çıktığı için içi rahatladı.

Hugh hemen bir şey demedi. Portreye döndü, gözleri tabloda gezinirken çenesini kaldırdı. Sarah ona çok dikkatli bakmadığı için müteşekkirdi. İlkinden bu kadar kısa sonra ikinci bir gözlemi kaldıramayabilirdi.

Lord Hugh, "Yakası rahatsız edici gözüküyor," dedi.

Sarah da ondan hoşlanmadığını ve daha da önemlisi bu akşam için onun görevi olduğunu unutup, "Benim de aklıma ilk gelen buydu," dedi.

"Sanırım modern zamanlarda yaşadığımız için sevinmemiz lazım."

Sarah karşılık vermedi; karşılık verilebilecek bir cümle değildi. Lord Hugh resmi incelemeye devam etti. Hatta bir noktada tahminen fırça darbelerini incelemek için tabloya doğru eğildi. Sarah kendine çeki düzen vermek için zamana ihtiyacı olduğunu anlayıp anlamadığından emin değildi. Hiç sanmıyordu; böyle şeyleri fark edecek bir adam değil-

di. Her iki şekilde de minnettardı. Lord Hugh onun yüzüne bakmak için dönene kadar göğsünde oluşan hıçkırarak ağlama hissi gitmişti ve artık kuzeninin en önemli düğün davetlileri arasında kendini utandıracak bir şey yapma tehlikesi altında değildi.

"Bu akşam şarabın çok güzel olduğunu duydum," dedi. Sohbete ani bir başlangıçtı ama kibar ve zararsızdı. Bundan da öte, zaten aklına ilk gelen buydu.

Lord Hugh onu tekrarlayarak, "Duydunuz," dedi.

Sarah, "Henüz ben içmedim," diye açıkladı.

Garip bir sessizlik oldu, ardından, "Aslında bana kimse söylemedi. Ama Lord Chatteris'in şarap mahzenleri ünlüdür. O yüzden de şarabın güzel olacağına eminim," dedi.

Tanrım, bu çok yapmacık bir sohbetti. Ama ne olursa olsun Sarah devam edecekti. Bu akşam görevlerinden kaçmayacaktı. Honoria onu bu şekilde görüyorsa, Iris onu bu şekilde- Artık hiç kimse sözünü tutmadığını söyleyemeyecekti.

Lord Hugh neredeyse doğaçlama bir biçimde, "Smythe-Smith'lerin yanında çok içmemeye çalışıyorum," dedi. "Genellikle sonu benim için iyi olmuyor."

Sarah'ın nefesi kesildi.

"Ciddi değildim," dedi Lord Hugh.

Sarah, "Tabii ki," diye yanıtladı derhal ama bu kadar saf ve tecrübesiz göründüğü için de yerin dibine girmişti. Espriyi anlaması gerekiyordu. Ve Iris'le ilgili hâlâ bu kadar üzgün olmasa da anlardı. *Tanrım,* dedi kendine (ve sesimi duyan diğer her şey) *lütfen bu akşamı olağanüstü bir hızla geçmesini sağla.*

Lord Hugh yavaşça, "Sizce de her şeyin toplumsal geleneklerle şekillendirilmiş olması ilginç değil mi?" diye sordu.

Sarah ona döndü ama yine de ifadesinden ne demek iste-

diğini anlayamamıştı. Lord Hugh başını hafifçe yana eğdi, hareket ruhsuz yüzüne düşen gölgelerin yerini değiştirdi. Sarah bir anda garip bir şekilde içinde parlayan farkındalıkla, o yakışıklıymış, diye düşündü. Gözlerinin renginden fazlası vardı, bakma şekliyle ilgiliydi; tereddütsüz ve bazen sinir bozucuydu. Ve ağzı çok nadir gülümsüyordu, en azından *ona* çok nadir gülümsüyordu ama yüzünde biraz alaycı bir ifade vardı. Belki bazıları bunu çekici bulmazdı ama Sarah...

Buluyordu.

Tanrım, diye tekrar denedi, *olağanüstü değil, bu akşam her şeyin doğaüstü bir hızda gelişmesi lazım.*

Eliyle nazikçe etraftaki davetlileri göstererek, "İşte buradayız, bu odada. Sizce burada kaç kişi vardır?" dedi.

Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildi ama yine de Sarah bir tahminde bulunma riskini aldı. "Kırk?"

"Büyük ihtimalle," diye yanıtladı Lord Hugh ama gözlerinin odayı hızla taramasından tahminine katılmadığını Sarah anlamıştı.

"Ve bu kadar kişinin burada bulunması..." Lord Hugh biraz ona doğru eğildi. "Beni nalıoş bulduğunuzu kabul ettiğimize göre, nazik davrandığınızı gösterir."

"Odada kırk tane daha insan olduğu için nazik davranmıyorum," dedi Sarah kaşlarını kaldırarak. "Kuzenim rica ettiği için nazik davranıyorum."

Hugh'un dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Belki de bu eğlendiğini gösteriyordu. "Bunun ne kadar büyük bir zorluk yaratacağının farkında mıydı?"

Sarah gergince, "Hayır anlamadı," dedi. Honoria, Sarah'ın Lord Hugh'la vakit geçirmekten hoşlanmadığını biliyordu ama hoşnutsuzluğunun boyutunu anladığından emin değildi.

Alaycı biçimde başıyla selam vererek, "O zaman size itirazlarınızı kendinize sakladığınız için saygılarımı sunuyorum," dedi Lord Hugh.

Aralarında tatlı, tanıdık bir his oluştu ve Sarah tekrar kendi gibi hissetmeye başladı. Gururla hafifçe çenesini kaldırdı. "Saklamadım."

Lord Hugh bastırılmış bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkarıp Sarah'yı şaşırttı. "Yine de beni size ayak bağı mı yaptı?"

"Fensmore'da kendinizi hoş karşılanmış hissetmeyeceğinizi düşünüyor," dedi Sarah ki ses tonundan böyle bir endişesi olmadığı anlaşılıyordu.

Lord Hugh kaşlarını kaldırdı ve neredeyse gülümsedi. "Ve *sizin* mi beni rahat hissettireceğinizi sandı?"

Sarah, "Ona önceki karşılaşmalarımızdan bahsetmedim," diye itiraf etti.

Burnundan kuvvetli ve küçümseyici biçimde nefes vermemek için başarısızca çabaladı Sarah ve dişlerini kenetledi.

O ses tonundan ne kadar da *nefret ediyordu. Ah-senin-o-ufak-kadın-aklının-nasıl-çalıştığını-biliyorum* ses tonu. Hugh Prentice İngiltere'de bu tonu takınan tek erkek değildi ama bunu en iyi yapanlardan biri gibi duruyordu. Sarah bu adama kimin birkaç dakikadan fazla dayanabileceğini düşünemiyordu bile. Evet, bakması güzeldi ve (söylendiğine göre) inanılmaz zekiydi ama Tanrım, adam kara tahtayı çizen tırnak sesi gibiydi.

Sarah hafifçe öne eğildi. "Diş macununuza zehir karıştırmamak için kendimi tuttuysam bu kuzenime olan sevgimin bir kanıtıdır."

Hugh da öne eğildi. "Şarap da işe yarayabilirdi," dedi. "Tabii içseydim. Sanırım o yüzden şarabı tavsiye ettiniz, değil mi?"

Sarah'ın geri çekilmeye niyeti yoktu. "Siz delisiniz."
Lord Hugh omuz silkti ve adeta aralarındaki o heyecanlı an hiç olmamış gibi geri çekildi. "Zehirden bahseden ben değildim."
Sarah'ın ağzı açık kaldı. Adamın ses tonu Sarah hava durumundan bahsetse kullanacağı türdendi.
"Sinirlendiniz mi?" diye mırıldandı Hugh nazikçe.
Sinirlenmek yerine daha çok kafası karışmıştı. "Size karşı iyi davranmayı zorlaştırıyorsunuz," dedi.
Lord Hugh gözlerini kırpıştırdı. "Size diş macunumu kullanmayı mı teklif etseydim?"
Tanrı aşkına! Bu adam sinir bozucuydu. Ve işin kötüsü şu anda espri yapıp yapmadığından emin değildi. Yine, Sarah boğazını temizledi ve "Normal bir konuşma yapmanız *gerekiyordu,*" dedi.
"İkimizin normal sohbetler yapabileceğinden emin değilim."
"Sizi temin ederim ki *ben* yapabiliyorum."
"Benimle değil." İşte bu sefer gülümsemişti. Sarah emindi.
Sarah omuzlarını dikleştirdi. Yakında kâhyanın onları akşam yemeğine çağıracağından emindi.
Lord Hugh, "Ahh, hadi ama Leydi Sarah," dedi. "İlk karşılaşmamızın normal dışında her şey olduğunu itiraf etmelisiniz."
Sarah dudaklarını sıkıca kapadı. Adamın parmak bastığı noktanın -ki herhangi parmak bastığı bir noktanın- doğru olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama o haklıydı.
"O zamandan beri, birkaç sefer karşılaştık ama çoğu sadece yüzeyseldi," diye ekledi.
Sarah gergince, "Fark etmedim," dedi.
"Yüzeysel olduğunu mu?"

"Karşılaştığımızı," diye yalan söyledi.
"Yine de, bu iki cümleden fazla konuştuğumuz ikinci karşılaşmamız. Yanlış hatırlamıyorsam ilkinde varlığımı ortadan kaldırmamı istemiştiniz."
Sarah yüzünü buruşturdu. Hayattaki en başarılı anı o an olmayabilirdi.
"Ve bu akşam..." Lord Hugh baştan çıkartıcı bir biçimde gülümsedi. "Zehirden bahsettiniz."
Sarah onun gözlerine tatsız bir bakışla baktı.
"Diş macununuza dikkat etseniz iyi edersin."
Lord Hugh bu laf karşısında kıkırdadı ve Sarah'ın damarlarına hafif bir elektrik şoku dalgası yayıldı. Doğruyu söylemek gerekirse, Sarah eğlenmeye başlamıştı. Ondan hâlâ hoşlanmıyordu, gerçi bu biraz prensipteydi ama tahminen, azıcık da olsa eğlenmeye başladığını itiraf etmeliydi.
İyi bir rakipti ve Sarah bir rakip istediğinin bile farkında değildi. Ama bu -Tanrı aşkına, kendi düşüncelerine bile yanakları kızaracaksa pencereden atlasa daha iyi olurdu- *onu* istediği anlamına gelmiyordu. Herhangi bir rakip kâfiydi. İlla böyle güzel gözleri olmasına gerek yoktu.
"Leydi Sarah, bir sorun mu var?" diye sordu.
"Hayır," dedi Sarah. Fazla hızlıydı.
"Tedirgin görünüyorsunuz."
"Değilim."
"Tabii ki," diye mırıldandı Lord Hugh.
"Ben-" Sarah kendini durdurdu ve ardından, gücenmiş bir şekilde, "Şimdi öyleyim ama," dedi.
"Ki ben de burada her şeyi deniyordum," dedi Lord Hugh.
Sarah buna pek çok şekilde karşı çıkabilirdi ama Lord Hugh'un kurnazca cevap veremeyeceği bir itiraz yoktu elinde. Belki de Sarah aslında biraz daha az yetkin bir rakip istiyor-

du. Konuşmayı ilginç kılacak kadar zeki ama Sarah'ın hiçbir zaman kazanamamasına neden olacak kadar değil.
Hugh Prentice asla *o* adam olamazdı.
Neyse ki.
"Bu sıkıntı verici bir muhabbete benziyor," diye yeni bir ses geldi.
Sarah konuşanın kim olduğunu anlamak için gerek olmasa da kafasını çevirdi. Danbury Kontesi; korkutucu, devasa, yaşlı kurt. Bir kere sadece bir sopayla bir kemanı mahvetmeyi becermişti (ve Sarah bunun el çabukluğu olduğuna emindi). Ama herkes esas silahının etkileyici kıvrak zekâsı olduğunu biliyordu.
Lord Hugh, saygılı bir şekilde başıyla selamlayarak, "Sıkıntı verici, evet ama şimdi siz burada olduğunuz için giderek azalıyor," dedi.
"Yazık," diye yanıtladı yaşlı leydi, bastonunu farklı şekilde tutarak. "Sıkıntı verici muhabbetleri çok eğlendirici bulurum."
Sarah, reverans yaparak, "Leydi Danbury, bu akşam sizi burada görmek ne hoş bir sürpriz," dedi.
"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Leydi Danbury. "Hiç de sürpriz olmamalı. Chatteris benim dördüncü nesil ikinci kuşaktan yeğenim. Başka nerede olmalıydım?"
Sarah'm ağzından "Hımm," dışında bir şey çıkmadı. "Neden odanın öteki tarafından sizin yanınıza geldim biliyor musunuz?"
Lord Hugh, "Bilemiyorum," dedi.
Leydi Danbury hızla yanındaki Sarah'ya doğru bakış fırlattı.
Sarah da hızla, "Ben de," dedi.
"Mutlu insanların sıkıcı olduğunu fark ettim. Oysa siz ikiniz burnunuzdan soluyorsunuz. O yüzden de buraya gel-

dim." Huglı'dan Sarah'ya döndü ve ardından, "Eğlendirin beni," dedi.
Küçük dillerini yuttukları için bir sessizlik oldu.
Sarah, Lord Hugh'a kaçamak bir bakış attı ve genelde sıkılmış olan ifadesinin içinde hafif bir şaşkınlık görünce rahatladı.
Leydi Danbury öne eğildi ve yüksek sesle fısıldayarak, "Seni sevmeye karar verdim Sarah," dedi.
Sarah bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. "Öyle mi?"
"Gerçekten. Ve sana biraz tavsiye vereceğim."
Adeta bir köleyi huzuruna kabul ediyormuş gibi Sarah'ya doğru başını eğdi. "İstersen başkalarıyla da paylaşabilirsin."
Sarah'ın gözleri Lord Hugh'a doğru kaydı ama neden ondan bir yardım geleceğiyle ilgili fikri yoktu.
"Şu andaki konuşmamız hariç," diye devam etti Leydi Danbury emredercesine, "senin makul bir zekâya sahip bir genç hanım olduğunu fark ettim."
Makul? Sarah *bunu* çözmeye çalışırken burnunu buruşturdu. "Teşekkürler?"
Leydi Danbury, "Bu bir itiraftı," diye onayladı.
"Makul kısmı da mı?"
Leydi Danbury aşağılarcasına ofladı. "Seni *o* kadar iyi tanımıyorum."
Sarah bunun nazik olmak veya en azından yumuşak davranmak için iyi bir an olduğunu düşünerek, "Şey, o zaman, teşekkürler," dedi. Önce bu muhabbetten hafiften zevk alıyormuş gibi duran Lord Hugh'a, ardından da adeta Sarah'ın başka bir şeyler daha söylemesini bekleyen Leydi Dunbury'ye baktı.
Sarah boğazını temizledi. "Hmm, benimle ilgili düşüncele-

rinizi açıklamanızın bir nedeni var mı?"
"Ne? Ahh, evet." Leydi Danbury bastonunu yere vurdu. "İlerleyen yaşıma rağmen, hiçbir şeyi unutmuyorum." Duraksadı. "Arada sırada bu dediğim hariç."
Sarah suratındaki boş gülümsemeyi korudu ve içini kemiren endişe duygusunu bastırmaya çalıştı.
Leydi Danbury dramatik bir biçimde iç çekti. "Sanırım bazı ödünler vermeden yetmiş yaşına gelemiyorsun."
Sarah yetmişi en az bir on sene önce atlattığını düşündü ama bu fikri dışarı vurmasına imkân yoktu.
Leydi Danbury, adeta sürekli lafı kesilmesine rağmen (ki tek konuşan oydu) sabrediyormuş gibi bir tonla, "*Diyeceğim* şuydu," dedi. "Benim burada bulunmama şaşırdığını belirttiğinde ikimiz de bunun sadece muhabbet açmak için zayıf bir çaba olduğunu biliyorduk ve *ben,* 'Başka nerede olabilirim ki?' dediğimde, *senin,* 'Sanırım nazik konuşmaları pek eğlendirici bulmuyorsunuz' demen lazımdı."
Sarah'm dudakları aralandı ve ağzı iki tam saniye boyunca afallamış bir biçimde açık kaldı. "Üzgünüm ama dediğinizi anlayamadım."
Leydi Danbury ona hafif sinirlenmiş bir bakış attıktan sonra, "Sana sıkıntı verici konuşmaları eğlendirici bulduğumu söyledim ve *sen de* beni gördüğüne şaşırmakla ilgili bir şeyler saçmaladın ve *ben de* bunun üzerine haklı bir biçimde seni gülünç bulduğumu söyledim," dedi.
Lord Hugh, "Ona gülünç dediğinizi zannetmiyorum," diye mırıldandı.
"Demedim mi? Neyse, en azından düşündüm." Leydi Danbury tekrar bastonunu yere vurup Sarah'ya döndü. "Her neyse, zaten sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Basmakalıp işe yaramaz sözleri ezberden tekrarlamanın pek

bir anlamı yok. Seni biraz kalas gibi gösteriyor ve bunu istemeyeceğine eminim, haksız mıyım?"
"Aslında kalasın yerine bağlı," dedi Sarah, mesela diyelim ki Bombay'da kaç tane kalas bulunur diye düşünerek.
"Harika, Leydi Sarah," diyerek takdir etti Leydi Danbury. "Dilini sivriltmeye devam et. Sanırım bu akşam da soğukkanlı davranmak istiyorsundur."
"Ben her akşam soğukkanlı davranmak istiyorum."
Leydi Danbury ona katılarak başıyla onayladı. "Ve siz..." dedi Lord Hugh'a dönerek, Sarah'yı da rahatlatarak, "Sizi unuttuğumu sanmayın," diye ekledi.
"Hiçbir şeyi unutmadığınızı söylemiştiniz."
"Söyledim," diye yanıtladı Leydi Danbury. "Sanırım bu açıdan biraz babana benziyorum." Sarah sertçe nefes aldı. Leydi Danbury için bile bu biraz fazla küstahçaydı.
Ama Lord Hugh onun hakkından gelebileceğini kanıtladı. İfadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadı. "Ama hiç de öyle değil. Çünkü babamın hafızası inatla oldukça seçicidir."
"Ama güçlü."
"Ayrıca inatçı."
"Peki," dedi Leydi Danbury tekrar bastonunu yere vurarak. "Artık onu durdurmanın zamanı geldi bence."
"Babam üzerinde çok az kontrolüm var Leydi Danbury."
"Hiç kimse çaresiz değildir."
Hugh hafifçe selamlayarak başım eğdi. "Öyle olduğumu söylemedim."
Sarah'ın gözleri Hugh'la Leydi Danbury arasında gidip geliyordu ve başı dönmeye başlamıştı.
Leydi Danbury, "Bu saçmalık yeterince uzun sürdü," diye ilan etti.

"Bu noktada size katılıyorum," diye yanıt verdi Lord Hugh ama Sarah'ya göre hâlâ didişiyorlardı.
Yaşlı kontes, "Sizi bu düğünde görmek güzel," dedi. "Umarım huzurlu zamanların habercisidir."
"Lord Chatteris benim ikinci kuşaktan yeğenimin oğlu olmadığına göre, sanırım düğüne dostluk nedeniyle çağrıldım."
"Veya sizi göz önünde tutmak istediler."
"Ahh," dedi Lord Hugh, dudağının kenarı hafif alaycı bir biçimde kıvrıldı. "Ama bu ters teper. Sonuçta gözlerin üzerimde olmasını gerektirecek tek alçakça hareketim Lord Winstead'le alakalı ki ikimiz de biliyoruz, kendisi de burada, düğünde."
Lord Hugh yüzüne yine o gizemli maskeyi yerleştirdi ve Leydi Danbury, "Sanırım bu ağzından çıkan duyduğum en uzun cümleydi," diyene kadar da gözlerini kırpmadan ona baktı.
Sarah, "Onun ağzından çok fazla cümle çıktığını duydunuz mu?" diye sordu.
Leydi Danbury ona şahin gibi gözlerle döndü. "Senin burada olduğunu unutmuştum."
"Hiç görülmedik bir şekilde sessizdim," dedi.
"Ki bu da ilk dediğimi kanıtlıyor," dedi Leydi Danbury.
Lord Hugh, "Garip olduğumuzu mu?" diye mırıldandı.
"Evet!" Bu da, tahmin edileceği gibi tuhaf bir sessizlikle karşılandı.
"Siz, Lord Hugh, doğduğunuzdan günden beri inanılmaz sessizsiniz."
Hugh, "Orada mıydınız?" diye sordu.
Leydi Danbury suratını buruşturdu ama her halinden, kendine bile yöneltilse böyle akıllıca ve çabuk bir karşı atağın

hoşuna gittiği bekliydi. "Onunla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu Sarah'ya.
Sarah omuz silkerek, "Çok nadir başa çıkmam gerekiyor," dedi.
"Hımm..."
Lord Hugh, "Bana eşlik etmekle görevlendirildi," diye açıkladı.
Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "Hiç de konuşkan olmayan biri için bu akşam oldukça etkileyici konuşuyorsunuz."
"Yanımdakiler yüzünden olmalı."
"İnsanların içindeki cevheri çıkartırım." Leydi Danbury kurnazca gülümsedi ve Sarah'ya doğru döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"
"Benim içimdeki cevheri çıkarttığınıza şüphe yok," diye beyan etti. Her zaman, ne zaman birinin duymak istediği şeyi söylemesi gerektiğini bilirdi.
Lord Hugh, kuru bir tonla, "*Bu* sohbeti oldukça eğlenceli bulduğumu söylemem lazım," dedi.
Leydi Danbury, "Şey, buluyorsunuz, değil mi?" diye karşılık verdi. "Benimle başa çıkmak için zekânı zorlamanız gerekmedi tabii."
Sarah bununla ne demek istediği anlamaya çalışırken tekrar dudakları aralandı. Leydi Danbury Hugh'a zeki mi demek istemişti? Yoksa sohbete hiç de ilginç bir şey eklemediğini ima ederek onu aşağılamış mıydı?
Ve bu *Sarah'la* başa çıkmak için zekâsını zorladığı anlamına mı geliyordu.
Leydi Danbury, "Kafanız karışmışa benziyor Leydi Sarah," dedi.
Sarah, "Hararetle, en kısa sürede yemeğe çağrılacağımızı umut ediyorum," diye itiraf etti.

Leydi Danbury bunu komik bularak kahkaha attı. Sarah bundan cesaret alarak Lord Hugh'a, "Sanırım artık kâhyaya dua etmeye başladım," dedi.
"Eğer dualara yanıt veriliyorsa, eminim kâhyanın yanıtını diğerlerinden önce alacaksınızdır."
Leydi Danbury, "İşte böyle," dedi. "Siz ikinize bir bakın. Kesinlikle atışıyorsunuz."
"Atışmak," diye tekrarladı Lord Hugh, sanki kelimenin ne anlama geldiğini anlamamıştı.
"Benim için sıkıntı verici bir konuşma kadar eğlenceli değil ama sanırım siz bunu tercih edersiniz." Leydi Danbury dudaklarını sıkı sıkıya kapatıp etrafına göz gezdirdi. "Şimdi gidip beni eğlendirmesi için başka birini bulmam lazım. Çok hassas bir denge, biliyorsunuz, aptallık içermeyen bir gariplik bulmak."
Tekrar bastonunu yere çarptı, hımladı ve gitti.
Sarah, Lord Hugh'a döndü. "Bu kadın deli."
"Kısa süre önce benim için de aynısını söylediğinizi hatırlatabilir miyim?"
Sarah buna verebileceği yüzlerce yanıt olduğunu biliyordu ama Iris bir anda yanlarında belirlemeden önce hiçbiri aklına gelmedi. Dişlerini sıktı. Hâlâ ona kızgındı.
Iris, yüzü gizli bir kararlılıktan hâlâ asık bir biçimde, "Onu buldum," dedi. "Kurtulduk."
Sarah neşeli ve tebrik eder bir şey söyleyecek kadar merhametli olmadığını fark etti. Yine de başıyla onayladı.
Iris ona tuhaf bir bakış attı, ardından da bunu vurgulamak için hafifçe omuz silkti.
Sarah, "Lord Hugh," dedi tahminen gerektiğinden biraz fazla güçlü bir sesle, "size kuzinim Bayan Smythe-Smith'i tanıtmama izin verin." Sadece Iris'e kızgın olduğu için ek-

ledi: "Kendinden bir büyük ablası kısa süre önce evlendi."
Iris tam lafa girecekti kuzininin yanında Hugh'un durduğunu fark edip sustu. Bu Sarah'yı şaşırtmadı; Iris kafasına bir şeyi koyduysa, ilgisiz sayacağı diğer her şeyi görmezden gelirdi.
Hızla toparlanıp, "Lord Hugh," dedi Iris.
Lord Hugh, "Kurtulduğunuzu duyduğuma sevindim," dedi.
Iris'in nasıl yanıt vereceğini bilmiyor gibi görünmesi biraz da olsa Sarah'ın hoşuna gitti.
"Vebadan mı?" diye sordu Lord Hugh. "Öldürücü hastalıktan?"
Sarah sadece gözlerini dikip onlara bakabildi.
"Ahh, biliyorum," dedi Hugh, Sarah onun ilk defa bu kadar neşeli konuştuğunu duyuyordu. "Çekirgelerden. Çekirge istilası gibisi yoktur."
Iris birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ardından adeta aklına bir şey gelmiş gibi parmağını kaldırdı. "O zaman ben sizi yalnız bırakayım," dedi.
Sarah, "Tabii ki bırakacaksın," diye homurdandı.
Iris ona neredeyse fark edilmeyecek yapmacık bir gülücük attı, ardından yanlarından ayrılıp kalabalığın içinde bir yılan gibi kıvrılarak ilerledi.
Iris gözden kaybolunca Lord Hugh, "Meraklandığımı itiraf etmem lazım," dedi. Sarah doğruca önüne bakıyordu. Ama Lord Hugh sessizliğin durduracağı gibi bir adam değildi.
"Kuzininiz sizi hangi korkunç kaderden kurtardı?"
"Sizden olmadığı açık," dedi Sarah kendini tutamayarak.
Hugh kıkırdadı ve Sarah ona doğruyu söylememek için bir neden göremedi. "Kuzenim, Daisy, Iris'in küçük kız kardeşi, Smythe-Smith Dörtlüsü için özel bir performans

ayarlamaya çalışıyordu."
"Bu neden sorun olsun ki?"
Sarah sorusunu nasıl soracağını bir an düşündü. "Bizim müzikallerimizden birine gelmediniz sanırım?"
"Henüz bu zevki tadamadım."
"Zevk," diye tekrarladı Sarah, içinden yükselen inanmayışım bastırmak için çenesini boynuna doğru çekti.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Lord Hugh.
Tam ağzını açıp açıklayacaktı ki kâhya geldi ve onları akşam yemeğine çağırdı.
Lord Hugh, alaycı bir tonla, "Dualarınız kabul oldu," dedi.
"Hepsi değil," diye homurdandı.
Ona kolunu uzattı. "Doğru, hâlâ bana eşlik etmek zorundasınız, değil mi?"
Gerçekten de öyle.

Bölüm 7

Ertesi gün, öğleden sonra

Chatteris Kontu ve Leydi Honoria Smythe-Smith sonunda dünya evine girmişti. Güneş parlıyordu, şarap akıyordu ve (çoktan düğün öğle yemeğine dönüşmüş) düğün kahvaltısındaki kahkaha ve gülümsemelere bakılırsa, **herkes iyi vakit geçiriyordu.**

Hatta Leydi Sarah Pleinsworth bile.

Hugh masanın başında (herkes dans etmeye kalktığı için neredeyse tek başına) oturduğu yerden bakınca Sarah gamsız İngiliz kadınının **vücut bulmuş hali** gibiydi. Diğer misafirlerle rahatça konuşuyordu, çok sık (ama asla yüksek sesle değil) gülüyordu ve dans ettiğinde o kadar mutlu görünüyordu ki adeta odaya ışık doluyordu.

Hugh da bir zamanlar dans etmeyi severdi.

Hatta iyi de becerirdi. Müzik matematikten çok farklı değildi. Hep kalıplar ve diziler vardı. Tek farkı, kâğıtta yazılı olmak yerine havada asılı olmalarıydı.

Dans harika bir denklemdi. Bir tarafı ses, diğer tarafı hareket. Dansçının işi de ikisini eşleştirmekti.

Hugh, Eton'daki koro şefinin ısrar ettiği gibi müziği *hissetmiyor* olabilirdi ama müzikten anladığı kesindi.

"Merhaba Lord Hugh. Pasta ister misiniz?"

Hugh kafasını kaldırıp bakıp gülümsedi. Leydi Frances Pleinsworth elinde iki tabakla gelmişti. Bir tanesinde devasa bir parça, diğerinde ise sadece kocaman bir parça vardı. İki dilim de lavanta renkli kremayla kaplıydı ve üstlerinde menekşe biçimli şekerler vardı. Hugh pastayı kesilmeden önceki görkemli haliyle görmüştü; hemen de böyle bir kremalı pasta yapmak için kaç yumurta gerekeceğini düşünmeye başlamıştı. Bunu hesaplamanın imkânsız olduğunu anlayınca, şekerlemeleri yapmanın ne kadar vakit aldığını düşünmeye başlamıştı. Ve ardından da-

"Lord Hugh?" dedi Leydi Frances düşüncelerini bölerek. Ona neden geldiğini hatırlatmak için elindeki tabaklardan birini birkaç santim havaya kaldırdı.

"Pasta severim," dedi.

Frances yanına oturup tabakları masaya bıraktı. "Yalnız gözüküyordunuz."

Hugh tekrar gülümsedi. Bu yetişkinlerin söyleyeceği cinsten bir şey değildi. Ve işte tam da bu nedenden dolayı bu odada Frances'tan başka kimseyle konuşmayı yeğlemezdi. "Yalnız değildim, tek başınaydım."

Frances bunu düşünürken kaşlarını çattı. Tam Hugh aradaki farklı açılayacaktı ki, Frances başını yana eğdi ve, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Tek başına olmak bir durumdur," diye açıkladı, "oysa yalnızlık-"

"Biliyorum," diye araya daldı.

Hugh ona dikkatle baktı. "O zaman sanırım sorunuzu anlamadım."

Frances tekrar başını yana eğdi. "Sadece biri ne zaman yalnız olduğunu her zaman bilebilir mi diye merak ettim."

Küçük bir filozof yetişiyordu. "Kaç yaşındasınız diye sor-

du?" Küçük kız ağzını açıp kırk iki yaşında olduğunu söylese bile şaşırmayacağını fark etmişti.
"On bir." Bıçağını pastaya saplayıp ustalıkla katmanlar arasındaki kremayı sıyırdı. "Ama erken olgunlaştım."
"Belli."
Bir şey demedi ama çatalındaki parçayı ağzına götürürken Hugh gülümsediği gördü.
Büyük bir incelikle peçetesiyle ağzının kenarlarını silerek, "Pasta sever misiniz?" diye sordu.
"Kim sevmez ki?" diye mırıldandı Hugh, daha önce bu soruyu yanıtladığını söylemeden. Frances henüz dokunmadığı tabağına baktı. "O zaman neden yemediniz?"
"Düşünüyorum," dedi Hugh gözleri odayı tarayıp sonunda kahkaha atmakta olan ablasına odaklanırken.
Frances, "Hem yiyip hem düşünemez misiniz?" diye sordu.
Bu bir meydan okumaydı, böyle bir meydan okuma daha önce duymamış olsa bile, o yüzden dikkatini önündeki kek dilimine verdi. Büyük bir parça aldı, çiğnedi, yuttu ve "541 çarpı 87 eşittir 47.067," dedi.
Frances anında, "Bunu uydurdunuz," dedin.
Hugh omuz silkti. "İstediğiniz zaman cevabı kontrol edebilirsiniz."
"*Burada* edemem."
"O zaman bana inanmanız gerekecek, haksız mıyım?"
Frances şımarıkça, "Eğer gerekli gereçlerim olsaydı kontrol *edebileceğimin* farkında olduğunuz sürece," dedi. Sonra kaşlarını çattı. "Gerçekten de bunu kafanızdan mı yaptınız?"
"Yaptım," diye onayladı Hugh. Kekten bir ısırık daha aldı. Cidden çok lezzetliydi. Ve krema gerçek lavanta tadındaydı. Marcus'un her zaman tatlıya düşkün olduğunu hatırladı.

"Bu *harika*. Keşke ben de yapabilseydim."
"Arada bir işe yarıyor." Biraz daha pasta yedi. "Ama bazen de yaramıyor."
Frances, bu zaten herkesin bildiği bir şeymiş gibi rahat bir tonla "Ben de matematikte çok iyiyim," dedi. "Ama kafamdan yapamam. Her şeyi yazmam lazım."
"Bunda bir sorun yok."
"Tabii, tabii ki yok. Elizabeth'ten çok daha iyiyim." Gururlu bir biçimde gülümsedi. "O bundan nefret ediyor ama öyle olduğunu biliyor."
"Elizabeth hangisiydi?" Hugh'un tahminen hangi kız kardeşin hangisi olduğunu hatırlaması gerekirdi ama sayfadaki her kelimeyi yakalayan hafızası iş isimler ve yüzlere geldiğinde çok da güvenilir değildi.
"Benden bir büyük ablam. Arada sırada sevimsizleşebiliyor ama genelde iyi anlaşıyoruz."
"Herkes arada sırada sevimsizleşir," dedi Hugh Frances'e.
"Siz bile mi?"
"Özellikle de ben."
Frances birkaç kez inanmaz gözlerle ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, sonra demek ki konuşmanın biraz önceki kısmı daha hoşuna gitmiş olacak ki, "Sizin kardeşiniz var mı?" diye sordu.
"Bir erkek kardeşim var."
"Adı ne?"
"Frederick. Ben ona Freddie diyorum."
"Onu seviyor musunuz?"
Hugh gülümsedi. "Hem de çok. Ama onu çok sık göremiyorum."
"Neden?"
Hugh tüm nedenlerden bahsetmek istemediği için Fran-

ces'ın duyması için en uygun olan nedeni açıkladı. "O Londra'da yaşamıyor ama ben yaşıyorum."
"Ahh, bu çok kötü." Frances yeniden çatalı pastaya saplayıp kurnazca yine kremayı sıyırdı. "Belki Noel'de görürsünüz."
Hugh, "Belki," diyerek yalan söyledi.
"Ahh, sormayı unuttum," dedi. "Siz aritmetikte ondan daha mı iyisiniz?"
"Öyleyim," diye onayladı Hugh. "Ama o umursamıyor."
"Harriet da umursamıyor. Benden beş yaş büyük ama ben hâlâ ondan daha iyiyim."
Hugh başını salladı, başka verebileceği bir yanıt yoktu.
Frances, "O tiyatro oyunu yazmayı seviyor," diyerek devam etti. "Sayılar umurunda değil."
"Olmalı ama," dedi Hugh kutlamanın olduğu tarafa doğru bakarak. Leydi Sarah, Bridgerton kardeşlerden biriyle dans ediyordu. Ama bu açıdan Hugh hangisi olduğunu çıkaramıyordu. Kardeşlerden üçünün evli olduğunu hatırladı, ama biri değildi.
"Bu işte çok iyi," dedi Frances.
Hâlâ Sarah'yı izleyen Hugh, Öyle, diye geçirdi içinden. Çok güzel dans ediyordu. Böyle dans edince o kırıcı dilini unutmak bile mümkündü.
"Bir sonrakine tek boynuzlu at bile koyuyor."
"Tek boynuz- Ne?" Hugh, Frances'e dönüp gözlerini kırpıştırdı.
"Tek boynuzlu at." Genç kız neredeyse korkutucu derecede sabit bir biçimde bakıyordu. "Onları biliyorsunuz, *değil mi?*"
Tanrı aşkına, bu kız onunla dalga mı geçiyordu? Durumun gülünçlüğü bu kadar aşikâr olmasaydı Hugh neredeyse ona hayran kalacaktı. "Tabii ki."

Mutlulukla iç geçirerek, "Ben tek boynuzlu atlara bayılıyorum," dedi Frances. "Bence mükemmeller."
"Gerçek olmayan bir mükemmellikteler."
"Biz de öyle *düşünüyoruz,*"dedi duruma uygun bir duygusallıkla.
"Leydi Frances," dedi Hugh en öğretici ses tonuyla, "tek boynuzlu atların mitolojik varlıklar olduğunun farkındasınızdır."
"Mitlerin de bir yerden gelmiş olması gerek."
"Ozanların hayal gücünden *geldiler.*"
Frances omuz silkip pasta yedi.
Hugh'un dili tutuldu. Gerçekten de on bir yaşındaki bir kızla tek boynuzlu atların var olup olmadığını mı tartışıyordu?
Konuyu geçiştirmek istedi. Ve geçiştiremeyeceğini anladı. Demek ki gerçekten de on bir yaşında bir kızla tek boynuzlu atların var olup olmadığını tartışıyordu.
"Bugüne kadar kimsenin tek boynuzlu at gördüğü kayıtlara geçmedi," dedi ve bir anda kuzeniyle atış talimi yapacağını söylediğinde Sarah Pleinsworth'ün olduğu gibi ciddi ve sert konuştuğunu fark edip huzursuzlandı.
Frances çenesini kaldırdı. "Ben de hiç aslan görmedim ama bu aslanların gerçek olmadığı anlamına gelmiyor."
"Siz hiç aslan görmemiş olabilirsiniz ama yüzlerce insan gördü."
"Bu şekilde bir şeyin var *olmadığını* kanıtlayamazsın," diye karşı çıktı.
Hugh durdu. İşte burada onu alt etmişti.
Frances onun teslim olduğunu fark ederek kendini beğenmiş bir şekilde, "Kesinlikle," dedi.
Başını sallayıp, "Tamam o zaman," dedi Hugh. "Tek boy-

nuzlu atların var olmadığını kanıtlayamam ama *siz de* var olduklarını kanıtlayamazsınız."
"Doğru," dedi Frances cana yakın bir şekilde. Dudaklarını büzdü ve ardından, yıldırıcı bir biçimde büktü.
"Sizden hoşlandım, Lord Hugh."
Bir anlığına sesi tıpkı Leydi Danbury gibi tınlamıştı. Hugh korkması gerekip gerekmediğinden emin olamadı.
"Benimle çocukmuşum gibi konuşmuyorsunuz," dedi.
"Ama siz bir çocuksun*uz*," diye belirtti Hugh ama gerçekte çocuk *olmadığını* düşünüyordu.
"Şey, evet, ama benimle bir geri zekâlıymışım gibi konuşmuyorsunuz."
"Siz bir geri zekâlı değilsiniz."
"*Biliyorum.*" Frances gına gelmiş gibi konuşmuştu.
Hugh bir süre ona baktı. "O zaman tam olarak ne demek istiyorsunuz?"
"Şey, sadece... Ahh, selam Sarah." Frances onun omzundan arkaya doğru, tahminen şu an Hugh'un başında dikilmekte olan felakete bakmıştı.
"Frances." Leydi Sarah Pleinsworth'ün artık tanıdık olan sesi geldi. "Lord Hugh."
Tek ayağıyla biraz garip görünse de ayağa kalktı.
Sarah tam, "Kalkmanıza-" diye başlamıştı ki, "Gerekli," diye sertçe sözünü kesti Hugh. Bir leydinin yanında ayağa kalkamayacağı gün gelirse... Şey, aslında böyle bir günün gelebileceğini düşünmek istemiyordu.
Sarah gergin -ve tahminen utanmış- bir gülücük fırlatıp, etrafından dolaştı ve Frances'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Siz ikiniz neden bahsediyordunuz?"
Frances hemen, "Tek boynuzlu atlar," diye cevap verdi.
Sarah suratını düzgün tutabilmek için dişlerini sıktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Hugh.
Sarah boğazını temizledi. "Herhangi bir sonuca vardınız mı?"
"Aynı fikirde olmamaya razı olduk," dedi Hugh. Ardından da tatlı tatlı gülümsedi. "Hayatta sık sık olduğu gibi."
Sarah gözlerini kıstı.
Frances, "Sarah da tek boynuzlu atlara inanmıyor," dedi.
Mutsuzca iç geçirdi. "Umutlarımda ve hayallerimde yalnızım."
Hugh, Sarah'ın gözlerini devirmesini izledi, ardından, "Bence tek yalnız olduğunuz şey ailenizin sizi sevgiye boğması," dedi.
"Ahh, onda yalnız değilim," dedi Frances. "Tabii en küçük olmanın faydasını gördüğüm doğru."
Sarah burnundan sesli soludu.
Hugh ona bakarak, "O zaman doğru?" diye mırıldandı.
"Doğuştan bu kadar harika olmasaydı kesinlikle çok kötü olurdu," dedi Sarah kız kardeşine şefkatle gülümseyerek. "Babam onu fena şekilde şımartıyor."
Frances de çok mutlu bir şekilde, "Kesinlikle öyle," dedi.
Hugh merakla, "Babanız burada mı?" diye sordu. Bildiği kadarıyla Lord Pleinsworth'le henüz tanışmamıştı.
Sarah, "Hayır," diye yanıt verdi. "Devon'dan çok uzak olduğuna karar verdi. Evden pek çıkmaz."
Fraces, "Seyahat etmeyi sevmiyor," diye ekledi.
Sarah da başıyla onayladı. "Gerçi Daniel'ın düğününe gelecek."
Frances, "Tazıları da getiriyor mu?"
"Bilmiyorum," dedi Sarah.
"Ama annem-"
"Onu öldürür, biliyorum ama-"

Hugh, "Tazılar," diye araya girdi. Çünkü gerçekten de sorulması gereken bir soruydu.
İki Pleinsworth kızı da ona orada olduğunu unutmuş gibi baktı.
"Tazılar?" diye tekrarladı.
"Babam tazılara biraz düşkündür," dedi Sarah, kelimelerini incelikle seçerek.
Hugh Frances'a baktı, o da başıyla onayladı.
"Kaç tane tazıdan bahsediyoruz?" diye sordu Hugh. Mantıklı bir soru gibi gelmişti.
Leydi Sarah tam sayı vermek istemiyor gibi duruyordu ama kız kardeşinin böyle bir tereddüdü yoktu. "En son saydığımızda elli üçtü," dedi Frances. "Ama tahminen şimdi daha fazladır. Hep doğuruyorlar."
Hugh nasıl yanıt vereceğini bulmaya çalıştı, ama beceremedi.
Frances, "Tabii hepsini bir arabaya sığdıramaz," diye ekledi.
"Doğru," diyebildi Hugh. "Sığdırabileceğini gözümün önüne getiremiyorum."
Sarah, "Sık sık hayvanları insanlara tercih ettiğini söyler," dedi.
Hugh da, "Katılmadığımı söyleyemem," dedi. Frances'ın konuşmak için ağzını açtığını gördü ama onu parmağını sallayarak durdurdu. "Tek boynuzlu atlar *sayılmaz*."
Frances gücenmiş gibi yaparak "*Diyecektim ki*, keşke tazıları da *getirse*," dedi.
Hugh "Elli üçünü birden mi?" diye homurdanırken, Sarah da, "Sen çıldırdın mı?" diye sordu.
Frances Hugh'a, "Tahminen hepsini getirmez," deyip Sarah'ya döndü. "Ve hayır, çıldırmadım. Tazıları getirirse en azından oynayacak biri olur. Burada başka çocuk yok."

Huglı, "Ben varım," dediğini fark etti.
İki kız kardeş de tamamen sessizleşti. Demek ki böyle bir şeyi çok sık duymuyorlardı.
"*Limonlar ve Portakallar* tekerlemesini söylemeye beni ikna edebileceğinizi sanmam," dedi Hugh omuz silkerek. "Ancak bacağımı çok kullanmamı gerektirmeyecek şeylere varım."
"Ahh," dedi Frances. Birkaç sefer gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler."
"Fensmore'da en çok hoşuma giden sohbet bu oldu," dedi Hugh.
"Gerçekten mi? Ama Sarah size eşlik etmekle görevlendirilmedi mi?"
Bir anda sıkıntılı bir sessizlik oldu. Hugh boğazını temizledi ama Sarah ondan önce davrandı.
"Masada ben dans ederken yerimi aldığın için teşekkürler," dedi inanılmaz bir asaletle.
Frances, "Çok yalnız gözüküyordu," dedi.
Hugh öksürdü. Utandığı için değil çünkü... Kahretsin, ne hissettiğini bilmiyordu. Çok şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi.
Frances hemen, "Yalnız olduğundan *değil,*" diye ekledi. Hugh'a aramızda gibisinden bir bakış attı. "Ama öyle gözüküyordu." Bir ablasına bir Hugh'a baktı; şu anda garip bir anın içinde bulunduğunu yeni anlamış gibiydi. "Ve pastaya ihtiyacı vardı."
"Şey, hepimizin pastaya ihtiyacı var," diye ekledi Hugh. Leydi Sarah güceniyse de hiç umurunda değildi. Leydi Frances'in kendisini huzursuz hissetmesi için bir neden yoktu.
Sarah da, "Benim de pastaya ihtiyacım var," dedi. Konuşmayı ileri sadece bu götürebilirdi. Frances şaşırmış bir bı-

çimde, "Hiç yemediniz mi?" diye sordu. "Ahh, ama yemeniz lazım. Harika bir şey. Kâhya bana fazladan çiçek olan bir dilim verdi."
Hugh kendi kendine gülümsedi. Gerçekten de fazladan çiçek vardı. Pastanın süsleri Leydi Frances'in dilini mora çevirmişti.
Sarah, "Dans ediyordum," diye hatırlattı.
"Ahh, evet, tabii." Frances surat yapıp Hugh'a döndü. "Düğünde tek çocuk olmanın diğer bir kötü yanı."
"Sizinle dans edeceğime sizi temin ederim," dedi Hugh tüm ciddiyetle. "Tabii..." Bastonunu işaret etti.
Frances anlayışlı bir biçimde başıyla onayladı. "Şey, ben de sizinle oturup sohbet ettiğime memnun oldum. Herkes dans ederken tek başına oturmak eğlenceli değil."
Ayağa kalkıp ablasına döndü. "Sana biraz pasta getireyim mi?"
"Ahh, gerekmez."
"Ama şimdi istediğini söylemiştin."
"Hatta *ihtiyacı olduğunu* söylemişti," dedi Hugh.
Sarah ona adeta bir anda fazladan kolları çıkmaya başlamış gibi baktı.
Sadece, "Ben her şeyi hatırlarım," dedi Hugh.
Frances, "Ben sana pasta getireceğim," dedi ve kararını verip gitti.
Hugh, Leydi Sarah sessizliği bozup kız kardeşi gittikten sonra ne zaman konuşmaya başlayacağını içinden saymaya başladı. Kırk üç saniyeye (ki aşağı yukarı sonuçta gerçekten geçen zamanı ölçecek bir saati yoktu) ulaşınca, yetişkin gibi davranan tarafın kendisi olacağını anladı ve "Dans etmeyi seviyorsunuz," dedi.
Sarah irkildi, ardından ona döndü ve ifadesinden Hugh

içinden sayarken Sarah'm sadece hoşnut bir halde sessizce oturuyor olduğunu fark etti. Ki bu garbine gitti. Hatta biraz rahatsız ediciydi.

Sarah hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken birdenbire, "Seviyorum," dedi. "Müzik keyif verici. Gerçekten de birinin yerinde durmasını zorlaştırıyor. Çok özür dilerim."

Aksak bacağıyla ilgili ne zaman biri bir şey söylese olduğu gibi kızardı. Sadece aksi davranmak için, "Ben de dans etmeyi severdim," dedi Hugh.

"Ben- şey-" Sarah boğazını temizledi. "Hımm."

"Şimdi zor tabii."

Sarah'm gözlerinde anlaşılması güç de olsa alarm çanları çalmaya başlamıştı. O yüzden Hugh tatlı bir biçimde gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı.

"Smythe-Smith'lerin yanında içmeyeceğinizi düşünmüştüm," dedi Sarah.

Hugh bir yudum daha aldı -tıpkı Sarah'ın söz verdiği gibi şarap harikaydı- ve ona tatsız bir şaka yapmak için döndü ama onu orada, biraz önce dans ederken gösterdiği çabadan hâlâ teni pembe ve nemli görünce içinde bir şey değişti; içinde tutmaya çalıştığı o öfke yumağı bir anda patladı ve kanamaya başladı.

Bir daha asla dans edemeyecekti.

Bir daha asla ata binemeyecek veya ağaca tırmanamayacak ya da bir odada kendine güvenle gezinip bir hanımın ayaklarını yerden kesemeyecekti. Asla yapamayacağı çok şey vardı ve bu gerçeği ona harika kaslı vücutlu, avlanabilen. dövüşebilen ve bir erkeğin yapması gereken tüm lanet olası şeyleri yapabilen bir erkeğin hatırlatacağını düşünürdü. Hayır, o hatırlatmıştı, güzel gözleri, hünerli ayakları ve o sabah kiminle dans ederse ona verdiği baş belası gülümse-

mesiyle, Leydi Sarah Pleinsworth.

Ondan hoşlanmıyordu. Gerçekten hoşlanmıyordu, ama Tanrı biliyordu ki onunla dans edebilmek için ruhunun bir kısmını satabilirdi.

"Lord Hugh?" Sarah'ın sesi alçaktı ama sadece Hugh'a sessizliğin çok uzun sürdüğünü hatırlatacak kadar bir sabırsızlık barındırıyordu.

Şarabından bir yudum, daha doğrusu kocaman bir yudum aldı ve, "Bacağım ağrıyor," dedi. Ağrımıyordu. En azından çok fazla değildi ama ağrısa da fark etmezdi. Hayatındaki her şeyin nedeni bacağıydı ve buna bir kadeh şarap da dahildi.

"Ahh." Sarah oturuşunu değiştirdi. "Üzgünüm."

"Olmayın," dedi tahminen istediğinden daha kaba biçimde. "Sizin suçunuz değil."

"*Onu* biliyorum. Ama yine de sizin canınızı acıtıyorsa üzgün olabilirim."

Hugh ona şüpheli bir bakış fırlatmış olmalı ki Sarah hemen savunmaya geçip, "Sonuçta insanım," dedi.

Hugh ona daha dikkatli baktı ve nedense gözleri boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin narin çıktılarına doğru kaydı. Her nefesini, teninde oluşan her hareketi görebiliyordu. Boğazını temizledi.

Sertçe, "Özür dilerim," dedi. "Benim acımı hak ettiğimi düşündüğünüzü zannetmiştim."

Sarah dudaklarını araladı ve Hugh resmen sözlerini düşündüğünü fark etti. Rahatsız olduğu düpedüz ortadaydı ve sonunda, "Öyle düşünmüş olabilirim ve size merhametle bakabileceğimi de sanmıyorum ama artık daha az..." Durdu ve kelimeleri ararken kafasını garip bir biçimde oynattı. Nihayetinde, "Artık daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum,"

dedi. "Sizin acı çekmenizi istemem."
Hugh kaşlarını kaldırdı. Bu tanıdığı Sarah Pleinsworth gibi değildi.
Bir anda, "Ama sizden hoşlanmıyorum," diye yumurtladı Sarah.
Ahh. İşte tanıdığı Sarah oradaydı. Hugh aslında kabalığını rahatlatıcı buluyordu. Aşırı yorgun hissediyordu ve bu daha derin, daha ince Sarah Pleinsworth'ü çözecek enerjisi yoktu. Aşırı dramatik, büyük ve yüksek sesli söylevler veren genç kadını sevmeyebilirdi... Ama şu anda... Onu tercih ediyordu.

Bölüm 8

Sarah baş masadan gerçekten de tüm odayı görebiliyormuşsun diye düşündü. Bu da ona hiç çekinmeden (böyle kutlamalarda genelde olduğu gibi) geline gözlerini dikme fırsatını veriyordu. Mutlu, açık lavanta rengi ipek ve ışık saçan gülümsemesiyle gelin. Ki şu anda ona hançer gibi gözlerle bakması (tabii mutlu gelini bu hançer gibi bakışları görmesi niyetiyle değil) mümkündü. Sonuçta, kız kardeşiyle tatlı bir konuşma yaptıktan sonra sevimsizleşip somurtan Lord Hugh Prentice'in yanına saplanıp kalmasının suçlusu Honoria'ydı.

"İçinizdeki cevheri çıkarıyorum, değil mi?" Sarah ona bakmadan kendi kendine mırıldandı.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu. O da Sarah'ya bakmadı.

"Hayır," diye yalan söyledi.

Lord Hugh oturuşunu değiştirdi ve Sarah bacağının konumunu değiştirdiğini fark edecek kadar uzun bir bakış attı. Bacağını öne uzatmadan önce rahatsız görünüyordu; geçen akşamki yemekte de Sarah bunu fark etmişti. Ama o masa misafirlerle doluyken, şimdi bu masada sadece ikisi vardı ve çok yer vardı-

Bir santim bile Sarah'ya dönmeden, "Acımıyor," dedi.

Bacağına *bakmadığı* için, "Efendim?" dedi. Aslında, bacağını düz tuttuğunu fark etmişti ve ayrıca başka en az altı tana şeye daha bakmıştı.

"Bacağım," dedi Hugh. "Şu anda ağrımıyor."
"Ahh." Ona bacağını sormadığını söyleyip terslemek dilinin ucuna kadar gelmişti ama görgü kuralları kendini dizginlemesini gerektiriyordu. Sonunda "Sanırım şaraptan," dedi. Çok fazla içmemişti ama ağrıyı dindirdiğini söylemişti ve Sarah kimdi ki de onu sorgulayacaktı?"
"Bükmesi zor," dedi. Ve ardından Sarah'ya baktı; yeşil gözleriyle dimdik. "Merak ediyorsanız."
"Tabii ki hayır," dedi Sarah hızla.
Hugh da yumuşak bir tonla, "Yalancı," dedi.
Sarah'ın soluğu kesildi. Tabii ki yalan söylüyordu ama bu *nazik* bir yalandı. Oysa yalanını ortaya çıkarması hiç de nazik değildi.
Hugh, "Eğer bilmek istiyorsan," dedi çatalıyla pastadan bir parça keserken, "sorman yeterli."
Sarah, "Tamam o zaman," dedi tersçe, "etinizden büyük bir parça koptu mu?" Pasta Hugh'un boğazına kaçtı. Sarah bundan hayli memnun oldu.
"Evet."
"Ne büyüklükte?"
Lord Hugh yine gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Sarah'm amacı bu değildi. "İki inç küp kadar." Sarah dişlerini sıktı. Nasıl bir insan inç küp cinsinden cevap verirdi ki?
"Ufak bir portakal boyutunda," diye ekledi. Küçümseyerek. "Veya büyük bir çilek kadar."
"İnç küpün ne olduğunu biliyorum."
"Tabii biliyorsunuzdur."
İşin garip yanı, *bunu* söylerken hiç de küçümseyici bir şekilde söylememiş olmasıydı.
"Dizinizi mi incittiniz?" Bunu sormuştu çünkü şimdi kahretsin, gerçekten meraklanmıştı. "O yüzden mi bükemiyorsunuz?"

"Bükebiliyorum. Sadece çok iyi değil. Dizim incinmedi."
Sarah birkaç saniye bekleyip, ardından, daha çok kendi kendine, "Peki o zaman neden bükemiyorsunuz?"
"Kas," dedi, omuzlarından birini kaldırıp silkerek. "Olması gerektiği gibi esnemiyor. Sanırım iki inç küp, ne demiştiniz..." Sesi çok soğuk bir gülünçlük içeriyordu. "Ahh, evet, etimden büyük bir parça koptuğu için."
"Sormamı söylemiştiniz," dedi Sarah.
"Söyledim."
Sarah ağzının gerildiğini hissetti. Bu adam kendisini gaddar biri gibi hissetmesi için mi çabalıyordu? Bir hanımefendinin sakat bir erkekle nasıl konuşması gerektiğine dair resmi görgü kuralları varsa bile bunlar ona öğretilmemişti. Ama yine de sakatlığını fark etmemiş gibi yapması gerektiğini biliyordu.
Tabii yardım gerekmezse. Ki bu durumda da Sarah'ın onun aksak bacağını fark etmesi *gerekiyordu,* sonuçta kenara çekilip onun debelenmesini izleyemezdi. Her iki koşulda da, galiba soru sormaması gerekiyordu.
Mesela neden bacağını bükemediği gibi sorular.
Yine de, pot kırdığı zaman kendini kötü hissetmemesini sağlamak bir beyefendinin görevi değil miydi?
Honoria ona borçluydu. Hatta Honoria'ya on üç iyilik borçluydu. Bu üç iyiliğin ne olacağından emin değildi ama büyük iyilikler olması gerekiyordu.
Birkaç dakika kadar orada oturduktan sonra Hugh, "Sanırım kız kardeşiniz pastayla birlikte geri gelmiyor," dedi. Hafifçe başıyla işaret etti. Frances Daniel'le vals yapıyordu. Suratında inanılmaz mutlu bir ifade vardı.
Sarah, "Daniel hep onun en favori kuzeni olmuştur," dedi. Hâlâ Hugh'a bakmıyordu ama onun hafifçe başını salladığını *hissetti.*

"Daniel insanlarla kolay anlaşıyor," dedi Hugh.
"Bu bir yetenek."
"Kesinlikle." Şarabından bir yudum aldı. "Anladığım kadarıyla sizin de sahip olduğunuz bir yetenek."
"Herkesle değil," dedi Sarah.
Lord Hugh alaycı bir biçimde gülümsedi. "Sanırım benden bahsediyorsunuz."
Tabii ki hayır, demek dilinin ucuna kadar gelmişti ama Hugh bunun için fazla zekiydi. O yüzden, kendini bir ahmak gibi hissederek soğuk bir sessizlik içinde oturdu. Hem de kaba bir ahmak.
Hugh kıkırdadı. "Başarısız olduğunuz için kendinize kızmayın. En arkadaş canlısı insanlar için bile zorumdur."
Sarah dönüp kafası karışmış bir halde yüzüne baktı. Ve de inanmayarak. Nasıl bir adam böyle bir şey söylerdi ki? Sonunda, "Daniel'le iyi anlaşıyorsunuz gibi," diye yanıtladı.
Kaşlarından teki, adeta meydan okur gibi kalktı. "Ve buna rağmen, onu vurdum."
"Adil olmak gerekirse, düello yapıyordunuz."
Hugh neredeyse gülümsedi. "Beni mi savunuyorsunuz?"
"Hayır." Yoksa savunuyor muydu? Sadece muhabbet etmeye çalışıyordu ki Hugh'a göre bu işte iyiydi. "Lütfen söyleyin, onu vurmak istediniz mi?"
Hugh dondu kaldı ve bir anlığına Sarah fazla ileri gittiğini düşündü. Konuşmaya başladığında sesi oldukça şaşırmış geliyordu. "Bunu bana soran ilk kişisiniz."
"Bu mümkün olamaz." Çünkü gerçekten her şey bu detayda saklı değil miydi?
"Şu ana kadar fark etmemiştim ama bana daha önce kimse onu vurmak isteyip istemediğimi sormamıştı."
Sarah birkaç saniye dilini tuttu. Sadece birkaç saniye.

"İstediniz mi?"
"Onu vurmak mı? Hayır. Tabii ki istemedim."
"Bunu ona söylemelisiniz."
"Biliyor."
"Ama-"
"Bana kimse sormadı," diye Sarah'yı böldü. "Kimseye bunu söylemedim demedim."
"Sanırım onun size ateş etmesi de kaza sonucuydu."
"İkimizin de aklı o sabah başında değildi," dedi. Sesinin tonu hiç değişmeden.
Sarah başıyla onayladı. Neden bilmiyordu ama her şeye katılıyordu. Ama sorusuna yanıt verilmesi gerektiğini hissediyordu. Bir yanıtı hak ediyordu.
"Yine de," dedi Lord Hugh önüne bakarak, "düelloyu başlatan bendim ve ilk ben ateş ettim."
Sarah başını eğip masaya baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Lord Hugh tekrar sessizce konuşmaya başladığında, sesinde yanlış anlaşılamayacak bir kararlılık ve inanç vardı. "Yaralanmam yüzünden kuzeninizi hiç suçlamadım."
Ve ardından, Sarah nasıl cevap vereceğini bile düşünemeden Lord Hugh öyle aniden ayağa kalktı ki sakat bacağını masaya vurdu, birinin bıraktığı bardaktaki şarap masaya damladı. Sarah başını kaldırıp bakınca adamın yüzünü buruşturduğunu gördü.
Dikkatlice, "İyi misiniz?" diye sordu.
"İyiyim," dedi kaba bir tonla.
"Tabii ki," diye homurdandı Sarah. Erkekler hep iyi olurdu.
"Bu da ne demek?" diye çıkıştı Lord Hugh.
Sarah ayağa kalkarken, "Bir şey demek değil," diye yalan söyledi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bunu sormuş olduğu için adamın gözlerinden öfke fışkırdı ama tam, "Hayır," demişti ki bastonu gürültüyle yere düştü.
Sarah hızla, "Ben alırını," dedi.
"Ben de-"
"Hallettim bile," dedi Sarah. Tanrı aşkına, adam düşünceli bir insan gibi davranmasını bile zorlaştırıyordu.
Adam sesli bir nefes verdi ve bariz bir biçimde nefret etse de, "Teşekkürler," dedi.
Sarah ona bastonunu verip dikkatlice, "Size kapıya kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu.
"Gerekli değil," dedi Hugh kaba bir şekilde.
"Sizin için değil belki," diye karşılık verdi Sarah.
Bu adamın merakını uyandırmıştı. Kaşlarından biri sorgularcasına kalktı.
Sarah da, "Sizi gözetmem istendiğinin farkındasınız," dedi.
"Leydi Sarah, bana bu şekilde iltifat etmenize gerek yok. Kendimi bir şey sanacağım."
"Sorumluluklarımdan kaçmayacağım."
Lord Hugh ona bir süre bakıp, anlamlı ve sert bakışlarını dans etmekte olan yirmi kadar düğün davetlisine çevirdi.
Sarah kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı; onun oltasına gelmeyi reddetti. Aslında adamı masada yalnız bırakmaması gerekiyordu ama içi içine sığmıyordu, o yüzden de dans etmek istemişti. Emindi ki Honoria düğünün her saniyesinde onun yanında durmasını beklemiyordu. Ayrıca, kalktığında masada başka insanlar da vardı ama geri döndüğünde Frances'la yalnız olduğunu görmüştü.
İşin aslı, Frances'in eşliğini Sarah'ya tercih ediyor gibi görünüyordu.
"Garip," diye mırıldandı Hugh, "genç bir kadının sorumlu-

luğu olmak. Daha önce bu zevki tatmamıştım."
"Kuzinime söz verdim," dedi Sarah sertçe. Iris ve yargılayıcı sözlerinden bahsetmeyecekti. "Bir centilmen olarak sizin de en azından bu sözümü tutmama yardımcı olmanızı bekliyorum."
"Tamam, o zaman," dedi Hugh ve sesi sinirli değildi veya boyun eğmiş ya da durumu gülünç bulmuş. Sarah ne olduğunu çıkaramamıştı. Bir centilmen gibi kolunu uzattı ama Sarah bir an tereddüt etti. Koluna mı girmesi lazımdı? Acaba dengesini kaybettirir miydi?
"Merak etmeyin, beni yere devirmezsiniz," dedi.
Sarah koluna girdi.
Lord Hugh başını hafifçe ona doğru eğdi. "Tabii beni itmezseniz."
Sarah bir anda kızardığını fark etti.
"Ahh, hadi ama Leydi Sarah," dedi ona küçümser bir ifadeyle bakarak. "Espri kaldırmanız lazım. Özellikle de suç bendeyken."
Sarah kendisini gülümsemek için zorladı. Lord Hugh kıkırdadı ve kapıya doğru ilerlerken, Sarah'ın beklediğinden daha hızlı hareket etti. Aksaklığı belli oluyordu ama bunu en iyi nasıl telafi edeceğini bulmuştu. Sarah bir anda şaşırarak, yeniden yürümeyi öğrenmiş olması gerektiğini fark etti. Aylar, belki seneler almış olmalıydı.
Ve de muhtemelen bu çok acı vermişti.
Neredeyse içinde takdire benzer bir şey hissetmeye başladı. Hâlâ karşısındaki adam kaba ve sinir bozucuydu ve onunla vakit geçirmekten hoşlanmıyordu ama ondan nefret etmeye sadık kaldığı üç buçuk sene içerisinde ilk defa onu takdir ediyordu. Güçlüydü. Hayır, *genç bir kadını ne kadar kolay at sırtına atabilirim* şeklinde bir güç değildi ki bunu da yapa-

bileceğini biliyordu. Sarah'ın eli Hugh'un kolundaydı ve onda yumuşak bir şey vardı. Hugh Prentice gerektiğinde içten içe güçlü olabiliyordu. Böyle bir yaralanmadan sonra toparlanabilmek için de öyle olması gerekiyordu.

Sarah yutkundu; yanında yürümeye devam ederken odada dikkatini verecek bir şeyler aradı. Kendini tedirgin hissediyordu; adeta tavan biraz daha alçalmış veya etrafta hava kalmamış gibi. Son birkaç senesini bu adamdan tiksinerek geçirmişti ve bu sinir onu bitirmese de ufak bir açıdan parçası haline gelmişti.

Lord Hugh Prentice onun mazeretiydi. Onun değişmezi olmuştu. Etrafındaki dünyası altüst olduğunda veya etrafındaki her şey değiştiğinde Hugh onun nefret objesi olmaya devam etmişti. Soğuktu, kalpsizdi ve vicdansızdı.

Kuzeninin hayatını mahvetmişti ve bunun için özür bile dilememişti. O kadar kötüydü ki, hayatta başka hiçbir şey *bu kadar* kötü olamazdı.

Ve şimdi de onda hayran olunabilecek bir şey mi bulmuştu? *Bu* hiç de Sarah'ın karakterine uygun değildi. İnsanların içindeki iyiliği gören Honoria'ydı, Sarah ise kin tutardı.

Ve fikrini değiştirmezdi.

Tabii, bariz bir biçimde değiştirdiği zamanlar hariç

Lord Hugh bir anda, "Ben gittikten sonra içinizden geldiği gibi dans edecek misiniz?" diye sordu.

Sarah kendi düşünceleri içerisinde o kadar kaybolmuştu ki sesi kulağına çok yüksek geldiği için irkildi. "Doğrusu düşünmemiştim," dedi.

"Etmelisiniz," dedi Hugh sessize. "İyi bir dansçısınız."

Sarah şaşırmıştı, dudakları aralandı.

"Evet, Leydi Sarah. Bu bir iltifattı."

"Ne yapacağımı bilemiyorum."

"İncelikle kabul etmenizi öneririm."
"Peki bu öneriniz kişisel deneyiminizden mi kaynaklanıyor?"
"Kesinlikle. Ben iltifatları asla incelikle kabul etmem."
Sinsi, hatta muzip bir ifade göreceğini bekleyerek Hugh'a baktı ama suratı her zamanki gibi ifadesizdi. Sarah'ya bakmıyordu bile.
Sessizce, "Çok garip bir adamsınız Lord Hugh Prentice," dedi.
"Biliyorum," dedi ve balo salonunun kapısına ulaşmak için Sarah'ın epey şişman dayısından (ve aşırı uzun karısından) kaçtılar. Ancak, Sarah'ya göre gülümsemekten yanakları ağrımış olmasına rağmen hâlâ mutluluktan ışıldayan Honoria'yaya yakalandılar. Frances de onun yanında durmuş elini tutuyor ve gelinin ışıltısının keyfini sürüyordu.
Honoria, "Bu kadar erken gidemezsiniz!" diye haykırdı.
Ve ardından, Smythe-Smith'lerle dolu bir odadan görünmeden kaçmanızın imkânsız olduğunu kanıtlamak için, Honoria'nın diğer yanında Iris belirdi. Az evvel biten İskoç dansı yüzünden terlemiş ve nefes nefese kalmıştı.
Iris çakır keyif halde kıkırdayarak, "Sarah," dedi. "Ve Bay Lord Hugh. Birlikteler. Yeniden."
Hugh, Sarah'yı yerin dibine sokarak, "Hâlâ," dedi. Iris'e hafifçe eğilip selam verdi ve ardından Honoria'ya döndü. "Harika bir düğün oldu Leydi Chatteris ama artık dinlenmek için odama çıkmam lazım."
Sarah da, "Benim de lorda eşlik etmem lazım," dedi.
Iris gülerek homurdandı.
Sarah hızla, "Odasına değil," dedi. Tanrı aşkına. "Merdivenlere kadar. Veya belki-" Merdivenlerde yardıma ihtiyacı olacak mıydı? Teklif etmesi gerekir miydi? "Şey, isterseniz

merdivenlerden de yukarı-"
"Beni nereye kadar götürmek isterseniz oraya kadar," dedi Hugh. Bu iyi niyetli cevabı dalga geçmek için verdiği ortadaydı. Sarah ona acı vermek ümidiyle kolundaki parmaklarını sıktı.
Honoria, "Ama ben henüz gitmenizi istemiyorum," diye bağırdı.
Iris gülümseyerek, "Birbirlerine yakışıyorlar," dedi.
"Çok naziksin Iris," dedi Sarah.
Iris, gereğinden fazla reverans yaparak, "Sizi görmek çok güzeldi Lord Hugh," dedi. "Ama maalesef şimdi gitmem gerekiyor. Honoria'ya kuzen Rupert'ı bulup onunla dans edeceğime söz verdim. Bilirsiniz, sözümü tutmam lazım!" Neşeli bir şekilde el sallayıp aceleyle uzaklaştı.
Ve Iris'in Sarah'ın kalbine sapladığı hançer hafifçe dönmüştü. Eğer Lord Hugh'dan kısa bir süre sonra kurtulabileceğini zannediyorsa, kesinlikle yanılıyordu.
Honoria Sarah'ya doğru, "Ona sonra teşekkür etmelisin," dedi. "Sen ve kuzen Rupert'ın pek iyi... Ahh." Lord Hugh'un karşısında durduğunu hatırlayınca sesi giderek kısıldı. Ailedeki anlaşmazlıkları herkesin önünde konuşmak nazikçe değildi; gerçi aralarının bozuk olduğunu bir önceki gün hafiften belli etmişti. Boğazını temizleyip, "Şey, şimdi onunla dans etmene gerek yok," dedi.
Frances da yardım ederek, sanki Sarah tanı anlamamış gibi, "Çünkü Iris ediyor," diye ekledi.
Sarah, "Gerçekten de gitmemiz gerekiyor," dedi.
"Hayır, hayır, gidemezsiniz," dedi Honoria. Sarah'ın elini tuttu. "Burada olmanı istiyorum. Sen en sevdiğim kuzensin."
"Sadece ben çok küçük olduğum için," dedi Frances Hugh'a sessizce.

"Lütfen." Honoria ardından Hugh'a döndü. "Ve siz de Lord Hugh. Benim için çok şey ifade eder."
Sarah dişlerini sıktı. Bu başkası olsaydı çekip giderdi. Ama Honoria çöpçatanlık yapmaya çalışmıyordu. O kadar kurnaz değildi ve öyle olsaydı bile bu kadar açık davranmazdı. Bunun yerine gelin olmasının getirdiği mutlulukla herkesin onun kadar mutlu olmasını istiyordu ve kimsenin şu anda bu odada bulunmak dışında bir yerde mutlu olabileceğine inanmıyordu.
Lord Hugh, "Üzgünüm Leydi Chatters," diye mırıldandı. "Ama bacağımı dinlendirmem şart."
Honoria hemen, "O zaman oturma odasına geçmeniz lazım," diye yanıt verdi. "Dans etmek istemeyen konuklarımıza pasta ikram ediyoruz."
Frances, "Sarah pasta yemedi!" diye bağırdı. "Ona ben getirecektim."
Sarah onu rahatlatmak için, "Sorun değil Frances ve-"
Honoria "Ahh, ama mutlaka pasta yemek lazım," dedi. "Bayan Wetherby aşçıyla bu tarifi kusursuzlaştırmak için haftalarca çalıştı."
Sarah'ın buna hiç şüphesi yoktu. Honoria tatlı için delirirdi, hep öyle olmuştu.
Frances, "Ben de sizinle geleceğim," dedi.
"Bu harika olur ama-"
"Ve Lord Hugh da gelebilir!"
Bunu duyunca Sarah şüphe içerisinde Frances'a döndü. Honoria'ya tüm dünyayı kendisi kadar mutlu etmeye çalışıyor olabilirdi ama Frances'in amacının bu kadar saf olup olmadığından emin değildi.
"Peki, o zaman," dedi Sarah teslim olarak ama ardından aslında bunu demesi gerekenin Lord Hugh olduğunu fark etti.

Honoria, "Marcus'la insanları karşılamak için oturma odasına geçeceğiz," dedi.
"Siz nasıl isterseniz leydim," dedi Hugh hafifçe eğilip selam vererek. Sesi içinde duyduğu rahatsızlığı veya sabırsızlığı ele vermiyordu ama Sarah kanmamıştı. Onu şu anda içten içe sinirden kudurduğunu bilecek kadar iyi tanımıştı bugün. Veya en azından hafifçe rahatsız olduğunu.
Yine de suratı her zamanki gibi ifadesizdi.
"Gidelim mi?" diye mırıldandı. Sarah başıyla selam verdi ve kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Ancak koridora çıkınca Hugh durdu ve "Bana oturma odasına kadar eşlik etmenize gerek yok," dedi.
"Ahh, ama var," diye homurdandı Sarah, durumu yüzüne vuran Iris ve durumu yüzüne vurmayan Honoria ve hatta elinde pastayla gelince Frances'in de Sarah'ın orada olmasını bekleyeceğini biliyordu."Ama gitmek isterseniz. ben sizin adınıza özür dilerim."
"Geline söz verdim."
"Ben de."
Hugh gereğinden biraz daha uzun süre ona baktı. "Sanırım siz sözünden dönen biri değilsiniz?" diye sordu. Hugh. Sarah kolunu bıraktığı için şanslıydı. Tahminen bir-iki kemiğini kırardı.
"Hayır."
Yine Sarah'ya gözlerini dikti. Aslında belki de gözlerini dikmek denemezdi ama konuşmaya başlamadan önce bakışlarını Sarah'ın yüzünde gezdirmesi çok garipti. Bunu başka insanlara da yapıyordu, Sarah bir gece önce fark etmişti.
"Peki, o zaman," dedi. "Sanırım bizi oturma odasında bekliyorlar."
Sarah ona baktı, ardından bakışlarını önüne çevirdi. "Pasta severim."

Koridorda ilerlerlerken, "Benden kaçmak için pasta yememeyi mi planlıyordunuz?" diye sordu Hugh.
"Tam olarak değil."
Hugh ona yan gözle bir bakış attı. "Tam olarak?"
"Siz gittikten sonra balo salonuna geri dönecektim," diye itiraf etti. "Veya odama göndermelerini isteyecektim." Birkaç dakika sonra da, "Ve sizden kaçmıyordum," diye ekledi.
"Öyle mi?"
"Hayır ben-" Kendi kendine gülümsedi. "Tam olarak değil."
"Tam olarak?" diye tekrarladı Hugh. Yeniden.
Sarah açıklama yapmadı. Yapamadı, çünkü o da ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. Belki de sadece, ondan artık nefret etmiyordu. En azından kendini pastadan mahrum bırakacak kadar değil.
"Bir sorum var," dedi Sarah.
Hugh devam et dercesine başını hafifçe eğdi.
"Dün, oturma odasındayken, siz şey..."
"Uyandığınızda?" diye devamını getirdi Hugh.
Neden bunu söylemenin bu kadar kendini utandırdığını düşünerek, "Evet," dedi Sarah. "Şey, ondan sonrası aslında. On poundla ilgili bir şey dediniz."
Hugh kıkırdadı; gırtlağının derinlerinden kısık ve derin bir ses çıkarttı.
"Benim bayılma taklidi yapmamı istediniz," diye hatırlattı Sarah.
"Yapabilir miydiniz?"
"Bayılma taklidi mi? Yapabileceğimi sanıyorum. Bu tüm hanımların sahip olduğu bir yetenek." Ardından haylaz bir biçimde gülümseyip, "Gerçekten de Marcus size çimenlikte bayılırsam on pound vermeyi mi teklif etti?" dedi.

"Hayır," diye itiraf etti Lord Hugh. "Kuzenin Daniel ikimizi de silahlı görmenin bir hanımı bayıltabileceğini düşündü."
"Sadece ben değil." Sarah açıklama gereği hissetti.
"Sadece siz değil. Ve ardından Daniel eğer bunu başarırsak Lord Chatteris'in bize onar pound ödemesini söyledi."
"Marcus bunu kabul etti mi?" Sarah sahneye atlayıp dans etmek dışında, Marcus'un karakterine daha aykırı bir şey düşünemiyordu.
"Tabii ki hayır. Öyle bir şey olacağını nasıl düşünebilirsiniz?" Lord Hugh ardından gülümsedi, gerçekten de içten bir biçimde dudaklarının kenarları kıvrılarak. Hatta gözleri de o yeşil derinliklerinde ışıltılarla gülümsedi ve sersemletici, *korkutucu* bir an, neredeyse yakışıklı göründü. Hayır, öyle değil. O her zaman yakışıklıydı. Ama gülümseyince o... Sevilebilir oldu.
"Ahh, aman Tanrım," dedi nefesi kesilerek ve geriye doğru sıçradı. Bir erkekle öpüşmemişti, hiç öpmek *istememişti* ve şimdi Hugh Prentice'i mi öpmek istiyordu?
"Bir sorun mu var?"
"Şey, hayır. Pardon, aslında evet. Örümcek vardı."
Hugh yere baktı. "Örümcek?"
Sarah hızla sola doğru işaret ederek, "O tarafa gitti," dedi.
Lord Hugh koridora daha iyi bakabilmek için bedenini bir tarafa doğru kaydırarak bastonuna yaslandı.
Sarah, "Çok korkarım," dedi. Bu pek de doğru değildi ama doğru sayılırdı. Örümcekleri sevmediği kesindi.
"Şu anda görmüyorum."
"Birini çağırayım mı?" dedi bir anda Sarah. Çünkü eve, hatta hizmetlilerin odalarına bir yolculuk çok da kötü bir fikir olmayabilirdi. Hugh Prentice'i görmezse bu çılgınlık

sona ererdi, değil mi? "Biliyorsunuz," dedi, ne diyeceğini söylerken uydurarak, "onu arayıp bulmak için. Ve de öldürmek için. Tanrı aşkına, yuvaları olabilir."
"Eminim Fensmore'daki hizmetliler böyle bir şeyi asla gözden kaçırmaz."
"Ama," diye ciyakladı Sarah. Ardından suratını buruşturdu, çünkü ciyaklaması korkunçtu.
"Bir kâhyayı çağırmak daha kolay olmaz mı?" Hugh birkaç adım ötelerindeki oturma odasına işaret etti.
Sarah başıyla onayladı, çünkü adam haklıydı ve neredeyse normale döndüğünü hissetti. Kalp atışları yavaşlıyordu ve dudaklarına bakmadığı süre boyunca onu öpme hissi yok olmuştu. Neredeyse. Omuzlarını dikleştirdi. Bunu yapabilirdi.
"Bana eşlik ettiğiniz için teşekkürler," dedi Hugh ve oturma odasına girdi.
Oturma odası boştu.
Sarah, "Şey, bu biraz garip," dedi.
Hugh dudaklarını sıkıca kapatıp, "Kesinlikle," dedi.
Sarah, "Emin değilim," diye lafa girmişti ki Lord Hugh ona kısık gözlerle bakmaya başladığında ne diyeceğini bilemedi.
"Kuzininiz," diye başladı Hugh. "O şey-"
"Hayır!" Sarah ciyakladı. "Yani, hayır," dedi daha düzgün bir sesle. "Iris belki ama Hon-" Kendini durdurdu. Smythe-Smith'lerin onları biraya getirmeye çalıştıklarını düşünmesini istemiyordu.
"Bakın," dedi Sarah, sesi fazla neşeli ve yüksek çıkarak. Sollarında duran masayı işaret etti. "Boş bardaklar. Burada birileri vardı. Şimdi gitmişler."
Hugh bir şey demedi.
"Oturalım mı?" diye sordu beceriksizce.

Hugh yine bir şey demedi. Ama kafasını çevirip doğrudan yüzüne baktı.

"Ve bekleyelim?" diye önerdi Sarah. "Sonuçta bekleriz dedik?" Kendini çok şapşal ve hiç de olağan olmayan bir biçimde huzursuz hissediyordu. Ama şu anda kendine bir şey kanıtlamak ister gibiydi; onunla aynı odada olup kendini son derece normal hissettiğini kanıtlamak.

Lord Hugh garip bir biçimde sessizleştiği için "Frances burada olmamızı bekler," diye ekledi. Herhalde adam sadece düşünüyordu ama aynı zamanda biraz havadan sudan konuşamaz mıydı? Sarah hep yapardı.

"Sizden sonra Leydi Sarah," dedi. Sonunda.

Sarah mavi ve altın sarısı kanepeye doğru ilerlerken bir önceki gün uyuya kaldığı -ve uyandırıldığı- kanepe olduğunu fark etti. Arkasına bakıp adamın yardımına ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek istedi. Ki bu da çok saçmaydı, çünkü en azından bu kadar basit bir iş için yardımına ihtiyacı yoktu. Ama bakmak istiyordu ve Sarah sonunda kanepeye oturunca ona bakabildiği için anlatılamaz bir biçimde rahatlamıştı. Birkaç adım arkasındaydı ve bir an sonra o da bir gün önce oturduğu koltuğa oturmuştu.

Deja vu, diye düşündü ama artık her şey farklıydı. Oturdukları yer dışında her şey. Tüm dünyasının altüst olması için sadece bir gün yetmişti.

Bölüm 9

"Deja vu," dedi Leydi Sarah espriyle ve Hugh da aynı şeyi düşünüyordu ama tamamen aynısını değil. Masa bir gün önceki yerinde değildi. Otururken bunu düşünmüştü.

Sarah, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Hugh somurttuğu hissine kapıldı. "Hayır, sadece..." Oturuşunu değiştirdi. Masayı yerinden oynatmak ne kadar zor olabilirdi? Masa henüz hizmetlilerin kaldırmadığı yarısı boş tabaklarla doluydu. Aslında bunları yana itebilirdi.

"Ahh," dedi Sarah bir anda. "Bacağınızı uzatmanız lazım. Tabii."

"Sanırım masa dün olduğu yerde değil."

Sarah eğilip masaya ardından da Hugh'a baktı.

"Bacağımı uzatacak kadar yer vardı," diye açıkladı.

Sarah hararetli bir tonla, "Vardı," dedi. Sarah ayağa kalktı ve Hugh neredeyse inledi. Kendini kaldırmak için ellerini koltuğun koluna koydu ama Leydi Sarah nazikçe elini elinin üstüne koyup, "Hayır, lütfen kalkmanız gerektiğini düşünmeyin," dedi.

Hugh onun eline baktı ama ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolmuştu ve Sarah çoktan boş tabakları başka bir masaya taşımaya başlamıştı.

Kendi adına bu işleri yapmasını izlemekten hiç keyif alma-

dığı için, "Yapmayın," dedi.
Sarah onu duymazlıktan geldi. "İşte," dedi kısmen temizlediği masayı incelerken, ellerini beline koyup. Kafasını kaldırıp baktı.
"Ayağını masaya mı yoksa yere mi koyunca daha rahat edersin?"
Tanrı aşkına. Sorduğuna bile inanmıyordu. "Ayağımı masaya koymayacağım."
"Evinizde öyle mi yapardınız?"
"Tabii ama-"
"O zaman sorumu yanıtladın," dedi şımarıkça, ardından kirli bulaşıklara geri döndü.
"Leydi Sarah, durun."
Sarah temizlemeye devam etti ve ona bakmaya tenezzül etmedi. "Hayır."
"Israr ediyorum." Bu çok garipti. Leydi Sarah Pleinsworth kirli bulaşıkları temizliyor ve eşyaları taşımaya hazırlanıyordu. Daha da şaşırtıcı olanı bunu *ona* yardım etmek için yapmasıydı.
"Lütfen şimdi sessiz olun ve size yardım etmeme izin verin," dedi Sarah. Biraz da sert bir biçimde.
Hugh şaşırdığı için dudakları aralandı ve bu kadar şaşırması onun hoşuna gitmiş olmalı ki, Sarah gülümsedi ve bir anda gülümsemesi kendini beğenmiş hale geldi.
"Çaresiz değilim," diye homurdandı Hugh.
"Çaresiz olduğunuzu düşünmedim." Sarah'ın koyu renk gözleri parlıyordu ve bulaşıkları temizleme işine geri dönünce adeta çöldeki sıcak bir rüzgâr gibi fark ettiği şey Hugh'un içinde gümbürdedi.
Onu istiyorum.
Hugh nefesini tuttu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Hayır," dedi Hugh boğuk bir sesle. Ama hâlâ onu istiyordu.
Sarah kafasını kaldırıp baktı. "Garip geldi sesiniz. Sanki... Şey bilmiyorum." Konuşurken tabakları temizlemeye devam etti. "Adeta acı çekiyormuş gibi."
Hugh sessizliğini koruyup odanın içinde hareket ederken ona bakınamaya çalıştı.
Tanrı aşkına, ona *ne olmuştu?* Evet, çok çekiciydi ve kadife kumaş hiçbir erkeğin -mükemmel şekilli- göğüslerinin şeklini fark etmeden edemeyeceği gibi üstüne oturmuştu. Ama bu Sarah Pleinsworth'tü! Yirmi dört saatten az bir süre önce ondan nefret ediyordu. Hatta ondan *h*âlâ biraz nefret ediyordu.
Ve çölde sıcak bir rüzgârın nasıl hissettireceğini falan da bilmiyordu. Bu da hangi *cehennemden* çıkmıştı?
Sarah son tabağını da bırakıp bakmak için ona döndü. "Şimdi tek yapmamız gereken ayağınızı masaya koymak ve bacağınızın geri kalanını destekleyeceği biçimde masayı size doğru çekmek," dedi.
Hugh bir an için hareket etmedi. Edemedi. Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.
Sarah, ondan bir karşılık beklercesine, "Lord Hugh," dedi. "Bacağınız?"
Hugh onu durdurmasının bir yolu olmadığını fark etti, o yüzden de onu ağırlayan kişiye sessizce teşekkür edip ayağını masaya yerleştirdi.
Bacağını uzatmak iyi gelmişti.
"Bir dakika durun," dedi masada Hugh'un bulunduğu tarafa gelerek. "Dizinizi desteklemiyor." Sarah onun yanına oturdu ve masayı yakınına çekti ancak masa bir anda çapraz

oldu. "Ahh, pardon," dedi sandalyesinin arkasına geçerek. "Bir saniye."

Koltuk ve sandalye arasındaki alana doğru bir adım atıp, yanına oturdu. Birbirlerine değmiyorlardı ama Hugh tenin-den yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Sessizce, "Şimdi müsaade ederseniz," dedi.

Hugh başını çevirdi.

Böyle yapmaması gerekiyordu.

Leydi Sarah biraz güç almak için eğilmişti ve o elbise... Dekoltesinin ucu... Ona o kadar yakındı ki.

Oturduğu yerde pozisyonu değiştirdi ama bu sefer bacağıyla ilgili bir durum yoktu.

"Biraz kaldırabilir misiniz?" diye sordu.

"Ne?

"Bacağınızı." Sarah neyse ki bakmıyordu, çünkü Hugh bakışlarını ondan alamıyordu. Göğüslerinin arasındaki gölge çok yakındı ve kokusu -limon, bal ve topraksı etkileyici kokusu- etrafında dolanıyordu. Tüm sabah dans etmişti. Nefesi kesilerek ve gösterdiği çabadan başı dönerek. Bunu düşünmek bile Hugh'u o kadar ona muhtaç bırakmıştı ki nefes alıp vermeyi bırakacağını düşündü.

"Yardım lazım mı?" diye sordu Sarah.

Ahh, Tanrı aşkına, evet. Yaralandıktan sonra hiçbır kadınla birlikte olmamıştı ve işin aslı, gerçekten de istememişti. Her erkek gibi ihtiyaçları vardı ama kendini bu yaralı bacağıyla bir kadının arzulayacağını düşünmediği için kimseyi istemek istememişti.

Ta ki şu ana kadar, bu gerçek yüzüne-

Tanrı aşkına, sıcak bir çöl rüzgârı değil. Bunun dışında herhangi bir şey.

Sarah sabırsızlanarak, "Lord Hugh beni duydunuz mu?"

dedi. "Eğer bacağınızı kaldırırsanız masayı çekmem daha kolay olacak."

"Pardon," diye mırıldandı ve bacağını bir santim yukarı kaldırdı.

Sarah masayı çekti ama botunun üst kısmına sürtündü ve takıldı; Sarah da dengesini kaybetmemek için ileri doğru bir adım attı.

O kadar yakındı ki Hugh uzanıp ona dokunabilirdi. Bu arzusunu belli edecek şekilde göğsünde tuttuğu parmakları kapandı.

Sarah'm eline dokunmak istiyordu, parmaklarının kendi parmakları etrafında kıvrılmasını ve ardından da onları dudaklarına götürmek istiyordu. Bileğinin içini öperdi; soluk teninin altında atan nabzını hissederdi.

Ve ardından -Tanrı aşkına, bu erotik bir rüya için doğru zaman değildi ama kendine hakim olamıyordu- kollarını başının üzerine kaldırırdı. Bu hareket sırtını bükerdi ve bedenini bedenine doğru bastırdığında tüm girintilerini ve kıvrımlarını hissederdi. Ardından eteğinin altına uzanır ve elini kalçaların hassas kıvrımına kadar bacağında gezdirirdi. Sarah'ın teninin ne kadar sıcak olduğunu bilmek istiyordu ve tekrar tekrar, ta ki Sarah da kızarıp tutkudan deliye dönene kadar.

Tekrar doğrulurken, "İşte oldu," dedi Sarah. Hugh'un içinde bulunduğu gerginliği nasıl fark etmediğini; kontrolü kaybetmesine birkaç saniye kaldığını anlamadığını düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Sarah masayı istediği konuma soktuğu için gülümsedi. "Bu daha iyi mi?"

Hugh başıyla onayladı, kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

"Siz iyi misiniz? Biraz yüzünüz kızarmış gibi."
Tanrı aşkına.
"Size bir şey getireyim mi?"
Kendini.
Hugh, "Hayır," diye bir anda patladı, hem de biraz yüksek sesle. Bu nasıl olmuştu ki? Sarah Pleinsworth'e yeni yetme bir okul çocuğu gibi bakıyordu ve tek düşünebildiği dudaklarının şekli, rengiydi.
Nasıl hissettireceklerini bilmek istiyordu.
Sarah elini alnına koydu. "Bakabilir miyim?" diye sordu ama sorusunu bitirmeden zaten alnına dokunmuştu.
Hugh başıyla onayladı. Başka ne yapabilirdi ki?
"Gerçekten de iyi görünmüyorsunuz," dedi Sarah. "Belki Frances pastayla birlikte gelince size biraz limonata getirmesini isteriz. Sizi canlandırabilir."
Hugh yeniden başını salladı, aklını Frances'e odaklanması için zorladı. On bir yaşındaki Frances'e. Tek boynuzlu atları seven Frances'e.
Ve hiçbir koşulda o bu durumdayken içeri girmemesi gereken Frances'e.
Sarah elini alnından çekip kaşlarını çattı. "Biraz sıcaksınız," dedi. "Ama çok değil."
Bunun nasıl olabileceğinden emin değildi Hugh. Birkaç dakika önce alev alacağını düşünüyordu.
Sarah'ın lafını bölerek, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece biraz pastaya ihtiyacım var. Veya limonataya."
Sarah ona bir anda fazladan bir kulağı çıkmış gibi baktı. Veya farklı bir renge dönmüş gibi.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Hugh.
Sarah, "Hayır," dese de çok da inanıyormuş gibi söylememişti. "Sadece konuşan siz gibi değilsiniz."

Hugh sesini mümkün olduğunca tatlı kılmaya çalışarak, "Birbirimizi bu kararı verecek kadar iyi tanıdığımızın farkında değildim," dedi.
"Garip," diye karar verdi Sarah, arkasına yaslanarak. "Sanırım sadece- Her neyse."
"Lütfen, söyleyin," diye onu cesaretlendirdi. Sohbet iyi bir fikirdi. Aklını diğer şeylerden uzakta tutardı ve daha da önemlisi Sarah kanepede otururdu ve sandalyesinin üzerinden ona doğru eğilmezdi.
Sarah, "Genelde konuşmadan önce duruyorsunuz," dedi.
"Bu bir sorun mu?"
"Hayır, tabii ki değil. Sadece... Farklı."
"Belki de konuşmadan öne düşünmek istiyorumdur."
"Hayır," diye homurdandı. "Nedeni o değil."
Hugh hafif bir kahkaha attı. "Konuşmadan önce düşünmediğimi mi söylüyorsunuz?"
"Hayır," dedi Sarah da gülerek. "Eminim düşünüyorsunuzdur. Çok zekisiniz ve bunu bildiğimin de farkında olduğunuza eminim."
Bu Hugh'u gülümsetti.
"Tam açıklayamıyorum," diye devam etti Sarah. "Ama birine baktığınızda- Hayır, gereksiz bir biçimde genel konuşmaya gerek yok. Konuşmadan önce bana baktığınızda genelde bir an sessizlik oluyor ve bu söyleyeceklerinizi düşündüğünüz için değil."
Şimdi Sarah sessizleşmişti ve ne demesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda, "Yüzünüzdeki bir şey," dedi. "Sadece ne diyeceğinizi düşünüyor değilsiniz." Bir anda kafasını kaldırıp baktı ve yüzündeki düşüncelere dalmış ifade kayboldu. "Üzgünüm, sanırım bu biraz fazla kişiseldi."
Hugh, "Özür dilemen gerekmez," dedi sessizce. "Dünya

boş konuşmalarla dolu ve ben boş olmayan bir taneye katılabildiğim için müteşekkirim."

Bir anda Sarah'm yanakları gururdan kızardı ve utanarak bakışlarını kaçırdı. Ve Hugh o anda onu, bu ifadenin yüzünde çok sık belirmediğini bilecek kadar iyi tanıdığını fark etti.

"Şey," dedi Sarah ellerini kucağında kavuşturarak. Ardından boğazını temizledi ve tekrar temizledi. "Belki de biz-Frances!"

Son kelimeyi büyük bir coşkuyla söylemişti ve Hugh sesinden biraz da olsa rahatladığını fark etti.

Frances odaya girerken, "Çok uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi. "Honoria buketini attı ve kaçırmak istemedim."

Sarah bir anda dikleşti. "Honoria ben orada yokken mi buketini attı?"

Frances birkaç sefer gözlerini açıp kapadı. "Sanırım. Ama senin yerinde olsam endişelenmem. Iris'i geçemezdin."

"Iris koştu mu?" Sarah'ın ağzı açık kaldı ve ardından korku ve keyif dolu bir ifade yüzüne yerleşti.

Frances, "Atladı," diye onayladı. "Harriet yere düştü."

Hugh gülmemek için ağzını kapattı.

"Benim için gülmenizi bastırmayın," dedi Sarah.

Frances pastaya bakarak, "Iris'in birine abayı yaktığını fark etmemiştim," dedi. Ardından, "Senin pastandan biraz alabilir miyim?" diye sordu.

Sarah eliyle almasını işaret etti ve, "Elbette," dedi.

Frances kremanın bir kısmını çatalıyla alıp yaladı. "Belki de gelinin buketinin gerçek aşkı bulmasını çabuklaştıracağını düşünüyordur."

"Öyle olsaydı," dedi Sarah küçümseyerek, "o zaman Iris'in

önüne atlardım."
Hugh, "Buketi atma geleneğinin nereden çıktığını biliyor musunuz?" diye sordu.
Sarah hayır anlamında başını salladı. "Bildiğiniz için mi soruyorsunuz bilmek istediğiniz için mi?"
Hugh onun alayını görmezden gelip, "Gelinlerin iyi şans getireceğine inanılır ve yüzyıllar önce o şansın birazını elde etmek isteyen genç kadınların gerçekten de gelinliği yırtarak kendilerine biraz şans getirmeye çalışırlardı," dedi.
Frances, "Bu barbarca," diye haykırdı.
Onun bu çıkışmasına Hugh gülümsedi. "Sanırım akıllı bir gelin romantik başarısının birazını başkalarına sunarsa kendi sağlık ve refahı için iyi olacağını anlamış."
Frances, "Öyle olmalı," dedi. "Ezilen onca gelini düşünsenize."
Sarah kıkırdayıp pastanın geri kalanını almak için uzandı. Frances kremada büyük ilerleme kat etmişti. Hugh kendisinin payını da almasını söyleyecekti; Sarah'ı dans ederken izlerken biraz yemişti. Ama bacağı masadayken tabağını onun önüne itecek kadar eğilemedi.
O yüzden bir parça alışını izledi ve Frances'in boş konuşmalarını dinledi. Çok huzurluydu ve neredeyse gözlerini kapatacaktı ki, Frances'in, "Üzerinde biraz krema var," dediğini duydu.
Gözlerini açtı.
"Burada," diyordu Frances Sarah'ın ağzını işaret ederek.
Etrafta peçete yoktu, Frances getirmeyi düşünememişti. Saralı'ın dili ağzından çıktı ve dudaklarının kenarını yaladı.
Onun dili. Onun dudakları.
Hugh'un yıkımı.
Bir anda masadan ayağını çekip beceriksizce ayağa kalktı.

Sarah, "Bir sorun mu var?" diye sordu.
"Lütfen Leydi Chatteris'e özrümü iletin," dedi sertçe. "Onu beklememi istedi ama gerçekten bacağımı dinlendirmem lazım."
Sarah aklı karışmış bir biçimde gözlerini kırpıştırdı. "Siz az evvel-"
"Gitmeliyim," diyerek onu böldü ki aslında değildi.
"Ahh," dedi Sarah ve Hugh onun şaşırmış mı, memnun mu olmuş, yoksa hayal kırıklığına mı uğramış olduğunu anlayamadı. Aradaki farkı duyamadı. Ve işin aslı, o farkı duyabilmek istemiyordu çünkü Leydi Sarah Pleinsworth gibi bir kadını arzulamakla işi olmazdı.
Hiç işi olmazdı.

Bölüm 10

Sonraki sabah

Fensmore'ların araba yolunda Cambridge'e ve özellikle de Winstead Kontu'nun toprağı, Whipple Hill'e olmak üzere, güney batıda Berkshire'e gitmek için yola çıkan düğün davetlilerinin at arabalarından oluşan uzun bir sıra vardı. Sarah'ın dediği gibi İngiliz Aristokrasisinin Büyük ve Korkunç Kafilesi olacaktı. (Harriet, elinde tüy kalemi, bu ifadenin mutlaka büyük harflerle yazılması gerektiğini belirtmişti.)

Londra biraz yolun dışında kaldığı için bazı misafirler şehre dönmek yerine yakınlardaki hanlarda yer ayırtılmıştı. Ama çoğu çift kutlamayı üç haftalık uzun bir seyahat ve ev partisine çevirmeyi tercih etmişti.

Her iki düğün için davetiyeyi alan Leydi Danbury, "Tanrı aşkına," demişti. "İki düğün arasındaki on gün için şehirdeki evimi tekrar açacağımı mı düşünüyorlar?"

Kimse Leydi Danbury'ye taşradaki malikânenin Surrey'de, yani Londra'ya kıyasla Fensmore ve Whipple Hill'in tam ortasında kaldığını söylememişti. Ama Leydi Danbury haklıydı. Senenin bu vakitlerinde moda sosyetenin daha uzaklara gitmesiydi; çoğu kişi kuzeyde veya batıda ya da daha da

mantıklı bir şekilde, Cambridgeshire ve Berkshire veya aralarındaki noktalarda başka bir yerdeydi. Kimse başka birinin misafirperverliğinden faydalanmak yerine iki haftadan az bir süre için Londra'daki evlerini açmayı düşünmüyordu. Gerçi herkesin bu fikre katılmadığını da belirtmek gerekiyordu.

Hugh, Fensmore'un antresine doğru ilerlerken, Daniel Smythe-Smith'e, "Lütfen bana neden evime gitmediğimi hatırlat," dedi.

Fensmore'dan Whipple Hill'e gitmek üç gün alıyordu; zorlarsanız iki ama kimse tenezzül etmiyordu. Hugh, Londra'ya dönüp bir hafta sonra tekrar Berkshire'e hareket etmekten daha az zamanı arabada geçireceğini tahmin edebiliyordu ama yine de çılgın bir yolculuk olacaktı. Biri (Hugh kim olduğundan emin değildi ama böyle şeylere aklı basmayan Daniel dışında biri olduğuna emindi) rotayı planlamış, (her birinde kaç oda olduğuyla birlikte) tüm hanları işaretlemiş ve herkesin nerede uyuması gerektiğini çözmüştü.

Hugh, Chatteris-Smythe-Smith-Wynter düğünlerine katılacaklar hariç bu hafta yollarda başka kimse olmayacağını ümit ediyordu, çünkü gerçekten de yer kalmayacaktı.

"Eve gitmiyorsun, çünkü evin sıkıcı," dedi Daniel sırtına vurarak. "Ayrıca bir araban yok, o yüzden Londra'ya dönmek isteseydin, annemin arkadaşlarından birinin arabasına binmen gerekirdi."

Hugh tam konuşmak için ağzını açmıştı ki, Daniel'in henüz lafını bitirmediğini fark etti. "Bir de Whipple Hill'den Londra'ya nasıl gideceğini henüz bilmiyoruz. Belki annemin eski bakıcılarından birinin arabasında yer olabilir ama yoksa da posta arabasında bir yer ayarlayabilirsin."

Hugh, "Bitirdin mi?" diye sordu.
Daniel son söyleyeceği bir şey varmış gibi parmağını kaldırdı ama ardından indirdi. "Evet," dedi.
"Sen zalim bir adamsın."
Daniel, "Doğruyu söylüyorum," diye yanıtladı.
"Ayrıca, neden Whipple Hill'e gelmek istemeyesin ki?"
Hugh bir neden düşünmeye çalıştı.
"Kutlamalar biz varır varmaz başlayacak," diye devam etti Daniel. "Düğüne kadar sürekli, harika eğlenceler olacak."
Ruhu Daniel Smythe-Smith'inkinden daha hafif ve daha sevinç dolu bir adam düşünemiyordu Hugh. Tamam, bunun Bayan Wynter'la yakında evlenecek olmasıyla da çok bağlantısı vardı ama Daniel her zaman kolay arkadaş edinen ve sık sık gülen biri olmuştu. Böyle bir adamın hayatını mahvettiğini düşündüğünde Hugh, Daniel'in Avrupa'ya sürgüne gönderilmesini çok daha zor kabul etmişti. İngiltere'deki konumuna incelikle ve hoş bir mizaçla geri dönmesine Hugh hâlâ şaşırıyordu. Onun durumunda pek çokları intikam için çıldırıyor olurdu.
Ama Daniel ona teşekkür etmişti. Onu İtalya'da bulduğu ve babasının cadı avını sonlandırdığı için teşekkür etmişti. Ve en sonunda da dostluğu için.
"Londra'da ne yapacaksın ki zaten?" diye sordu Daniel, Hugh'u arkasından bahçeye doğru takip ederken. "Oturup kafanda toplama mı yapacaksın?"
Hugh ona ters baktı.
"Hayran olduğum için dalga geçiyorum."
"Gerçekten mi?"
Daniel, "Harika bir beceri," diye ısrar etti.
"Vurulup ülkeden kaçmana sebep olsa bile mi?" diye sordu Hugh. Leydi Sarah'ya dediği doğruydu, bazen tek seçenek kara mizahtı.

Daniel olduğu yerde donakaldı ve ifadesi kasvetli bir hal aldı.
Hugh, "Kumarda başarılı olmamın esas nedeninin sayılarla aramın iyi olması olduğunu anlıyorsun değil mi?" diye sordu.
Daniel'in gözleri koyulaşmıştı ve gözlerini kırpınca yüzüne hafif bir teslim olma havası yayıldı. "Geçti Prentice. Bitti. Hayatlarımızı eskisine döndü."
Seninki öyle, diye düşündü Hugh ve bunu içinden geçirdiği için kendinden tiksindi.
Daniel sessizce, "İkimiz de ahmaklık ettik," dedi.
"İkimiz de ahmaklık etmiş olabiliriz ama sadece birimiz diğerini düelloya çağırdı," diye yanıtladı Hugh.
"Kabul etmek zorunda değildim."
"Tabii ki zorundaydın. Etmesen sokağa çıkamazdın."
Londra'daki genç beyefendiler arasındaki saçma bir ahlak kuralıydı bu ama kutsaldı. Eğer bir adam kumarda hile yapmakla suçlanıyorsa kendisini savunması gerekirdi.
Daniel elini Hugh'un omzuna koydu. "Ben seni affettim ve sanırım sen de beni affettin."
Aslında Hugh affetmemişti, ama bunun nedeni affedilecek bir şey olmamasıydı.
"Benim esas merak ettiğim," diye devam etti Daniel sıcak bir tonla, "senin kendini affedip affedemediğin."
Hugh yanıt vermedi ve Daniel da zorlamadı. Sesi az evvelki neşeli tonuna büründü ve "Haydi Whipple Hill'e gidip yiyelim, bazılarımız da içsin ve hep beraber eğlenelim," diye bildirdi.
Hugh başıyla onayladı. Daniel artık içki içmiyordu. O kaçınılmaz geceden beri içkiye dokunmamıştı. Hugh bazen onun yolundan gitmek istiyordu ama bazı geceler ağrısını

dindirmek için başka yol bulamıyordu.
"Ayrıca," dedi Daniel, "zaten oraya erkenden varman lazım. Senin düğün grubuna katılmana karar verdim."
Hugh bir anda donakaldı. "Affedersin, ne dedin?"
"Tabii sağdıcım Marcus olacak ama yanımda duracak bir-iki kişiye daha ihtiyacım var. Anne bir filo hanımefendi getiriyor."
Hugh böyle bir şerefi kabul ederken rahatsız olmamayı dileyerek yutkundu. Çünkü *bu* bir şerefti ve minnettar olduğunu, onun için çok şey ifade ettiğini ve gerçek bir dosta sahip olmanın ne kadar harika olduğunu söylemek istiyordu. Ama tek yapabildiği sarsak sarsak başıyla onaylamak olmuştu.
Bir gün önce Saralı'ya yalan söylememişti. Gerçekten de iltifatları nezaketle kabul etmeyi bilmiyordu. Herhalde birinin o iltifatı hak etmiş olması gerekiyordu.
"O zaman anlaştık," dedi Daniel. "Ahlı, bu arada, benim en favori arabamda sana bir yer buldum."
"Bu da ne demek?" diye sordu Hugh şüpheli bir biçimde. Şimdi evden çıkmış ve yola doğru inen merdivenlere gelmişlerdi.
Daniel sorusunu önemsemeden, "Bir bakalım," dedi. "İşte orada." Eliyle kuyrukta beşinci sırada olan nispeten daha küçük siyah bir at arabasına işaret etti. Tepeliği yoktu ama çok iyi yapıldığı ve bakıldığı belliydi. Tahminen soylu ailelerden birinin ikinci at arabası.
Hugh, "Bu kimin arabası?" diye sordu. "Lütfen beni Leydi Danbury ile aynı arabaya koymadığını söyle."
"Seni Leydi Danbury ile aynı arabaya koymadım," diye yanıtladı Daniel, "ama işin aslı harika bir seyahat arkadaşı olurdu."

"Kim o zaman?"
"Çık ve gör."
Hugh tüm öğleden sonrayı ve gecenin büyük bir bölümünü Sarah Pleinsworth için duyduğu çılgınca arzunun anlık bir delilik yüzünden olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ki bu anlık deliliğe de... Bir şey yol açmıştı. Belki bir anlık delilikten fazlasıydı. Yine de olmuştu ve onunla tüm gün aynı yerde kapalı kalmak iyi bir fikir değildi.
"Winstead," dedi uyarırcasına. "Kuzenin olmaz. Bak sana söylüyorum, çoktan-"
"Sen benim kaç kuzenim olduğunu biliyor musun? Sen onların hepsinden kaçabileceğini mi düşünüyorsun?"
"*Winstead.*"
"Merak etme, seni en iyi grupla bir araya koydum."
"Peki, o zaman neden mezbahaya götürülüyormuş gibi hissediyorum?"
Daniel, "Şey, sayıları seni geçecek," dedi.
Hugh hızla arkasını döndü. "Ne?"
"İşte geldik!"
Hugh Daniel kapıyı açarken başını kaldırdı.
Daniel görkemli bir tonla, "Hanımlar," dedi.
Bir kafa dışarı çıktı. "Lord Hugh!" Bu Leydi Frances idi.
"Lord Hugh."
"Lord Hugh."
Ve görünüşe göre kız kardeşleri. Gerçi Hugh yanılmıyorsa Leydi Sarah yoktu. Hugh sonunda rahatlayarak derin bir nefes verdi.
Daniel, "Bu hayatta en keyifli saatlerimden bazılarını bu hanımlarla geçirdim," dedi.
Hugh kuru kuru, "Sanırım bugünkü yolculuk dokuz saat sürecek," dedi.

"Dokuz harika saat." Daniel ona doğru eğildi. "Ama eğer sana biraz tavsiye vermemi istiyorsan," diye fısıldadı, "onların her dediğini takip etmeye çalışına. Başın döner."
Hugh merdivende durdu. "Ne?"
"Haydi gir." Daniel onu içeri itti. "Öğle yemeği için durduğunuzda görüşürüz."
Hugh karşı çıkmak için ağzını açtı ama Daniel çoktan kapıyı kapatmıştı.
Hugh arabanın içine baktı. Harriet ve Elizabeth ileriye dönük oturmuşlardı ve aralarında bir yığın kitapla kâğıt vardı. Harriet kucağındaki defteri dengede tutmaya çalışıyordu ve kulağının arkasına da tüylü kalemini sıkıştırmıştı.
Hugh yanındaki koltuğa oturur oturmaz -gerçi oturmasından biraz daha önce- Frances'ın çok da sabırlı bir çocuk olmadığını anlamıştı. Frances, "Daniel sizi de bizim arabamıza koyması harika değil mi?" diye sordu.
"Tabii ki," diye homurdandı Hugh. Aslında minnettardı. Yaşlı bir hanım veya puro içen bir erkeğin yanında olmaktansa Leydi Frances'in yanında olmayı tercih ederdi. Ve kız kardeşleri katlanılabilirdiler.
Frances, "Bunu ondan özellikle istedim," diye devam etti. "Dünkü düğünde çok güzel vakit geçirdik." Ablalarına döndü. "Birlikte pasta yedik."
Elizabeth, "Gördüm," dedi.
"Sırtınız dönük seyahat edebilir misiniz?" diye sordu Frances. "Harriet ve Elizabeth kusuyor."
Elizabeth, "Frances!" diye karşı çıktı.
"Doğru ama. Sırtınız dönük seyahat ettiğinizde midenizin bulandığını söylemem mi yoksa sırtınız dönük seyahat edip midenizin bulanması mı daha utandırıcı olurdu?"
Hugh da, "Sanırım ben de ilkini tercih ederim," dedi.

Harriet, "Tüm yol boyunca gevezelik mi edeceksin?" diye sordu. Üçü arasından Sarah'ya en çok benzeyen oydu. Saçı biraz daha koyuydu ama yüzünün şekli ve gülümsemesi aynıydı. Hugh'a biraz utanarak baktı. "Özür dilerim. Kız kardeşime söylüyordum tabii, size değil," dedi Harriet.
"Hiç önemli," değil dedi Hugh hafif bir gülümsemeyle. "Ama aslına bakarsanız, benim tüm yol boyunca gevezelik etmek gibi bir niyetim yok."
Harriet, önündeki kâğıtları kucağındaki ufak tepsinin üzerine çekerken, "Ben yazmayı planlıyordum," dedi.
Elizabeth, "Bunu yapamazsın," diye çıkıştı. "Her yere mürekkep bulaştıracaksın."
"Hayır, bulaştırmayacağım. Yeni bir teknik geliştiriyorum."
"At arabasında giderken yazmak için mi?"
"Sizi temin ederim daha az mürekkep gerektiriyor. Ve kimse yanımıza kurabiye almayı akıl etti mi? Öğle yemeği için durmadan önce hep acıkıyorum."
"Frances getirmişti. Ve annem eğer mürekkep bulaştırırsan-"
"Dirseklerine dikkat et Frances."
"Üzgünüm Lord Hugh. Umarım sizin canınızı yakmadım. Ve kurabiye getirmedim. Elizabeth'in getireceğini düşünmüştüm."
"Benim oyuncağımın üstüne mi oturdun?"
"Ahh, sorun daha büyük bir kahvaltı yapmam gerektiğini bilmem. Yastığın üzerine mürekkep bulaştı-"
"Oyuncak bebeğin burada. Nasıl daha az mürekkep kullanabilirsin ki?"
Hugh sadece ağzı açık bakabiliyordu. Aynı anda on altı tane şeyden bahsediyorlardı, üstelik sadece üç kişiydiler.
"Sadece temel fikirleri not-"

"Bu temel fikirlerine tek boynuzlu atlar da dahil mi?"
Hugh kimin ne dediğinin *bunu* duyana kadar farkında değildi.
Elizabeth, "Yine mi tek boynuzlu atlar," diye inledi. Hugh'a bakıp, "Lütfen kardeşimin kusuruna bakmayın. Kendisi tek boynuzlu atlara kafayı takış durumda," dedi.
Hugh başını eğip Frances'a baktı. Sinirden kasılmıştı ve ablasına ters ters bakıyordu. Ki Hugh onu suçlayamazdı. Elizabeth'in ses tonu ablalık taslarcasına çıkıyordu; iki parça tenezzül ve bir parça alay. Ve her ne kadar ona bu yüzden kızmasa da Hugh da onun yaşında aynı şekilde davranırdı, buna emindi, bir anda içini ufak kızın kahramanı olma isteği kaplamıştı.
En son kimin kahramanı olduğunu hatırlamıyordu.
"Ben de tek boynuzlu atları severim," dedi.
Elizabeth afallamış görünüyordu. "Öyle mi?"
Hugh omuz silkti. "Herkes sevmez mi?"
Elizabeth, "Evet ama onlara *inanıyor* musunuz?" diye sordu.
"Frances onların gerçek olduğunu düşünüyor."
Gözünün ucuyla Frances'in endişeli gözlerle onu süzdüğünü fark etti.
"Var *olmadıklarını* kanıtlayamayacağım kesin!"
Frances ufak bir çığlık attı.
Elizabeth şimdi çok uzun süredir güneşe bakıyormuş gibi görünüyordu.
"Lord Hugh," dedi Frances, "Ben-"
"*Anne!*"
Frances cümlesini yarıda bıraktı ve hepsi arabanın kapısına baktı. Sarah'ın sesiydi bu, hemen arabanın dışında ve hiç de mutlu görünmüyordu.
Elizabeth, "Sizce o da mı bizimle gelecek?" diye fısıldadı.

Harriet, "Buraya gelirken öyleydi," diye yanıtladı.
Leydi Sarah. At arabasında. Hugh bundan daha şeytani bir işkence şekli düşünemiyordu.
"Ya burada kız kardeşlerinle otururşun ya da Arthur ve Rupert'la," dedi Leydi Pleinsworth. "Üzgünüm ama yerimiz yok..."
Frances, Hugh'a özür dilercesine, "Sizinle oturamayacağım," dedi. "Üçü diğer tarafa sığmaz."
Leydi Sarah onun yanına oturacaktı. Demek ki daha şeytani bir işkence aslında vardı.
Harriet, "Merak etme, Sarah ters oturduğu için midesi bulanmaz," diye ona temin etti.
Hep beraber Sarah'ın, "Hayır, sorun değil," dediğini duydular. "Onlarla gitmekte sorunum yok, sadece umut ediyordum ki-"
Kapı açıldı. Sarah arkasını dönük annesiyle konuşmaya devam ederek, "Sadece yorgunum ve-"
Leydi Pleinsworth sertçe, "Gitme vakti," diye onu böldü. Kızını hafifçe itti. "Herkesin geç kalmasına sebep olan ben olmayacağım."
Sarah at arabasına doğru bir adım daha atarken sabırsızca nefes verdi ve arabanın içine doğru döndü.
Ve onu gördü.
Hugh, "Günaydın," dedi.
Şaşkınlıktan Sarah'ın ağzı açık kaldı.
Frances, "Ben kayayım," diye homurdandı. Ayağa kalkıp diğer tarafa ilerledi, kollarını kavuşturup ortaya çökmeden önce Elizabeth'le cam kenarı koltuk için kapıştı.
"Lord Hugh," dedi Sarah. Sesinden şoka girdiği belliydi. "Şey... Sizin burada ne işiniz var?"
Frances, "Kabalaşma," diye onu azarladı.

"Kabalaşmıyorum. Sadece şaşırdım." Frances'den boşalan koltuğa oturdu. "Ve de meraklandım."
Hugh kendine Sarah'ın bir gün önce olanlarla ilgili en ufak bir fikri bile olmadığını hatırlattı. Çünkü *hiçbir şey* olmamıştı. Her şey kendi kafasındaydı. Ve vücudunun diğer birkaç parçasında. Ama esas önemli olan Sarah'ın bunu bilmemesiydi ve asla bilmeyecekti, çünkü bu his geçecekti.
Kendi tanımıyla, bir anlık delilik bir anlık demekti.
Yine de kalçalarının kendisinden birkaç santim ötede olduğunu fark etmemek zordu.
Sarah başlığını çıkartırken, "Peki bize eşlik etmenizin zevkini neye borçluyuz Lord Hugh?" diye sordu.
Kesinlikle fikri yoktu. Aksi takdirde *zevk* kelimesini kullanmazdı.
"Kuzeniniz bana yolculuktaki en iyi at arabasında bir yer ayırdığını söyledi."
Frances, "Kafilede," diye onu düzeltti.
Gözlerini Sarah'dan çekip en küçük kız kardeşine çevirdi. "Özür dilerim anlamadım?"
"İngiliz Aristokrasisinin Büyük ve Korkunç Kafilesi," dedi Frances şımarıkça. "Biz böyle isim koyduk."
Hugh sırıtmaya başladığını fark etti ve nefes verince adeta kahkaha atmış gibi oldu. Sonunda doğru kelimeleri bularak, "İşte bu harika," dedi.
Frances omuz silkerek, "Saralı akıl etti," dedi. "Biliyorsunuz çok zekidir."
Sarah, "Frances," diyerek onu uyardı.
"Öyle," dedi Frances Hugh'un gördüğü en kötü fısıldama taklidiyle.
Sarah'ın gözleri bir o yana bir bu yana dönüyordu; genellikle rahatsız olduğu zaman yaptığı gibi ve sonunda camdan

dışarı bakmak için eğildi. "Kalkmamız gerekmiyor mu?"
"İngiliz Aristokrasinin Büyük ve Korkunç Kafilesi," diye mırıldandı Hugh.
Sarah gözleri şüphe dolu bir biçimde ona döndü.
Sadece, "Sevdim," dedi.
Sarah dudaklarını araladı; uzun bir cümle kurmayı planlıyormuş gibi görünüyordu ama bunun yerine, "Teşekkürler," dedi sadece.
Frances, "Ahh, işte gidiyoruz," diye haykırdı sevinçle.
At arabasının tekerlekleri altlarında dönmeye başladı. Hugh arkasına yaslandı ve bu hareketin onu hafif bir uyku haline sokmasına izin verdi. Sakatlanmasından önce at arabası yolculukları onun için sorun değildi. Hep uykusunu getiriyordu. Ve hâlâ da getiriyordu ama genelde bacağını uzatacak çok fazla bir alan yoktu ve ertesi sabah bacağı deli gibi ağrıyordu.
Leydi Sarah sessizce, "İyi olacak mısınız?" diye sordu.
Başını ona doğru eğip, "İyi mi?" diye sordu.
Sarah'm gözleri bir anlığına bacağına kaydı.
"İyi olacağım."
"Uzatmanız gerekmez mi?"
"Öğle yemeği için duracağız."
"Ama-"
"İyi olacağım Leydi Sarah," diyerek sözünü kesti ama sesinde hiç kendini koruyucu bir ton olmamasına kendisi de şaşırdı. Boğazını temizledi. "İlginiz için teşekkürler."
Sarah gözlerini kıstı ve Hugh ona inanıp inanmamaya karar vermeye çalıştığını fark etti. Hugh'un rahat olduğundan endişe etmesi için bir neden yoktu, o yüzden yan yana oturmuş üç Pleinsworth kardeşine doğru boş bir bakış attı. Harriet tüylü kaleminin ucunu alna vuruyordu ve Eliza-

beth ufak bir kitap çıkartmıştı. Frances onun üzerinden eğilmiş, pencereden dışarı bakmaya çalışıyordu.
Elizabeth gözlerini kitabından kaldırmadan, "Daha evin yolundan bile çıkmadık," dedi.
"Sadece *görmek* istiyorum."
"*Görecek* bir şey yok ki."
"Olacak ama."
Elizabeth sertçe sayfayı çevirdi.
"Tüm yol boyunca böyle olmayacaksın- Ahh!"
Frances, "Yanlışlıkla oldu," diye ısrar etti.
Harriet ortaya, "Bana vurdu," dedi.
Hugh kardeşlerin arasındaki atışmayı eğlenerek izledi ama şu anda eğlenceli gelen şeyin önündeki bir saat boyunca devam etmesinin ızdırap dolu olacağının farkındaydı.
Elizabeth, "Neden Harriet'ın tarafından bakmıyorsun?" diye sordu.
Frances iç çekti ama ablasının lafını dinledi. Bir an sonra kâğıt buruşturma sesini duydular. Harriet, "Frances," diye bağırdı.
"Üzgünüm. Sadece camdan dışarı bakmak istiyorum."
Harriet yakarır gözlerle Sarah'ya baktı.
"Yapamam," dedi Sarah. "Şu anda rahatsız olduğunu düşünüyorsan, orada Frances yerine ben otursaydım neler olurdu bir düşün."
Harriet keskin bir tonla, "Frances, düzgün otur," diyerek önünde duran kâğıtlara döndü.
Hugh, Sarah'ın dirseğiyle onu hafifçe dürttüğünü fark etti ve ona döndüğünde Sarah elini işaret etti.
Bir... İki... Üç...
Parmaklarıyla gizlice saniyeleri sayıyordu; her geçen saniyede bir parmağını açıyordu.

Dört... Beş...
"Frances!"
"Pardon!"
Hugh, silik gülümsemesinde hafif bir kendini beğenmişlik olan Sarah'ya doğru baktı.
Elizabeth, "Frances, bu şekilde üzerimden eğilmeye devam edemezsin," diye çıkıştı.
"O zaman izin ver de cam kenarında ben oturayım."
Tüm gözler Elizabeth'e döndü ki o da Frances'in cam kenarına geçmesine izin verip, koltuğun ortasına sıkışırken gıcık olmuş bir şekilde ofladı. Hugh, Elizabeth rahat bir pozisyon bulmak için gerekenden fazla kıpırdanıp, ardından kitabı açıp kızgın bir biçimde kelimelere bakarken onu dikkatle izledi.
Hugh Sarah'ya baktı. Sarah da ona *bekle ve gör* der gibi bir ifadeyle bakıyordu.
Frances hayal kırıklığına uğratmadı.
"Sıkıldım."

Bölüm 11

Sarah, Lord Hugh'un tam bir klasik Pleinsworth ağız dalaşma şahit olacağı için zevk ve utanma arasında bölünerek iç çekti.

"Tanrı aşkına Frances!" Elizabeth genç kız kardeşinin kafasını kopartacakmış gibi bakıyordu. "Daha yer değiştireli beş dakika bile olmadı."

Frances çaresizce omuz silkti. "Ama ben sıkıldım!"

Sarah kaçamak bir bakış attı Hugh'a. Adam kahkaha atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Ki bu da Sarah'ın umabileceğinin en iyisiydi.

Frances yalvararak, "Bir şey *yapamaz mıyız?*" diye sordu.

Elizabeth, elindeki kitabı kaldırıp göstererek, "Ben yapıyorum," diye tersledi.

"Ne demek istediğimi *biliyorsun.*"

Harriet, "Ahh, hayır!" diye bağırdı.

"Mürekkebi dökeceğini biliyordum!" Elizabeth bağırdı. Ardından da çığlık attı. "Sakın bana bulaştırma!"

"Sürekli kıpırdanıp durma!"

"Ben yardım edebilirim," dedi Frances heyecanla kavganın içine atılarak.

Sarah tam araya girecekti ki Lord Hugh uzandı, Frances'i yakasından tutup at arabasının içinde taşıyıp hiçbir şey demeden Sarah'ın kucağına bıraktı.

Aslında çok görkemli bir hareketti.
Frances'in soluğu kesildi.
Hugh ona, "Bu işe bulaşma," tavsiyesinde bulundu.
Bu sırada Sarah ciğerlerine yediği dirsekle uğraşıyordu. "Nefes alamıyorum," dedi soluğu kesilerek.
Frances oturuşunu değiştirdi. "Daha iyi mi?" diye sordu merakla.
Sarah'ın yanıtı derin bir nefes almaktı. Bir şekilde başını Lord Hugh'a bakacak biçimde yana çevirmişti. "Sizi bu üstün çabanızdan dolayı tebrik etmek istedim ama sanırım bacaklarımı hissetmiyorum."
"En azından şimdi nefes alabiliyorsun."
Ve ardından -Tanrım, yardım et- kahkaha atmaya başladı. Sadece nefes alabildiği için tebrik edilmesi çok gülünçtü. Veya bir durumla ilgili en iyi şey nefes alabilmek ise belki de buna gülmek lazımdı.
Ve Sarah tıpkı öyle yaptı. Kahkaha attı. O kadar fazla ve o kadar uzun süre güldü ki Frances sonunda kucağından yere kaydı. Ve Sarah, gözünden yaşlar gelene kadar kahkaha atmaya devam etti. Elizabeth ve Harriet dırdırlarını kesmiş, şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.
Elizabeth, "Sarah'm sorunu ne?" diye sordu.
Frances yerden, "Nefes almakta zorlanmasıyla ilgili bir şeydi," dedi.
Sarah bunu duyunca kahkahayla çığlığı bastı. "Nefes alamıyorum. Çok fazla güldüm."
Tüm kahkahalar gibi bu da bulaşıcıydı ve kısa sürede hepsi, hatta Sarah'ın hiç böyle gülebileceğini düşünmeyeceği Lord Hugh bile kıkırdamaya başlamıştı. Evet daha önce pis pis sırıtmış ve arada sırada da kıkırdamıştı ama Plemsworth at arabası Thrapstone'a, güneye doğru ilerlerken o da en az diğerleri kadar çözülmüştü.

Harikulade bir andı.
"Tanrım," diyebildi sonunda Sarah.
Elizabeth hâlâ yüzünün neredeyse tamamını kaplamış bir gülümsemeyle, "Artık neye güldüğümüzü bile bilmiyorum," dedi.
Sarah gözlerindeki yaşları silip açıklamaya çalıştı. "Ben-Sonra Hugh dedi ki- Ahh, neyse. Tekrar anlatınca komik olmayacak zaten."
Harriet, "Sonunda mürekkebi temizledim," dedi. Utangaç bir biçimde gülümsedi. "Şey, tabii ellerim hariç."
Sarah ona bakıp yüzünü buruşturdu. Harriet'm parmaklarından sadece biri kurtulmuş görünüyordu.
Elizabeth, "Veba olmuşsun gibi görünüyor," dedi.
Harriet, "Sanırım senin boynun da öyle," diye yanıtladı hiç üstüne alınmadan.
"Frances, yerden kalkman lazım."
Frances tekrar cam kenarındaki koltuğa kaymış olan Elizabeth'e baktı. Elizabeth iç çekip ortaya geçti.
Frances yerine oturur oturmaz, "Yine sıkılacağım," dedi.
Hugh, kendinden emin bir biçimde, "Hayır, sıkılmayacaksın," dedi.
Sarah hem durumdan hoşnut hem de etkilenmiş biçimde dönüp ona baktı. Pleinsworth kızlarına katlanmak için cesur bir adam olmalıydınız.
"Yapacak bir şeyler bulacağız," diye ilan etti.
Sarah bunun yeterli bir yanıt olamayacağını anlaması için bekledi. Galiba kız kardeşleri de aynısını yapıyordu, çünkü Elizabeth, "Öneriniz var mı?" diye sorana kadar on saniye geçti.
Frances, "Sayılarla arası harika," dedi. "Aklından kocaman sayıları çarpabiliyor. Ben yaptığını gördüm."

"Beni dokuz saat matematikle sorguya çekmenin çok eğlenceli olacağını sanmıyorum."
"Hayır, ama belki sonraki on dakika için eğlenceli olur," dedi Sarah ve gerçekten de dediğine inanıyordu. Onun hakkında bunu nasıl olur da bilmezdi? Çok zeki olduğunu biliyordu; Daniel da Marcus da öyle söylemişti. Ayrıca kumarda neredeyse yenilmez sayıldığını da. Zaten tüm olanlardan sonra *bunu* bilmemesi imkânsızdı.
"Ne kadar kocaman?" diye sordu Sarah, çünkü gerçekten de bilmek istiyordu.
"En az dört rakamlılar," dedi Frances. "Düğünde yaptı ve harikaydı."
Sarah göz ucuyla Hugh'a baktı. Kızarıyor gibiydi. Şey, belki birazcık. Belki de kızarmıyordu. Sadece Sarah kızarmasını istiyordu, çünkü utangaç bir erkek nedense oldukça çekiciydi.
Ama Sarah ifadesinde bir şeyi fark etti. Nasıl tarif edeceğini bilemiyordu ama bir anda anladı...
Hayretler içinde, "Dört rakamlılardan daha fazlasını da yapabiliyorsunuz," dedi.
"Bu bana fayda sağladığı kadar sorun da çıkaran bir yetenek."
Sesinden ne kadar hevesli olduğunun anlaşılmamasına çabalayarak, "Size soru sorabilir miyim?" dedi.
"Ancak *ben* de size sorabilirsem."
"Oyunbozan."
"Ben de size aynısını diyebilirim."
"Sonra o zaman," dedi Sarah kesin bir şekilde. "Bana sonra gösterirsiniz." Lord Hugh'un bu yeni ortaya çıkan yeteneğinden dolayı *ağzı açık kalmıştı.* Ufak bir denklemi önemsemeyeceğinden emindi. Sonuçta Frances için yapmıştı.

Harriet, "Oyunlarımdan birini okuyabiliriz," diye önerdi. Ardından da kucağında duran sayfaları karıştırmaya başladı. "Dün akşam başladığım bir tane var. Hani baş kadın kahramanın ne pembe-"

"Ne yeşil olduğu!" dedi Frances ve Elizabeth heyecanla.

"Ahlı," dedi Sarah büyük bir ümitsizlikle. "*Hayır.*"

Lord Hugh ona durumdan eğlenmiş gibi bir ifadeyle döndü. "Ne çok pembe ne çok yeşil?" diye mırıldandı.

"Ne yazık ki beni tanımlıyor."

"Ben... Anladım."

Sarah ona bir bakış fırlattı. "Haydi, gül. İstediğini biliyorum."

Frances yardım etmek istercesine, "Ayrıca ne çok şişman ne çok sıska," dedi.

Harriet, "Aslında o *gerçekten de* Sarah değil. Sadece onun üzerine kurguladığım bir karakter," diye açıkladı.

Elizabeth, "Oldukça yakından," diye ekledi. Üstüne bir de gülümsedi.

Arabanın içinden onlara bir tomar kâğıdı uzatarak, "Alın burada," dedi Harriet. "Sadece tek bir nüsham var, o yüzden paylaşmanız lazım."

"Bu başyapıtın bir adı var mı?" diye sordu Hugh.

Harriet, "Henüz yok," diye yanıtladı. "Genelde oyunlarıma ancak tamamladıktan sonra isim verebildiğimi fark ettim. Ama eminim muazzam romantik olacak. Bir aşk hikâyesi." Durdu, ağzı düşünürken kıvrıldı. "Gerçi mutlu bir sonu olacak mı emin değilim."

"Bu bir romans mı?" Lord Hugh kaşını şüpheli bir biçimde oynattı. "Ve ben de kahraman mı olacağım?"

Harriet sesinde hiçbir alay olmadan, "Frances'i kullanamayız," dedi. "Sadece tek bir nüsham var, o yüzden Sarah

kadın kahraman ve sen de sonuçta yanında oturduğun için erkek kahraman olacaksın."
Hugh sayfalara baktı. "Ve adım Rudolfo mu?"
Sarah neredeyse kıkırdayarak gülecekti.
"İspanyolsun," dedi Harriet. "Ama annen İngiliz'di, o nedenle çok iyi İngilizce konuşuyorsun."
"Aksanım var mı?"
"Elbette."
"Neden sorduğumu bile bilmiyorum," diye homurdandı Hugh. Ve ardından Sarah'ya dönüp, "Ahh, bak senin adın Kadın," dedi.
"Sürekli aynı şeyi yapıyorsun," diye iğneledi Sarah.
"Henüz düzgün bir isim bulamadım," diye açıkladı Harriet, "ve tüm oyunu da aksatmak istemedim. Doğru adı bulmam aylar alabilir. Ve o zamana kadar fikirlerimi unutabilirim."
Lord Hugh, "Bu yaratıcım süreci tuhaf bir şey," diye mırıldandı.
Harriet konuşurken Sarah oyunu okumaya başlamıştı ve giderek de daha fazla endişeleniyordu. "Bence bu iyi bir fikir değil," dedi kucağındaki öbekten ikinci sayfayı alırken.
Hayır, bu iyi bir fikir değildi.
Sarah hızla, "Giden bir arabada okumak hep bir risktir," dedi. "Hele de ters yöne doğru oturmuşken."
Elizabeth, "Senin hiç miden bulanmaz," diye hatırlattı.
Sarah üçüncü sayfaya baktı. "Bulanabilir."
Harriet, "Oyundaki şeyleri gerçekten *yapmanıza* gerek yok. Bu gerçek bir performans değil. Sadece okuma," dedi.
Lord Hugh, Sarah'ya, "İlerideki sayfaları okumam lazım mı?" diye sordu.
Sarah hiçbir şey demeden ona ikinci sayfayı verdi.
"Ahh."

Ve üçüncü sayfayı.
"*Ahh.*"
Sarah kesin ve net, "Harriet bunu yapamayız," dedi.
Harriet, "Ahh, *lütfen,*" diyerek yalvardı. "Çok işe yarar. Oyun yazmanın sorunu bu. Kelimeleri yüksek sesle duyman gerekiyor."
Sarah, "Benim tiyatroda iyi olmadığımı biliyorsun," dedi.
Hugh ona sorgularcasına baktı. "Gerçekten mi?"
İfadesindeki bir şey Sarah'm içine kurt düşürmüştü. "Bu da ne demek?"
Hugh hafifçe omuz silkti. "Sadece çok dramatiksin."
"Dramatik?" Bunun kulağa gelişini beğenmemişti.
"Ahh, hadi ama," dedi Hugh, kapalı bir arabanın içinde sağlıklı olandan daha fazla bir kendini beğenmişlikle, "kendini sessiz ve yumuşak başlı sanıyor olamazsın?"
"Hayır, ama *dramatik* diyecek kadar da ileri gitmezdim."
Hugh bir an ona bakıp, "Ama büyük açıklamaları seviyorsun," dedi.
Harriet, "Bu doğru Sarah," diye ekledi. "Öyle."
Sarah kafasını hızla çevirip kız kardeşinin yüzüne öyle bir bakış attı ki kızcağızın orada solup gitmemesi garipti.
"Bunu okumuyorum," dedi ağzını kapatarak.
Harriet, "Sadece bir öpücük," dedi.
Sadece bir öpücük?
Frances'in gözleri neredeyse ağzı kadar çok açıldı. "Sarah'ın Lord Hugh'u öpmesini mi istiyorsun?"
"Gerçekten öpüşmeyecekler," dedi Harriet.
Elizabeth, "Biri nasıl öpüşür gibi *yapabilir ki?*" diye sordu.
"Hayır," dedi Sarah azarlayarak. "Yapılamaz."
Harriet, "Kimseye söylemeyiz," diye şansını denedi.
Sarah gergin bir sesle, "Bu oldukça münasebetsizce," dedi.

Ardından bir süredir tek kelime etmemiş olan Lord Hugh'a döndü.
"Siz de benimle aynı fikirde olmalısınız."
"Tabii ki," dedi ama kesik kesik konuşmuştu.
"İşte, bak, bunu okumuyoruz."
Sarah sayfaları Harriet'a geri verdi ve Harriet da hiç istemediği her halinden belli onları geri aldı.
Harriet kısık bir sesle, "Rudolfo'nun bölümünü Frances okusa yapar mıydın?" dedi.
"Sen daha az evvel-"
"Biliyorum ama gerçekten yüksek sesle okunduğunu duymak istiyorum."
Sarah kollarını kavuşturdu. "Oyunu okumuyoruz. Konu kapandı."
"Ama-"
Sarah, içindeki son kontrol kırıntılarının da ikiye ayrıldığını hissederek, "*Hayır* dedim," diye patladı. "Lord Hugh'u öpmüyorum. Ne burada. Ne şu anda. Ne de başka herhangi bir zaman!"
Tüm araba şaşkınlıkla sustu.
Sarah, "Özür dilerim," diye homurdandı. Boğazından yukarıya doğru kızardığını hissedebiliyordu. Lord Hugh'un inanılmaz zeki ve vurucu bir şey söylemesini bekledi ama tek kelime etmedi. Ne o, ne Harriet, ne Elizabeth ne de Frances.
Sonunda Elizabeth tuhaf bir ses tonuyla, "Ben o zaman kitabımı okuyayım," dedi.
Harriet sayfaları karıştırdı.
Hatta Frances bile pencereye dönüp sıkılmakla ilgili tek kelime etmeden dışarı baktı.
Lord Hugh ne yapıyordu Sarah emin değildi. Ona bakmaya

cesaret edemiyordu. Bu şekilde çıkışması çirkin olmuş olabilirdi ama durum kesinlikle affedilmezdi.

Tabii ki bu arabanın içinde öpüşmeyeceklerdi. Oturma odasında bile oyunu okusalar öpüşmezlerdi. Harriet'ın dediği gibi bu sadece okumaydı veya birbirlerine doğru eğilip (ama en az 6 santim uzakta durarak) havayı öperlerdi.

Ama Sarah çoktan hem kafasını karıştıran hem de onu çileden çıkaran pek çok farklı açıdan Lord Hugh'un farkındaydı. Karakterlerinin öpüşeceğini okumak...

Bu çok fazlaydı.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içerisinde devam etti. Frances sonunda uyuyakaldı. Harriet boşluğa baktı. Elizabeth her ne kadar arada kafasını kaldırıp bakışlarını Sarah'dan Hugh'a ve sonra tekrar Sarah'ya çevirse de okumaya devam etti. Bir saat sonra Sarah Lord Hugh'un da uyuyakaldığını düşündü, çünkü sessizleştiklerinden beri hareket etmemişti ve bu kadar uzun süre bacağının aynı pozisyonda kalmasının hiç de rahat olmayacağını tahmin ediyordu.

Ama sonunda şansım deneyip hızla onu dikizleyince uyumadığını fark etti. Sarah'ın ona baktığını gördüğünün işareti gözlerindeki çok hafif değişimdi.

Hugh bir şey demedi. Sarah da.

Sonunda tekerleklerin yavaşladığını fark etti ve pencereden dışarı bakınca, *Gül ve Taç 1612'de kuruldu,* yazan neşeli bir tabelaya sahip bir hana yaklaştıklarını fark etti.

"Frances," dedi Sarah sonunda konuşmak için makul bir neden bulunca. "Frances, uyanma vakti. Geldik."

Frances sersemlemiş halde gözlerini kırpıştırdı ve Elizabeth'e yaslandı. Elizabeth hiç şikâyet etmedi.

Sarah, "Frances aç mısın?" diye üsteledi. Öne eğilip dizini okşadı. Araba tamamen durmuştu ve Sarah'ın tek düşüne-

bildiği buradan kaçmaktı.
O kadar uzun süredir hareketsiz ve sessiz durmaya çalışıyordu ki. Adeta saatlerdir nefes almamış gibi hissediyordu.
"Ahh," dedi sonunda Frances esneyerek.
"Uyuya mı kaldım?"
Sarah başıyla onayladı.
"Acıktım," dedi Frances.
Harriet, "Kurabiyeleri hatırlamalıydın," dedi.
Sarah bu gereksiz yorum için onu azarlayabilirdi ama bir anda her şeyin çok normal olmasına sevinmişti.
Frances, ayağa kalkıp, "Kurabiyeleri benim getireceğimi bilmiyordum," diye sızlandı. Yaşına göre küçüktü ve eğilmeden at arabasın içinde ayakta durabiliyordu.
Arabanın kapısı açılınca Lord Hugh tek kelime etmeden bastonunu alıp indi.
Elizabeth, "Biliyordun, sana söylemiştim," dedi.
Sarah kapıya doğru ilerledi.
Frances, "Pelerinime basıyorsun," diye kükredi.
Sarah dışarı baktı. Lord Hugh onlara yardım etmek için elini uzatmıştı.
"Bir şeye basmıyorum."
Sarah elini tuttu. Başka ne yapması gerektiğini bilemiyordu.
"Üzerimden kalk- Ahh!"
Bir çığlık geldi, ardından biri Sarah'ın üstüne düştü. Sarah ileriye fırladı boştaki eli çaresizce dengeleyecek bir şey yakalamaya çalıştı. Önce arabanın merdivenine, oradan Lord Hugh'u da beraberinde çekerek yere düştü.
Bileğinde o keskin acıyı hissedince bağırdı. *Sakin ol,* dedi kendi kendine. *Sadece şoka girdin.* Ayak parmağını bir yere çarpmak gibiydi. Birkaç saniye deliler gibi acır ama başka bir şey değildir.

Nefesini tutup acının geçmesini bekledi.
Geçmedi.

Bölüm 12

Hugh bir an kendinin tekrar sağlam olduğunu sanmıştı. At arabasının içinde tam olarak ne olduğundan emin değildi ama Sarah sıcak elini eline koyduktan bir an sonra çığlık atmış ve üzerine düşmüştü. Hugh da onu yakalamak için kolunu uzatmıştı. Bu dünyadaki en doğal tepkiydi, tabii Hugh'un bacağı sakat bir erkek olması dışında ve bacakları sakat erkekler ne oldukların asla unutmamalıydı.

Onu yakaladı, en azından yakaladığını düşündü ama sakat bacağına düşmesiyle çok büyük kuvvet uyguladığı için kaldıramadı. Acıyı hissedecek vakti olmadı ve bacağı büküldü.

Bu yüzden onu yakalayıp yakalamadığı fark etmedi. İkisi de yere düştüler ve Hugh bir an bir şey yapamadı, sadece nefesi kesildi. Çarpma bedenindeki tüm nefesi bir anda söküp almıştı ve bacağı...

Yanağının içini ısırdı. Çok sert. Bir acının diğerini dindirebilmesi çok garipti. En azından genelde öyle oluyordu. Bu sefer olmadı. Hem ağzındaki kanın tadını hissetti hem de bacağına iğneler saplandığını. Kendi kendine küfrederek yerde yanında yatan Sarah'ya yardım etmek elleri ve ayakları üzerinde doğruldu.

Derhal, "İyi misin?" diye sordu.

Sarah başıyla onayladı ama sarsak, odaklanamamış, yani iyi

olmadığını gösteren bir onaylamaydı.
"Bacağın mı?"
"Bileğim," dedi Sarah inleyerek.
Hugh yanında çömeldi; bacağı fazla büküldüğü için adeta çığlıklar atıyordu. Sarah'yı Gül ve Taç'a götürmesi gerekiyordu ama önce herhangi bir yerini kırıp kırmadığını kontrol edecekti. Ellerini ayağı üzerinde gezdirerek, "Bakabilir miyim?" dedi.
Sarah başını salladı ama ona dokunamadan etraflarını insanlar sardı. Harriet arabadan atlamıştı, Leydi Pleinsworth de handan dışarı çıkmıştı ve Tanrı bilir daha kimler vardı. Sonunda Hugh kendini ayaklarının üzerine kaldırıp bastonuna dayanarak geriye çekildi.
Uyluğundaki kas adeta biri yanan bir bıçakla bacağını delmiş gibi hissettiriyordu ama yine de bu tanıdık bir acıydı. Bacağına bir şey yapmamıştı, sadece sınırlarını zorlamıştı.
Olay yerine iki beyefendi geldi - Sarah'ın kuzenleri olduklarını düşündü ve Daniel da oradaydı; herkesi uzaklaştırdı. Kontrolü eline aldı.
Hugh, Daniel'i Sarah'm bileğini incelerken ve ardından kollarını boynuna dolayıp onu kaldırırken izledi.
Ve Daniel kucağında Sarah'yla kalabalığı yarıp hana doğru girerken de onları izledi.
Hugh bunu asla yapamazdı. Ata binmeyi, dans etmeyi, ava gitmeyi ve bacağım bir kurşun mahvettikten sonra arkasından yasım tuttuğu tüm o diğer şeyler yapamayacaktı. Artık bunların hiçbir önemi yoktu aslında.
Asla bir kadını kucağına alıp onu taşıyamayacaktı.
Hugh kendini hiç bu kadar az erkek gibi hissetmemişti.

Gül ve Taç Hanı
Bir saat sonra

"Kaç tane?"
Daniel handaki barda yanındaki tabureye oturunca Hugh kafasını ona çevirdi.
Daniel "Kaç tane içtin?" diye açıkladı.
Hugh birasından büyük bir yudum aldı, ardından bitirmek için bir yudum daha. "Yeterince değil."
"Sarhoş musun?"
"Ne yazık ki değilim." Hugh hancıya bir tane daha getirmesini işaret etti.
Hancı onlara doğru baktı. "Size de bir tane getireyim mi lordum?"
Daniel hayır anlamında başını salladı. "Varsa çay. Henüz erken."
Hugh sırıttı.
Daniel, "Herkes yemek salonunda," dedi.
İki yüzümüz *de,* diyecekti ki misafirlerin bir kısmının başka hanlara dağıldığını hatırladı. Bu ufak lütuflar için şükretmeliydi. Seyahat eden grubun sadece beşte biri küçük düştüğünü görmüştü.
"Bize katılmak ister misin?" diye sordu Daniel.
Hugh bakışlarını ona çevirdi.
"Katılacağını düşünmemiştim zaten."
Hancı Hugh'un önüne bir tane daha bira koydu. "Çay birazdan olur lordum."
Hugh bardağı dudaklarını götürüp bir yudumda üçte birini yuvarladı. Bunun içinde yeterince alkol yoktu. Beynini hiçliğe doğru götürmesi çok zaman alıyordu.
"Kırmış mı?" diye sordu Hugh. Aslında soru sormak niye-

tinde değildi ama bilmesi gerekiyordu.
"Hayır," dedi Daniel, "sadece kötü burkmuş. Şişmiş ve canı çok yanıyordu."
Hugh başıyla onayladı. İşte o duyguyu biliyordu.
"Seyahat edebilecek mi?"
"Sanırım. Onu başka bir arabaya yerleştiririz. Bacağını yüksekte tutması lazım."
Hugh bir büyük yudum daha aldı.
Daniel, "Ben ne olduğunu görmedim," dedi.
Hugh bir anda dondu kaldı. Yavaşça arkadaşına döndü. "Bana ne soruyorsun?"
Daniel onun aşırı tepkisine inanamadığı için dudak bükerek, "Sadece ne olduğunu," dedi.
"Arabadan düştü. Ben de onu tutamadım."
Daniel birkaç saniye ona bakıp ardından, "Ahh, Tanrı aşkına, kendini mi suçluyorsun?" diye sordu.
Hugh yanıt vermedi.
Daniel'in ellerinden birini sorgularca salladı.
"Onu nasıl tutabilirdin ki?"
Hugh barm kenarını tuttu.
"Kahretsin," diye homurdandı Daniel. "Her şey bacağınla ilgili değil. Büyük ihtimalle ben de onu yakalayamazdım."
"Hayır," diye tısladı Hugh. "Onu kaçırmazdın."
Daniel bir an sessizleşti. "Kız kardeşler ağız kavgasına tutuşmuşlardı. Sanırım biri onu itti. O yüzden düştü."
Neden düştüğü önemli değil, diye düşündü Hugh ve içkisinden bir yudum daha aldı.
"Yani daha çok biri onu aşağı atmış gibi olmuş."
Hugh, "Nereye varmak istiyorsun?" diye hırlayacak kadar uzun bir süre içkisinden dikkatini çekebildi.
Daniel, "Yani arabadan aşağı epey sertçe düşmüş olmalı,"

dedi Daniel ve Hugh sabırlı bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti. Ama Hugh sabır için minnettar olacak bir ruh halinde değildi. İçip kendine acıyıp, ona yaklaşacak kadar aptal olan biri varsa onun boynunu koparmak isteyen bir ruh halindeydi. Birasını bitirdi, bardağı masaya çarpıp bir tane daha getirmeleri için işaret etti. Hancı isteğini hemen yerine getirdi.

Daniel, "Bunu içmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Oldukça."

Daniel acı çektirecek kadar kısık bir sesle, "Bana bir keresinde artık hava kararmadan önce içmediğini söylediğini hatırlıyorum," dedi.

Daniel bunu unuttuğunu mu düşünüyordu? Acıyı dindirmek için başka bir yol olsa Hugh'un orada oturup bira üstüne bira içeceğini mi sanıyordu? Ama işte acı bu sefer bacağında değildi. Bacağı destekleyemiyorsa, o nasıl bir erkek olacaktı ki?

Kalbinin öfkeyle çarpmaya başladığını ve nefes alışlarının bir anda kısa, sinirli iç geçirmelere döndüğünü fark etti. Daniel'e o anda söyleyebileceği çok şey vardı ama hiçbiri gerçekten de nasıl hissettiğini bu kadar iyi anlatamazdı.

"Git başımdan."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Daniel bar taburesinden aşağıya indi. "Günün geri kalanını at arabasında genç kuzenlerimle geçirecek bir durumda değilsin."

Hugh'un dudakları kıvrıldı. "Sence neden içiyorum?"

"Bunu söylemediğini varsayacağım," dedi Daniel sessizce. "Ve sana da ayılınca bunu unutmanı tavsiye ederim." Kapıya doğru ilerledi. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz. Sana hangi arabayla gideceğini söylemesi için birini yollarım."

"Lütfen beni bırak," dedi Hugh. Neden olmasın ki? Whipp-

le Hill'e hemen gitmesine bir gerek yoktu. Bir hafta Güç ve Taç'ta takılabilirdi.
Daniel keyifsizce gülümsedi. "Bunu isterdin, değil mi?"
Hugh omuz silkti, küstah davranmaya çalışıyordu ama bu hareket dengesini kaybedip neredeyse tabureden düşmesini sağlamak dışında bir işe yaramadı.
"Bir saat," dedi Daniel ve gitti.
Hugh içkisine yumuldu ama bir saat sonra Gül ve Taç'ın önünde durmuş, önlerindeki uzun yolculuğa hazırlanıyor olacağını biliyordu. Eğer ona başka biri, başka herhangi biri, bir saat içinde hazırlanmasını emretseydi handan çıkıp asla geri dönmezdi.
Ama bu kişi Daniel Smythe-Smith olunca iş değişiyordu. Ve Daniel'ın da bunun farkında olduğundan şüpheleniyordu.

Whipple Hill
Thatcham yakınları
Berkshire
Altı gün sonra

Whipple Hill'e yolculuk zulümden başka bir şey değildi ama şimdi buradayken Sarah belki de ilk üç gününü Pleinsworth arabasında şiş bir bilekle geçirdiği için aslında şanslı olduğunu fark etti. Yol inişli çıkışlı ve itiş kakış içinde geçmişti ama en azından ayağa kalkmamak *için* mantıklı bir nedeni vardı. Daha da önemlisi diğer herkes bir yerlerde popolarının üzerine yapışıp kalmıştı.
Ama artık *öyle* değildi.
Daniel düğüne kadarki bir haftanın efsanevi olması gerek-

tiğinde kararlıydı ve hayal edilebilecek tüm oyalamaca ve eğlenceyi planlamıştı. Geziler, maskaralıklar, dans, av ve de zamanı gelince öğrenecekleri en az on tane harikulade eğlence olacaktı. Sarah, Hugh çimenlikte jonglörlük dersleri verse bile şaşırmazdı. Ki zaten Sarah bunu yapabildiğini biliyordu. On iki yaşında gezici bir sirk şehre geldiğinde kendi kendine jonglörlük öğrenmişti.

Sarah malikânedeki ilk gününü Harriet'la paylaştığı odada, ayağı bir yığın yastığın üzerinde tıkılı kalıp geçirdi. Diğer kız kardeşleri de ziyarete gelmişti ve Iris ile Daisy de ama Honoria hâlâ Fensmore'da, güneye yola çıkmadan yeni kocasıyla biraz baş başa vakit geçiriyordu.

Sarah akrabalarının uğrayıp onu eğlendirmeye çalışmasına ne kadar minnettar olsa da, yatak odasının dışında gerçekleşen muhteşem, harikulade etkinlikleri nefesleri kesilmiş bir biçimde ballandıra ballandıra anlatmalarına çok da minnettar değildi.

Whipple Hill'deki ikinci gününde, Harriet ona acıyıp şimdi Çoban, Tek Boynuzlu At ve 8. Henry olarak yeniden adlandırdığı, *8. Henry ve Lanetin Tek Boynuzlu At*'ndan beş sahneyi okuyacağına söz vermesi dışında oldukça benzer geçmişti. Sarah neden oyunu yeniden isimlendirdiğini anlamamıştı; içinde çoban yoktu. Sadece birkaç dakikalığına uyuyakalmıştı. Oyunun adında geçecek kadar önemli bir karakteri kaçırmış olamazdı.

Üçüncü gün en korkuncuydu. Daisy kemanını getirmişti. Ve Daisy hiç kısa parça bilmiyordu.

O yüzden de Sarah Whipple Hill'deki dördüncü gününe uyandığında o görkemli merdivenleri inip insanlığa karışacağına veya ölmeyi deneyeceğine yemiş etmişti.

Gerçekten de yemin etmişti. Ve bunu o kadar inanarak yap-

mış olmalıydı ki Sarah'yı duyan hizmetlinin beti benzi atmış ve haç çıkartmıştı. Ama Sarah aşağıya inmeyi başarmıştı başardığında da tüm hanımefendilerin kasabaya gittiğini öğrenmişti. Ve geri kalanlar da gitmek üzereydi.

Erkekler de ava çıkacaktı.

Aslında kahvaltıya bir kâhyanın kollarında gitmek biraz utandırıcı olmuştu (o görkemli merdivenden tam olarak nasıl aşağıya ineceğini hiç belirtmemişti), o yüzden diğer tüm davetliler gidince ayağa kalkıp temkinli bir adım attı. Dikkatli olduğu sürece bileğine biraz ağırlık verebiliyordu. Duvara yaslandı.

Belki de kütüphaneye gidebilirdi. Bir kitap bulup okurdu. Ayaklarını kullanmasına gerek kalmazdı. Kütüphane çok uzakta değildi.

Bir adım daha attı.

Evin *taa diğer tarafında* değildi.

İnledi? Kimi kandırıyordu ki? Bu hızla kütüphaneye varması gününün yarısını alacaktı.

Bastona ihtiyacı vardı. Bir anda durdu. Aklına Lord Hugh gelmişti. Onu birkaç gündür görmemişti ki bunda tuhaf bir durum yoktu. Fensmore'dan Whipple Hille'e iki yüzden fazla insan gelmişti. Ve zaten Sarah odasında toparlanmakla uğraşırken onu ziyarete gelmeyeceği de kesindi.

Yine de onu düşünmüştü. Yatakta, ayağı yastık yığınının üstündeyken onun ne kadar süre bu şekilde yattığını düşünmüştü. Gecenin bir yarısında uyanıp tuvalete doğru sürünürken merak etmişti... Ardından da biyolojik adaletsizliğe lanet okumuştu. Bir erkeğin tuvalete doğru sürünmesi gerekmezdi. Yatakta bir lazımlık kullanabilirdi.

Tabii Lord Hugh'u yatakta hayal ettiği falan yoktu.

Veya lazımlık kullandığını.

Ama yine de Lord Hugh nasıl yapmıştı? Hâlâ nasıl yapıyordu? Hayatın günlük işlerinin altından nasıl saçını başını yolup çığlıklar atmadan kalkıyordu? Sarah başkalarına bu kadar muhtaç olmaktan nefret etmişti. Bu sabah bile hizmetliden annesini bulmasını rica etmişti ve annesi de onu kahvaltıya kâhyanın indirmesi gerektiğine karar vermişti.
Tek istediği iki ayağı üzerinde bir yere gitmekti. Kimseye planlarını açıklamak zorunda kalmadan. Ve ayağının üzerine ağırlığını her verdiğinde beynine kadar zonklayan bir acı hissedecekse de varsın öyle olsundu. En azından odasından çıkmaya değerdi.
Lord Hugh'a geri döndü. Çok kullandıktan sonra bacağının ona acı verdiğini biliyordu ama her adım atışında da acıyı hissediyor muydu? Sarah nasıl oldu da bunu ona hiç sormamıştı. Çok uzak mesafeye olmasa bile birlikte yürümüşlerdi, yine de eğer acı çekseydi bilirdi. *Sorması* gerekiyordu.
Odada biraz daha aksayarak ilerledi, sonunda sandalyeye çöktü. Eninde sonunda biri gelecekti. Bir hizmetli... Kâhya... Kalabalık bir evdi.
Oturup eliyle bacağına vurarak bir melodi tutturdu. Annesi onu böyle görse kriz geçirirdi. Bir hanımefendinin düzgün oturması gerekiyordu. Hanımefendiler tatlı sesle konuşmalı, melodik bir biçimde gülmeli ve Sarah'ın hiç de doğal bulmadığı bir sürü şey yapmalıydı. Aslında annesini bu kadar sevmesi şaşırtıcıydı. Sonuçta birbirlerini öldürmek istemeleri gerekirdi.
Birkaç dakika sonra Sarah köşeden birinin geldiğini duydu. Bağırmalı mıydı? Yardıma ihtiyacı vardı ama-
"Leydi Sarah?"
Oydu. Neden bu kadar şaşırdığından emin değildi. Veya mutlu olduğuna. Ama öyleydi. Son konuşmaları korkunçtu

ve Lord Hugh Prentice'in kendine doğru geldiğini görünce o kadar sevindi ki şok yaşadı.
Lord Hugh yanına gelip koridorda gözlerini gezdirdi. "Burada ne yapıyorsunuz?"
"Ne yazık ki dinleniyorum." Ayağını biraz öne uzattı. "Hırsım becerilerim tarafından engellendi."
"Ayakta ve geziniyor olmamanız lazım."
"Son üç günü neredeyse yatağa bağlı geçirdim."
Hayal mi ediyordu, yoksa Lord Hugh bir anda çok rahatsız mı görünmüştü?
Konuşmaya devam etti. "Ve ondan önceki üç günde at arabasında tıkılı-"
"Hepimiz öyleydik.
Hırçınca dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Evet ama geri kalanınız arabadan inip dolanabildiniz."
Kuru bir tonla, "Veya topallayabildik," dedi Hugh.
Sarah bir anda yüzüne baktı ama gözlerinin derinliklerinde hangi duyguları saklıyorsa çözemedi.
Sertçe, "Size bir özür borçluyum," dedi Hugh.
Sarah merakla gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?"
"Düşmenize izin verdim."
Sarah ona bakakaldı; bariz bir kaza olan bir şey için kendini suçlaması yüzünden resmen dili tutulmuştu.
"Saçmalamayın," diye onu inandırmaya çalıştı. "Ne olursa olsun düşecektim. Elizabeth Frances'in eteğine basmıştı, Frances da eteğini çekiştiriyordu ve Elizabeth ayağını kaldırınca-" Elini salladı. "Şey. Her neyse. Bir anda Harriet bana doğru yuvarlandı. Sanırım sırf Frances olsaydı dengemi koruyabilirdim."
Hugh hiçbir şey demedi ve Sarah yine onun ifadesini anlayamıyordu.

"Merdivende oldu," dedi birden. "O zaman bileğimi burktum. Yere düşünce değil." Sarah bunun ne fark ettireceğini bilmiyordu ama sinirli olduğu zaman konuştuklarına dikkat etme becerisine hiç sahip olmamıştı.
Tereddüt ederek, "Benim de size özür borcum var," dedi.
Hugh ona sorgularcasına baktı.
Sarah yutkundu. "Size arabada çok kaba davrandım."
Adam tahminen, "Saçmalama," gibi bir şey demek için ağzını açtı ama Sarah onu böldü.
"Aşırı tepki verdim. Ama çok... Harriet'ın oyunu utandırıcıydı. Ve sizin sadece başka biri olsaydı da aynı şekilde davranacağımı bilmenizi istiyorum. O yüzden kendinizi aşağılanmış gibi hissetmeyin. En azından kişisel olarak."
Tanrı aşkına, boş boğazlık ediyordu. Özür dilemekte hiç iyi olmamıştı. Çoğu zaman zaten özür dilememeyi seçiyordu.
Bir anda, "Beyefendilerle birlikte ava katılacak mısınız?" deyiverdi.
Lord Hugh'un ağzının köşesi gerildi ve "Katılamam," derken kaşları buruk bir içimde kalktı.
"*Ahh.*" Aptalım ben, ne düşünüyordum ki? "Özür dilerim," dedi Sarah. "İnanılmaz düşüncesiz davrandım."
"Hiç gerek yok Leydi Sarah. Ben topalım. Bu bir gerçek. Ve kesinlikle sizin suçunuz değil."
Sarah başıyla onayladı. "Yine de özür dilerim."
Bir an Hugh ne diyeceğinden emin değilmiş gibi göründü, ardından sessizce, "Özrünüz kabul edildi," dedi.
"Yine de o kelimeyi sevmiyorum."
Hugh kaşlarını kaldırdı.
"Topal." Burnunu kırıştırdı. "Adeta bir atmışsınız gibi geliyor kulağa."
"Alternatifiniz var mı?"

"Hayır. Ama dünyanın sorunlarını çözmek benim işim değil, sadece onları dile getirebilirim."
Hugh gözlerini dikip Sarah'ya baktı.
"Şaka *yapıyorum.*"
Ve sonunda Hugh gülümsedi.
"Şey, sanırım biraz şaka ediyorum. Sonuçta daha iyi bir kelime önerim yok ve gerçekten de dünyanın sorunlarını çözemem ve doğrusunu isterseniz bana kimse böyle bir fırsat da vermedi." Sarah kurnazca kıstığı gözleriyle, ona bir yorumda bulunması için kışkırtıcasına baktı.
"Bana bu sabah ne yapmayı planladı*ğınızı söyler misiniz* Leydi Sarah? Nedense amacınızın salonda oturmak olduğunu sanmıyorum."
"Kütüphanede kitap okuyabileceğimi düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Biliyorum aptalca, neticede son birkaç gündür odamda da aynısını yapıyorum ama odam dışında herhangi bir yerde olmak için can atıyorum. Sırf manzara değişsin diye gidip dolabımın içinde kitap okuyabilirdim."
"Bu da garip bir manzara değişikliği olurdu."
"Karanlık," diye katıldı.
"Yünlü."
Sarah kahkahasını bastırmak için dudaklarını kapattı ama işe yaramadı. "Yünlü?" diye tekrarladı.
"Benim dolabımda bunu bulurdunuz."
"Şu anda gözümün önüne koyunlar geldiği için biraz panikledim." Sarah duraksadı, sonra da burnunu buruşturdu. "Ve de Harriet'ın oyunlarından birinde böyle bir sahneyle ne yapabileceğini düşündükçe."
Hugh tek elini kaldırdı. "Konuyu değiştirelim."
Sarah başını hafifçe yana yatırdı, ardından da cilveli bir biçimde gülümsediğini fark etti. O yüzden gülümsemeyi

bıraktı. Ama hâlâ kendini nedensizce cilveli hissediyordu. O yüzden tekrar gülümsedi, çünkü gülümsemeyi ve cilveli hissetmeyi seviyordu. Ayrıca Hugh'un *aslında* onunla flört etmediğinin farkında olduğuna emindi. Çünkü etmiyordu. Sadece cilveli hissediyordu. Tahminen sebebi kız kardeşleri ve kuzenleri dışında kimse olmadan bir odaya tıkılıp kalmasıydı.

"Kütüphaneye gidiyordunuz."

"Evet."

"Ve nereden başladınız..."

"Kahvaltı salonu."

"Çok yol kat etmemişsiniz."

"Hayır," diye itiraf etti. "Etmedim."

Hugh dikkatli bir tonla, "Hiç aklınıza o ayağınızın üzerinde yürümemeniz gerektiği gelmedi mi?" diye sordu.

"Aslında geldi."

Lord Hugh kaşını kaldırdı. "Gurur?"

Sarah hüzünlü bir biçimde başıyla onayladı. "Hem de çok fazla."

"Şimdi ne yapmalıyız?"

Başını eğip hain bileğine baktı. "Sanırım beni oraya taşıyacak birini bulmam lazım."

Uzun bir sessizlik oldu; Sarah'ın başın kaldırıp Hugh'a bakmasına yetecek kadar uzun. Ama adam başını çevirmişti, o yüzden tek gördüğü profiliydi. Lord Hugh sonunda boğazını temizledi ve "Bastonumu ödünç almak ister misiniz?" diye sordu.

Sarah şaşkınlıkla ağzını açtı. "Ama sizin ihtiyacınız olmayacak mı?"

"Kısa mesafeler için değil. Sadece yardımcı oluyor," dedi. Sarah tam onu bastonsuz hiç görmediğini söyleyecekti ki,

"Ama çok gerekli bir ihtiyaç değil," diye ekledi Hugh.
Önerisini kabul etmek üzereydi, hatta bastona doğru uzanmıştı ki bir anda durdu, çünkü Hugh mertlik yüzünden aptalca bir şey yapabilecek biriydi.
Doğrudan gözlerine bakıp, "Bastonsuz yürüyebilirsiniz," dedi Sarah, "ama bu bacağınızın sonradan daha çok acıyacağı anlamına mı geliyor?"
Hugh sessizleşti. "Tahminen."
"Bana yalan söylemediğiniz için teşekkürler."
"Neredeyse söylüyordum," diye itiraf etti.
Sarah gülümsemesini bastırmadı. "Biliyorum."
"Şimdi bastonu kabul etmeniz lazım, biliyorsunuz." Bastonunu ortasından tutup sapı Sarah'ya doğru gelecek şekilde uzattı. "Dürüstlüğüm boşa gitmemeli."
Sarah bunu yapmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Ona şimdi yardım etmek istiyor olabilirdi ama günün ilerleyen saatlerinde bacağı ağrıyacaktı. Boş yere. Yine de reddederse, bacağınkinden çok daha büyük bir acı çekeceğini biliyordu. Sarah ona yardım etmesine ihtiyacı olduğunu fark etti. Hatta Hugh'un Sarah'ın ihtiyacı olduğundan da daha çok Sarah'ya yardım etmeye ihtiyacı vardı.
Bir an Sarah konuşamadı.
"Leydi Sarah?"
Sarah kafasını kaldırdı. Adam meraklı bir ifadeyle onu izliyordu ve gözleri... Nasıl gözleri onu her görüşünde daha da güzelleşiyordu ki? Gülümsemiyordu; işin aslı çok sık gülümsemiyordu. Ama Sarah gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordu. Hafif bir sıcaklık, mutluluk ışıltısı.
O ışık Fensmore'daki ilk günlerinde gözlerinde yoktu.
Ve şu anda o ışıltının asla gitmemesini ne kadar çok istediğini fark etmek Sarah'yı baştan aşağıya afallatıyordu.

"Teşekkürler," dedi kararlı bir biçimde ama bastonu yerine elini uzattı. "Kalkmama yardım eder misiniz?"
İkisi de eldiven giymiyordu ve bir anda teninin sıcaklığı Hugh'u adeta titretti. Elini genç kadının elinin etrafına sardı ve hafifçe çekti. Sarah kendini ayaklarının üstünde buldu. Aslında ayağının. Burkulmamış ayağı üzerinde kendini dengeliyordu.
"Teşekkürler," dedi ama ne kadar nefes nefese olduğunu duyunca şaşırdı.
Tek kelime etmeden Hugh bastonu uzattı, Sarah alıp parmaklarını kıvırarak sapını tuttu. Neredeyse vücudunun bir uzantısı haline gelmiş bir nesneyi tutmak samimi hissettirmişti.
"Senin için biraz uzun," dedi Hugh.
"Hallederim." Sarah bir adım atmayı denedi.
"Hayır, hayır," dedi Hugh, "ona doğru biraz daha eğilmen lazım. Böyle." Arkasına doğru bir adım attı, ellerini bastonun sapındaki ellerinin üzerine koydu.
Sarah nefesini tuttu. O kadar yakınlardı ki kulağının ucunda sıcak, gıdıklayıcı nefesini hissedebiliyordu.
"Sarah?" diye mırıldandı.
Başıyla onayladı ama konuşmadan önce biraz duraksadı. "Ben-ben, sanırını hallettim."
Geri adım attı ve Sarah sadece artık onun yakınında olmadığını hissedebildi. Bu ürkütücü, endişelendirici ve...
Soğuktu.
"Sarah?"
Sarah içine girdiği hayallerden çıkmayı başardı.
"Pardon," diye homurdandı. "Dalmışım."
Lord Hugh sırıttı. Belki de kendinden memnun bir biçimde hava atarcasına bir sırıtıştı. Ama kendinden memnun olsa bile arkadaşçaydı.

"Ne var?" Sarah onu hiç böyle gülerken görmemişti.
"Sadece şu dolabın nerede olduğunu düşünüyordum."
Bu kadar allak bullak olmasa anında ne dediğini anlardı ama bir an kavrayamadı, ardından Sarah da sırttı. Ve, "Bana Sarah dediniz," dedi.
Hugh durdu. "Evet, dedim. Özür dilerim. Farkında olmadan dedim."
Son kelimeleri ağzından çıkar çıkmaz, "Hayır," diye atladı. "Sorun yok, sevdim, sanırım."
"Sanırım?"
"Sevdim," dedi sertçe. "Artık arkadaşız, sanırım."
"Sanırım?" Bu sefer kesinlikle sırıtıyordu.
Sarah ona alaycı bir bakış attı. "Kendinizi tutamıyorsunuz, değil mi?"
"Hayır," diye homurdandı Hugh. "Tutamıyorum."
"Şu yaptığınız o kadar kötüydü ki neredeyse iyi geldi."
"Ve beni o kadar aşağıladınız ki neredeyse iltifat gibi geldi."
Sarah dudaklarının kenarlarının kıvrılmaya başladığını hisseti. Gülümsememeye çalışıyordu; bu bir kıvrak zekâ savaşıydı ve gülerse kaybedeceğinin farkındaydı. Ama aynı zamanda, kaybetmek çok da kötü bir ihtimal değildi, en azından bu savaşta.
"Haydi, gelin," dedi Hugh yapmacık bir ciddiyetle. "Kütüphaneye gidelim."
Ve Sarah ilerlemeye başladı. Kolay ya da hiç ağrısız değildi, aslında şu anda ayakta olmaması gerekiyordu ama yine de ayaktaydı.
Kütüphaneye yaklaşınca, "İyi gidiyorsunuz," dedi.
"Teşekkürler." Adamın bu övgüsü kendini saçma bir biçimde iyi hissettirmişti. "Bu harikaymış. Böyle bir özgürlük. Birinin beni taşımasını beklemek çok kötüydü." Başını

çevirip ona baktı. "Siz de mi böyle hissediyorsunuz?"
Lord Hugh'un dudakları buruk bir şekilde kıvrıldı. "Tam olarak değil."
"Gerçekten mi? Çünkü-" Bir anda adeta boğazı tıkandı. "Boş verin." Tabii ki bu onun için aynı şey değildi. Sarah bu bastonu sadece *bu günlük* kullanıyordu. Oysa Hugh asla bastonsuz gezemeyecekti.
O andan itibaren Sarah onun neden çok sık gülümsemediğini merak etmeyecekti. Hatta arada bir gülümsemesi bile bir mucizeydi.

Bölüm 13

Mavi oturma odası
Whipple Hill
Akşam saat sekiz

İş sosyal kaynaşmalara gelince Hugh hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Erken gidip içeriye her bir hanımefendi girdiğinde ayağa kalkıp kendini yormak mı yoksa geç gidip, topallayarak herkesin ilgi odağı olmak mı? Ama bu akşam sakatlığı onun adına kararı vermişti.

Sarah'ya bacağının o gece ağrıyacağını söylerken yalan söylemiyordu. Ama bastonu aldığına sevinmişti. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir iğneleyici düşünce olmadan, bu onu kollarına alıp güvenli bir yere taşımaya en yaklaştığı zaman olduğunu düşündü.

Ezikçeydi ama erkekler yapabildikleri anda zaferleriyle övünmeliydiler.

Whipple Hill'deki büyük salona girdiğinde davetlilerin çoğu gelmişti. Eğer doğru hesapladıysa yaklaşık yetmiş kadarı. Kafile dediklerinin diğer yarısı ise etraftaki hanlara yerleşmişti; gündüz evde gülüp eğlenmişlerdi ama akşama gitmişlerdi.

Kapıdan topallayarak girdiğinde Sarah dışında birine bakıyormuş taklidi yapmamıştı. Günün çoğunu kütüphanede

sessizce birbirlerine eşlik ederek geçirmişlerdi; arada sırada sohbet de etmişlerdi ama çoğunda sadece kitap okumuşlardı. Matematik dehasını (onun sözleri, Hugh'un değil) göstermesini rica etmişti ve Hugh da boyun eğmişti. Birinin isteği üzerine 'performans' sergilemekten nefret ederdi ama Sarah'ın onu bu kadar keyif alıp şaşırarak izlemesi ve dinlemesi nedeniyle her zaman hissettiği rahatsızlığı hissetmeyi başaramamıştı.

Onu yanlış yargıladığını fark etmişti. Evet, Sarah aşırı dramatikti ve büyük açıklamaları seviyordu ama düşündüğü gibi, o sığ sosyete yeni katılan genç kızlardan biri değildi. Ayrıca Sarah'm ilk zamanlar ona karşı duyduğu antipatinin sebepsiz olmadığını fark etmişti. Hugh ona karşı yanlış yapmıştı - istemeyerek ama yine de yapmıştı. O ve Daniel arasındaki düello olmasaydı Londra'da sosyeteye tanıştırılacağı ilk sezonu kaçırmayacaktı.

Hugh hayatını mahvettiğini kabul edecek kadar ileri gidemezdi ama şimdi onu daha iyi tanıdığı için, Leydi Sarah Pleinsworth'ün o efsanevi genç bekâr beyefendilerden birini kapmış olması çok muhtemel görünüyordu. Ve Hugh buna da asla pişman olamazdı.

Sarah'ı bulduğunda -ki onu çeken gülüşüydü- odanın ortasında bacağını ufak bir koltuklu sedirin üstüne koymuş halde oturuyordu. Kuzenlerinden biri de onunlaydı; soluk benizli olan, adı Iris'ti. O ve Sarah'ın biraz tuhaf, hafif rekabetçi bir ilişkisi vardı. Kadınlar hakkında üç şeyden daha fazlasını (ki belki bu kadar bile değil) anladığını iddia edecek kadar cüretkâr değildi ama bu ikisinin tüm sohbetlerini kısık gözler ve hızla kafa çevirmelerle dolu geçirdiği aşikardı.

Ama şimdi güzel vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı, yanla-

rına gidip hafifçe selam verdi.
"Leydi Saralı," dedi. "Bayan Smythe-Smith."
İki lıamm da gülümseyip onu karşıladı.
Sarah, "Bize katılmaz mısınız?" dedi.
Sarah'ın solundaki koltuğa oturup ayağını öne uzattı. Genellikle etrafta insanlar varken dikkati üzerine çekmeyi sevmezdi ama Sarah onun bu şekilde daha rahat olacağını biliyordu ve daha da önemlisi, Sarah'ın ona nasıl oturması gerektiğini söylemeye çekinmeyeceğinden de emindi.
"Bileğiniz bu akşam nasıl?"
"Çok iyi," dedi ama ardından burnunu kırıştırdı. "Hayır, bu bir yalandı. Oldukça korkunç."
Iris kıkırdadı.
"Ama öyle," dedi Sarah iç çekerek. "Sanırım bu sabah fazla zorladım."
Iris, "Sabahını kütüphanede geçirdiğini zannediyordum," dedi.
"Öyleydi. Ama Lord Hugh bana bastonunu verme inceliğini gösterdi. Tüm evi kendi başıma geçtim." Kaşlarını çatıp ayağına baktı. "Gerçi ondan sonra hiç kullanmadım. Neden bu kadar berbat durumda emin değilim."
"Böyle yaralanmaların iyileşmesi zaman alır," dedi Hugh. "Belki de basit bir burkulmadan daha fazlasıdır."
Sarah yüzünü buruşturdu. "Merdivende burktuğumda çok korkunç bir ses çıkartmıştı. Adeta bir şey yırtılıyor gibi."
"Ahh, korkunç," dedi Iris titreyerek.
"Neden bir şey söylemediniz?"
Sarah omuz silkti ve Hugh, "Bu iyiye işaret değil, üzgünüm. Eminim kalıcı bir şey değil ama düşündüğümüzden daha ciddi bir şey olduğunu gösteriyor."
Sarah dramatik bir biçimde iç çekti. "Sanırım misafirlerimi

Fransız kraliçesi gibi özel odamda karşılamayı öğrenmek zorunda kalacağım."
Iris Hugh'a baktı. "Sizi uyarıyorum, o ciddi."
Hugh buna emindi.
"Veya," diye devam etti Sarah; gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirmişti, "Veya birinin beni bir tahtırevanla etrafta taşımasını ayarlarım."
Hugh onun bu ihtişamlı fantezisine güldü. Bu dediği tam bir haftadan kısa süre önce dişlerini sıkmasına neden olabilecek türden bir şeydi. Ama artık onu daha iyi tanıdığı için, bu gibi söylemleri onu eğlendiriyordu. İnsanları rahatlatmak için kendine özgü bir yolu vardı. Daha önce dediğinde de bunu gerçekten içten söylemişti: bu bir yetenekti.
"Sana altın tepside üzüm de getirelim mi?" diye dalga geçti Iris.
"Ahh, tabii ki," dedi Sarah ve sırıtmadan önce iki saniye daha bu kendin beğenmiş ifadeyi sürdürdü.
Hepsi kahkaha atmaya başladı ve bu yüzden hiçbiri tam yanlarında belirene kadar Daisy Smythe-Smith'in geldiğini görmedi.
İşgüzar bir tonla, "Sarah, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi.
Hugh ayağa kalktı. Henüz Smythe-Smith ailesinin bu üyesiyle konuşma fırsatını bulamamıştı. Genç, hâlâ okul çağında ama aile toplantılarında yemeğe katılacak yaşta gözüküyordu.
"Daisy," dedi Sarah onu selamlayarak. "İyi akşamlar. Lord Hugh Prentice'le tanışmış mıydın? Lord Hugh, bu Bayan Daisy Smythe-Smith. Iris'in kız kardeşi."
Tabii. Bu aileyi biliyordu. Birinin onları Smythe-Smith buketi diye isimlendirdiğini hatırlıyordu. Ama hepsinin

isimlerini hatırlamak imkânsızdı. Daisy, Iris, galiba bir de Rosehp ve Marigold. Kimsenin adının Crocus[1] olmadığını ümit etti.

Daisy hafifçe reverans yaptı ama onunla ilgilenmediği çok açıktı, çünkü derhal sarı kıvırcık kafasını Sarah'ya çevirdi. "Bu akşam dans edemeyeceğin için," dedi hevesle, "annem çalmamızı uygun gördü."

Sarah'ın beti benzi attı ve Hugh bir anda Fensmore'daki o ilk gece ailesinin müzikallerinden bahsettiği hatırladı. Ama bitiremeden lafı kesilmişti ve bu yüzden Hugh ne söyleyeceğini asla öğrenememişti.

Daisy, Sarah'ın tepkisinden bihaber şekilde, "Iris bize katılamayacak," diye devam etti. "Çellomuz yok ve Leydi Edith *bu* düğüne davet edilmedi. Gerçi edilseydi de pek fark etmezdi," dedi burnundan soluyarak. "Fensmore'da bize çellosunu ödünç vermemesi çok kabaydı."

Hugh, Sarah'ın Iris'e çaresiz bir bakış fırlattığını gördü. Iris de bunu fark edip aynı şekilde anlayışla -bir de dehşete düşmüş bir biçimde- karşılık verdi.

"Piyano akortlu," dedi Daisy, "ve tabii ki ben kemanımı getirdim, o yüzden de düet yapmamız lazım."

Iris, Sarah'ın ifadesini kendi de bir yüz ifadesi takınarak yanıtladı. Yine o sessiz konuşmalarından birini yapıyorlar diye düşündü Hugh, karşı cinsin anlayamadığı cinsten olanlar.

Daisy hız kesmeden devam etti. "Tek sorun ne çalacağımız. Mozart'ın 1. Konçertosunu çalabiliriz ama pratik yapacak vaktimiz yok." Hugh'a döndü. "Bu senenin başlarında çalmıştık."

Sarah boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı. "Ama-"

Ama Daisy sözünün kesilmesine izin vermeyecekti.

---

1 Çiğdem. (ç.n)

"Sanırım kendi bölümünü hatırlıyorsundur."
"Hayır! Hatırlamıyorum. Daisy, bak-"
"Sadece," diye Daisy devam etti, "ikimizin olacağını biliyorum ama çok fark edeceğini sanmam.
Iris, hafif midesi bulanmış gibi görünerek, "Sanmıyor musun?" diye sordu.
Daisy ablasına kaçamak bir bakış attı. Kaçamak ama inanılmaz derecede kibir ve gıcıklık içeren bir bakış olduğunu fark etti Hugh.
"Sadece çellosuz veya ikinci kemansız çalmamız lazım," diye belirtti.
Sarah, "İyi de ikinci kemanı *sen* çalıyorsun," dedi.
"Sadece tek bir kemancı olduğunda değil," diye yanıtladı Daisy.
Iris, "Bu çok anlamsız," diye ekledi.
Daisy oldukça sinirli bir şekilde pofladı. "Geçen bahar olduğu gibi ikinci parçayı çalsam bile yine tek kemancı olacağım."
Onu onaylamalarını bekledi ama ardından umursamadan devam etti. "Bu yüzdende birinci kemanı çalıyor olacağım."
Hugh bile işlerin böyle yürümediğini biliyordu.
"Birincisi olmadan ikinci keman olmaz," dedi Daisy sabırsızlanarak. "Sayısal olarak imkânsız."
Ah hayır, diye düşündü Hugh, *işe sayıları mı karıştıracak.*
Sarah yavaşça ama korkmuş bir biçimde başını sallayarak, "Bu akşam çalamam Daisy," dedi.
Daisy dudaklarını buruşturdu. "Ama annen çalacağını söyledi."
"Annem-"
Hugh yavaşça araya girerek, "Leydi Sarah'ın demek istediği şu, o bu akşam için bana çoktan söz verdi," dedi.

Galiba kahraman rolünü oynamaktan hoşlanmaya başlamıştı. Hatta on bir yaşında ve tek boynuzlu atlara hayran olmayan hanımlar için bile.
Daisy ona adeta başka bir dil konuşuyormuş gibi baktı. "Anlamıyorum."
Sarah'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da anlamıyordu. Hugh en yumuşak başlı gülümsemelerinden birini takındı ve, "Ben de dans edemiyordum. Leydi Sarah tüm akşam boyunca benimle oturmayı teklif etti," dedi.
"Ama-"
Hugh, "Eminim Lord Winstead müziği çoktan ayarlamıştır," diye devam etti.
"Ama-"
"Ve bu gibi gecelerde bana eşlik edecek biri çok sık bulunmuyor."
"Aa-"
Tanrım, kız ısrarcıydı. "Üzgünüm ama onun bu sözünden geri dönmesine izin veremem."
"Ahh, asla yapamam," dedi Sarah sonunda rolünü oynayarak. Daisy'ye bakıp çaresizce omuz silkti. "Bu bir söz."
Daisy kesinlikle yere kök salmıştı ve alt edildiğini kavramaya başladıkça suratı seğiriyordu. "Iris..." diye başladı.
Iris, "Piyano çalmam," diye neredeyse çığlık attı.
Fevri bir biçimde kaşlarını çatıp, "Sana soracağımı nereden biliyordun," diye sordu Daisy.
Iris, "Doğduğun günden beri benim kardeşimsin," dedi ters ters. "Tabii ki bana ne soracağını biliyordum."
Daisy, "Ama hepimiz çalmayı öğrendik," diye sızlandı. "Ve hepimizde yaylı çalgılar için ders almaya başladığımızda bıraktık."
Sarah, Hugh'a doğru bir bakış atıp sertçe Daisy'ye dönme-

den önce, "Iris'in demeye çalıştığı onun piyanodaki becerisinin senin kemandaki becerinle asla eşleşemeyeceği," dedi.
Iris neredeyse boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı ama Hugh ona baktığında, "Doğru, Daisy. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sadece kendimi rezil ederim," diyordu.
Daisy, "Tamam, o zaman," diye sonunda kabullendi. "Belki de tek başıma bir şeyler çalabilirim."
Sarah da Iris de aynı anda, "Hayır!" diye bağırdı.
Ve gerçekten de bağırdılar. Sarah'ın utangaç bir gülümsemeyle, "Çok pardon," demesine yetecek kadar kişi şimdi onlara dönmüş bakıyordu.
"Neden olmasın ki?" diye sordu Daisy. "Ben çalmak istiyorum ve çalabileceğim bir sürü keman solosu var."
Iris hızla, "Tek bir kemanın yapacağı müzikle dans etmek çok zor," dedi.
Hugh bunun doğru olup olmadığını bilemiyordu ama kesinlikle sorgulamayacaktı.
Daisy, "Haklısın", dedi. "Ama çok kötü. Bu bir aile düğünü sonuçta ve ailemizden birilerinin çalması çok özel olurdu."
Bu söylediği tek bencil olmayan şey değildi, söylediği *tamamen* bencil olmayan tek şeydi ve Hugh, Sarah ve Iris'e baktığında ikisinin de yüzünde mahcup bir ifade vardı.
"Başka fırsatlar da olur," dedi Sarah ama detayına girmeyi reddetti.
"Belki yarın," dedi Daisy iç geçirerek.
Ne Sarah ne de Iris tek kelime etti. Hugh nefes aldıklarından bile emin değildi.
Yemek için çan çaldı ve Daisy yanlarından ayrıldı.
Hugh ayağa kalkınca Sarah, "Siz Iris'le yürüyün. Daniel beni taşıyacağını söyledi. Ki ona minnettarım," dedi. Burnunu kırıştırdı. "Kâhyanın yapması çok garip oluyor."

Hugh, Daniel gelene kadar bekleyeceklerini söyleyecekti ki günün adamı her zamanki mükemmel zamanlamasıyla yanlarında belirdi ve Daniel Sarah'yı kollarıyla kaldırıp onu yemek salonuna götürmeden hemen önce Hugh ancak kolunu uzatabilmişti.
"Kuzen olmasalar," dedi Iris artık Hugh'un ona özgü olduğuna karar verdiği sert bir tonla, "bu çok romantik olurdu."
Hugh ona baktı.
"Kuzen olmasalardı dedim," diye itiraz etti. "Her neyse, zaten Bayan Wynter'a o kadar çaresizce âşık ki gökten çıplak bir harem dolusu kadın düşse fark etmez."
"Ahh, fark eder," dedi Hugh çünkü Iris'in onu kışkırtmaya çalıştığından emindi.
"Sadece bir şey yapmaz."
Hugh kolunda yanlış kadınla yemek salonuna girerken fark etti ki o da bir şey yapmazdı.
Gökten çıplak bir harem dolusu kadın düşse bile.

Gecenin ilerleyen saatleri
Yemekten sonra

Sarah, Hugh'a, "Farkında mısın," dedi, "tüm gece boyunca benle takılıp kaldın."
Çimenlikte, havayı palto giymek şartıyla dışarıda kalabilecekleri kadar ısıtan meşalelerin altında oturuyorlardı. Ahh bir de battaniye tabii.
Bu güzel akşamdan faydalanan yalnızca onlar değildi. Balo salonunun önündeki çimenliğe pek çok sandalye ile sedir çıkartılmıştı ve yarısı doluydu. Gerçi yalnızca Sarah ve Hugh sürekli burada oturanlardı.
"Eğer yanımdan bir an bile gidersen," diye devam etti Sa-

rah, "Daisy beni bulup piyanonun başına sürükler."
"Ve bu çok mu korkunç olur?"
Sarah ona sabit bir bakış fırlatıp, "Bir sonraki müzikalimizde size bir davetiye gönderildiğinden emin olacağım."
"Heyecanla bekliyorum."
"Hayır. Beklemiyorsunuz."
Hugh rahatça sandalyesine yaslanarak, "Tüm bunlar çok gizemli geliyor," dedi. "Genelde genç hanımların piyanoda yeteneklerini göstermek için can attığını gördüm."
"Biz," dedi Sarah özneye gereken vurguyu yapmak için durarak, "alışılmadık bir biçimde korkuncuz."
Hugh, "O kadar kötü olamazsınız," diye ısrar etti. "Olsaydınız her sene bir müzikal düzenlemezdiniz."
"Zaten bu mantığa aykırı." Sarah yüzünü buruşturdu. "Ve de insanların zevklerine." Aslında hiç süslemeden tüm gerçeği söylememesi için bir neden yoktu. Kendini yılın yanlış zamanında Londra'da bulursa zaten gerçeği o da öğrenecekti.
Hugh kıkırdadı ve Sarah daha fazla ünlü aile müzikallerini düşünerek zaman harcamamak için başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Gece bunu düşünmek için fazla güzeldi. "Ne kadar çok yıldız var," diye mırıldandı.
"Astronomi ilginizi çekiyor mu?"
"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Sarah, "ama bulutsuz bir gecede gökyüzüne bakmayı seviyorum."
Hugh sarhoş bir yabayı andırdığını düşündüğü yıldız kümesini göstererek, "Bu Andromeda," dedi.
W harfini andıran kıvrımlı grubu işaret ederek, "Peki ya bu?" diye sordu Sarah.
"Cassiopeia."
Parmağını biraz sola kaydırdı. "Ya bu?"

"Bildiğim bir şey değil," diye itiraf etti Hugh.
Sarah, "Hepsini saydınız mı?" diye sordu.
"Yıldızları mı?"
"Başka her şeyi sayıyorsunuz," diye ona takıldı Sarah.
"Yıldızlar sonsuzdur. Ben bile o kadarını sayamam."
Sarah kendini hem konuşkan hem de hınzır hissederek, "Tabii ki sayarsınız. Daha kolay olamazdı. Sonsuzluk eksi bir, sonsuzluk, sonsuzluk artı bir."
Hugh ona saçmaladığının farkında olduğunu bildiğini gösteren bir bakış attı. Yine de, "Öyle olmuyor," dedi.
"Olması lazım."
"Ama olmuyor. Sonsuzluk artı bir yine sonsuzluk eder."
"İşte bu hiç mantıklı *değil*." Sarah mutlu bir biçimde iç çekip battaniyesine biraz daha sıkı sarıldı. Dans etmeyi seviyordu ama neden birinin çimenliğe çıkıp gökyüzünü seyretmek varken balo salonunda tıkılıp kalmayı seçeceğini anlamıyordu.
"Sarah! Ve Hugh! Ne güzel bir sürpriz!"
Daniel, arkasından gülerek gelen nişanlısıyla onlara yaklaşırken Sarah ve Hugh bakıştı. Sarah hâlâ Bayan Wynter'ın -kız kardeşlerinin öğretmeni olmaktan, Winstead Kontesi'ne ve yakında da kuzenleri olmaya doğru- eli kulağındaki konum değişimine hâlâ alışamamıştı. Sarah burnu büyüklük falan yapmıyordu, en azından yaptığını düşünmüyordu. Umarım yapmıyordu. Anne'i seviyordu. Ayrıca Daniel'ın onunlayken bu kadar mutlu olması da hoşuna gidiyordu.
Sadece durum biraz garipti.
Hugh, "Ona ihtiyacımız varken Leydi Danbury neden burada değil?" diye sordu.
Sarah meraklı bir gülümsemeyle ona döndü. "Leydi Dan-

bury mi?"
"Bunun hiç de sürpriz olmadığına dair bir şey söylememiz gerekir."
"Ahh, bilmiyorum," dedi Sarah biraz daha gülerek. "Bildiğim kadarıyla burada kimse benim büyük büyük yeğenim değil."
Daniel, Anne'le yakınlarına geldiğinde, "Tüm gece burada mıydınız?" diye sordu.
"Kesinlikle," diye onayladı Hugh.
Anne, "Üşümediniz mi?" diye sordu.
Sarah, "Battaniyemiz var. Ve doğrusu, eğer dans edemiyorsam burada açık havada olmayı tercih ederim," dedi.
Daniel, "İkiniz bu akşam çok iyi bir çift oldunuz," dedi.
Hugh yavan bir sesle, "Sanırım burası sakatlar köşesi," diye karşılık verdi.
Sarah, "Bunu söylemeyi bırak," diye azarladı onu.
"Ahh, üzgünüm." Hugh, Daniel ve Anne'e baktı. "Tabii Sarah iyileşecek, o yüzden bizim sınıfımızda değil."
Sarah doğruldu. "Demek istediğim bu değildi. Şey, en azından tamamen bu değildi." Daniel ve Anne onlara akılları karışık bir biçimde baktığı için açıkladı. "Bu üçüncü, hayır bunu bu akşam dördüncü söyleyişi."
Hugh, "Sakatlar köşesi mi?" diye sordu ve meşalenin ışığında bile Sarah bunu komik bulduğunu görebilmişti.
"Bunu söylemeyi bırakmazsan yemin ederim giderim."
Hugh'un tek kaşı havaya kalktı. "Daha az evvel tüm gece seninle takılıp kaldığımı söylemedin mi?"
Sarah, "Kendine sakat dememelisin," diye cevapladı. Sesi giderek tutkulu hale geliyordu ve bunu bastıramıyordu. "Korkunç bir kelime bu."
Hugh, tahmin edildiği gibi, gerçekçiydi. "Ama uygun."

"Hayır. Uygun değil."
Hugh kıkırdadı. "Beni tekrar bir ata mı benzeteceksin?"
Daniel, Anne'e, "Bu içeride olan bitenden çok daha ilginç," dedi.
"Hayır," dedi Anne sertçe. "Değil. Ve kesinlikle bizi ilgilendirmez." Koluna girdi ama Daniel özlemle Sarah ve Hugh'a bakıyordu.
"Bizi ilgilendirebilir," dedi.
Anne iç çekip gözlerini devirdi. "Amma dedikoducusun." Ardından Daniel'a Sarah'ın duyamadığı bir şey söyledi ve Daniel gönülsüzce onu uzaklaştırmasına izin verdi.
Sarah onların gidişini izledi; Anne'in neden hemen gitmek istediğini anlayamamıştı - yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu mu düşünmüştü? Çok garip. Yine de bu konuşmayla işi bitmemişti, o yüzden Hugh'a dönüp, "Eğer kendine bir şey demen gerekiyorsa o zaman topal de," dedi, "ama kendine sakat demeni yasaklıyorum."
Hugh şaşırarak geri çekildi. Ve sanırım biraz da durumu gülünç bulmuştu. "Yasaklıyorsun?"
"Evet, öyle." Sarah yutkundu, bir anda içinden geçen duygu seli onu rahatsız etmişti. O gece ilk defa çimenlikte tamamen yalnızdılar ve sesini en alçak seviyeye indirse bile onu duyabileceğini biliyordu. "Topalı da sevmiyorum ama en azından bir sıfat. Eğer kendine sakat dersen, olup olabileceğin tek şey bu olur."
Hugh uzun bir süre ona baktı, ardından ayağa kalktı ve Sarah'ın yakında duran sandalyesine doğru gitti. Hafifçe eğildi ve o kadar sessizce, "Leydi Sarah Pleinsworth, bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu ki Sarah onu doğru duyduğundan emin değildi.

Hugh gözlerindeki bu bakışa hazırlıklı değildi. Sarah yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve dudakları nefes alarak açıldı, Hugh o anda gülümsemesinde hem güneşin doğduğuna hem de battığına yemin edebilirdi.
Fısıldayabilecek kadar ona doğru eğildi. "Eğer dediğiniz gibi sakat değilsem, o zaman dans edebilmem gerek."
"Emin misin?" diye fısıldadı Sarah.
"Denemezsem hiç öğrenemem."
Hüzünlü bir şekilde, "Ama çok zarif olmayacağıma eminim," dedi Sarah.
"İşte bu yüzden sen mükemmel eşsin."
Sarah uzanıp elini eline koydu. "Lord Hugh Prentice. Sizinle dans etmekten şeref duyarım."
Sarah dikkatlice sandalyesinin ucuna kaydı ve Hugh'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Daha doğrusu, tek ayağı üzerine. Neredeyse komikti, Hugh sandalyeye yaslanmıştı ve Sarah da ona. İkisi de sırıtmalarının kıkırdamaya dönüşmesine engel olamadı.
İkisi de ayakta ve kısmen dengedeyken, Hugh gece meltemiyle süzülen müziği dinledi. Kadril çaldığını duyabiliyordu.
"Sanırım vals çalıyor," dedi
Sarah ona doğru baktı, onu düzeltmek üzereydi. Hugh parmağını Sarah'ın dudaklarına koyup, "Vals olmalı," dedi ve gözlerinden Sarah'ın Hugh'un ne demek istediğini anladığını gördü. Asla folk veya menuet ya da kadrille dans edemezlerdi. Vals bile oldukça efor gerektirecekti.
Hugh uzanıp sandalyesinin yanında dayalı duran bastonunu aldı. Elini bastonun sapına koyarak, "Eğer elimi buraya koyarsam," dedi, "ve de sen elini benimkine..."
Sarah onu takip etti ve Hugh diğer elini Sarah'ın ensesine

koydu. Gözlerini gözlerinden kaçırmadan Sarah elini omzuna koydu. "Böyle mi?" diye fısıldadı.
Hugh başıyla onayladı. "Böyle."
Bu en garip, en tuhaf valstı. El ele tutuşup narince ileri uzatmak yerine ikisi de ağırlığını bastona vermişti. Çok fazla yüklenmiyorlardı, birbirlerini tuttukları için fazla ağırlık vermelerine gerek yoktu. Hugh üç-çeyrek ölçüsüyle mırıldanıyordu ve sırtına çok hafif baskı yaparak onu yönlendiriyor, dönme sırası gelince de bastonu oynatıyordu.
Hugh neredeyse dört senedir dans etmemişti. Müziğin bedeninin içinde akmasını veya elinde bir kadın elinin sıcaklığını hissetmemişti. Ama bu akşam... Neredeyse sihirli, hatta ruhaniydi ve Sarah'ya, ruhunun bir parçasını ona geri kazandırdığı için ne kadar teşekkür etse yetmeyeceğini biliyordu.
Sarah esrarengiz bir gülümsemeyle ona bakarak, "Çok zarifsin," dedi. Bunun Londra'da kullandığı bakış olduğuna emindi. Baloda dans ederken, kendine uygun birini ararken ve ona iltifat ederken böyle gülümsüyordu. Hugh'a kendisini son derece normal hissettiriyordu.
Asla bir gülümseme için minnettar olacağını düşünmemişti.
Hugh başını ona doğru eğip bir sır veriyormuş gibi yaptı. "Senelerdir pratik yapıyorum."
"Öyle mi oldu şimdi?"
"Ahh, evet. Dönmeyi deneyelim mi?"
"Ahh, haydi."
Birlikte bastonu kaldırıp nazikçe sağa savurup ardından ucunu tekrar çimene yerleştirdiler.
Hugh eğildi. "Dünyaya bu yeteneğimi göstermek için doğru anı bekliyordum."

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Doğru an?"
"Mükemmel eşi," diye düzeltti Hugh.
"O at arabasından düşmemin bir nedeni olduğunu biliyordu." Sarah kahkaha atıp gözlerinde hınzır bir parıltıyla ona baktı. "Siz de beni tutamamanızın bir nedeni olması gerektiğini söylemeyecek misiniz?"
Ancak işte Hugh bu konuda hazır cevaplık yapamazdı.
"Hayır," dedi oldukça kuvvetli bir biçimde. "Asla."
Sarah ona bakmıyordu ama Hugh yanaklarının kıvrımlarından bunun hoşuna gittiğini anlamıştı.
Birkaç dakika sonra Sarah, "Ama düşüşümü hafiflettiniz," dedi.
"Demek ki bir işe yarıyormuşum," dedi Hugh, tekrar atışmaya devam ettikleri için mutluydu. Bu daha güvenli bir alandı.
"Ahh, bilmiyorum lordum. Bence pek çok şey için işe yarıyorsunuz."
"Bana az evvel lordum mu dediniz?"
Bu sefer, Sarah gülümseyince önce nefesinde duydu gülümsemesini.
"Sanırım dedim," dedi Sarah.
"Böyle bir şerefi bana bahşetmeniz için ne yapmış olabilirim bilmiyorum."
"Ahh, ne yapmış olduğunuz önemli değil," dedi Sarah, "önemli olan benim sizin bunu hak etmek için ne yapmış olduğunuzu *düşünmem.*"
Hugh bir an dans etmeyi bıraktı. "Sanırım bu da kadınları neden anlamadığımı açıklıyor."
Buna Sarah kahkaha attı. "Eminim pek çok nedenden sadece bir tanesidir."
"Ahh, beni yaraladınız."

"Tam tersine. Ben kadınları anlamak isteyen bir erkek tanımıyorum. Hem anlasanız sonra neden şikâyet edeceksiniz?"
"Napoleon?"
"Öldü."
"Hava?"
"O zaten var. Ayrıca bu akşamla ilgili şikâyet edecek bir şey bulamazsınız."
"Bulamam," diyerek ona katıldı Hugh. Gökyüzüne baktı. "Şaşırtıcı derecede güzel bir gece."
"Evet," dedi Sarah hafifçe. "Evet, öyle."
Aslında bu kadarı Hugh'a yetmeliydi ama bu akşam açgözlüydü ve dansın sona ermesini istemediği için Sarah'ın sırtındaki eliyle biraz daha güçlü bastırdı, "Bana lordum deme şerefine nail olmak için ne yapmış olduğumu düşündüğünüzü söylemediniz."
Sarah ona cüretkâr gözlerle baktı. "Dürüst olmam gerekirse bir anda ağzımdan çıktı. Ama cümlemi biraz daha cilveli hale getirdiği kesin."
"Beni öldürüyorsunuz."
"Ahh, ama tamamen dürüst olmayacağım. Hatta neden cilveli hissettiğimi merak etmenizi tavsiye ederim."
"Bu tavsiyenize uyacağım."
Dönerken Sarah hafifçe mırıldandı.
"Size sormamı sağlayacaksınız, değil mi?"
"Sadece isterseniz."
Hugh gözlerini gözlerine dikip öyle durdu. "İstiyorum."
"Peki hâlâ, cilveli hissediyordum çünkü-"
"Bir saniye bekleyin," diyerek araya girdi Hugh, çünkü Sarah ona bu soruyu sordurtmayı başardığı için bunu hak etmişti.

"Tekrar dönmemiz lazım."
Bu sefer mükemmel bir biçimde, yani düşmeden döndüler.
"Söylüyordunuz."
Sarah ona sahte bir ciddiyetle baktı. "Ne düşündüğümü unuttuğumu söylemeliyim."
"Yani söylemeyeceksiniz."
Üzgün bir ifadeyle baktı Sarah. "Ahh, ama gerçekten de unuttum."
"*Sarah*."
"Adımın bir tehditmiş gibi tınlamasını nasıl sağlıyorsunuz?"
"Tehditmiş gibi tınlaması önemli değil," dedi. "Ancak siz tehdit gibi tınladığını *düşünüyorsanız* önemli."
Sarah'm gözleri büyüdü ve kahkahayı patlattı. "Siz kazandınız," dedi ve Hugh eğer ayakta düzgün durmak için birbirlerine yaslanmıyor olsalardı ellerini pes ettim anlamında kaldıracağından emindi.
"Sanırım kazandım," diye mırıldandı.
Bu akla gelebilecek en garip, en tuhaf valsti ama aynı zamanda Hugh'un hayatının en güzel anıydı.

Bölüm 14

Birkaç gece sonra, Leydi Sarah ve Harriet Pleinsworth'ün paylaştıkları odada, gecenin geç saatlerinde

"Tüm gece okuyacak mısın?"

Sarah'm *büyük bir* coşkuyla romanın sayfalarının üzerinde hızla gezinen gözleri *hor çiçeği* kelimesinin üzerinde dondu kaldı. "Neden" dedi yüksek sesle (ve tahminen hafif sinirli bir biçimde), "insan davranışlarının gerçekliğinde *böyle* bir soru var? Tabii ki bütün gece kitap okumayacağım. Dünyada hiç bütün gece boyunca kitap okuyan biri var olmuş mudur ki?"

Ağzından çıkar çıkmaz bunu sorduğuna pişman oldu, çünkü yanındaki yatakta Harriet yatıyordu ve dünyada buna sadece, "Tahminen olmuştur," diye yanıt verecek tek kişi Harriet'tı.

Ve tıpkı öyle yanıt vermişti.

"Peki, okumayacağım," diye homurdandı Sarah, her ne kadar yeterince söz söylemiş olsa bile. Kardeş kavgasında, sonunda kendini tekrarlaması gerekse bile, son sözü söylemek önemliydi.

Harriet yana döndü, yastığını kafasının altında sıkıştırdı. "Ne okuyorsun?"

Sarah tam iç geçirecekti ki durdu ve başparmağını kitabın

arasına koyup kapattı. Bu aslında oldukça tanıdık bir durumdu. Sarah uyuyamayınca roman okurdu. Harriet uyuyamayınca Sarah'ya musallat olurdu.
"Bayan Butterworth ve Çılgın Baron."
"Bunu daha önce okumamış mıydın?"
"Evet, ama yeniden okumak hoşuma gidiyor. Biliyorum aptalca ama ne yapayım." Kitabını tekrar açıp gözlerini *hor* çiçeği kelimesine dikti ve devam etmeye hazırlandı.
"Bu akşam yemekte Lord Hugh'u gördün mü?"
Sarah tekrar kitabın arasına başparmağını yerleştirdi. "Evet, tabii ki gördüm. Neden?"
"Bir nedeni yok. Bu akşam çok yakışıklı göründüğünü düşündüm sadece." Harriet o akşam, Elizabeth ve Frances'in oldukça canını sıkarak yetişkinlerle birlikte yemek yemişti. Düğüne sadece üç gün kalmıştı ve Whipple Hill'de bir sürü koşuşturmaca vardı. Marcus ve Honoria (Sarah kendine, Lord ve Leydi Chatteris diye hatırlattı) Fensmore'dan yüzleri kızarmış, kıkırdayarak ve çılgınca mutlu görünerek dönmüşlerdi. Aslında Sarah bu görüntü karşısında normalde kusmak isterdi ama şu anda kendisi de Lord Hugh'la gülüp atışarak oldukça iyi zaman geçiriyordu.
Çok garipti ama sabah uyandığında ilk aklına gelen onun yüzüydü. Ve kahvaltıda hep onu arıyor ve bulduğunda nedense tabağı hep ondan önce geldiğini gösterecek biçimde doluyken bile Lord Hugh az evvel geldiğini söylüyordu. Her sabah, birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Birbirlerine ise ikisinin de o gün için planlanan faaliyetlere katılamadıkları için birlikte vakit geçirdiklerini söylemişlerdi (ama işin gerçeği Sarah'ın bileği iyileşmişti ve belki kasabaya hâlâ yürüyemese bile, çimenlikte top oynamaması için bir engel yoktu.)

Vakit geçiriyorlardı ve Sarah çayından içiyormuş gibi yapıyordu, çünkü birlikte geçirdikleri onca saat normal birinin içeceği kadar çay içse sohbeti kısa kesmesi gerekirdi. Bir saatin sonunda kesilen bir sohbetin kısa sayılamayacağı gerçeğini ise Sarah göz ardı ediyordu.

Beraber orada vakit geçiriyorlardı ve çoğu kişi onları fark etmiş görünmüyordu. Diğer misafirler gelip gidiyor, tepsilerden yemeklerini alıyor, çay ve kahve içip gidiyorlardı. Bazen Sarah ve Hugh sohbetlerine katılıyor, bazense katılmıyorlardı.

Ve sonunda hizmetliler artık kahvaltı salonunu temizleme vaktinin geldiğini onlara belli edince, Sarah ayağa kalkıp üstünkörü o öğleden sonra nerede kitap okuyacağını söylüyordu. Hugh ona katılmayı planladığını söylemiyordu ama hep katılıyordu.

Arkadaş olmuşlardı ama arada sırada kendini, onun dudaklarına bakıp herkesin ilk öpücüğünü yaşaması gerektiğini ve eğer onunki Hugh'la olursa ne kadar güzel olacağını düşünürken yakalıyordu... Ama böyle şeyleri kendine saklıyordu.

Ancak romanları bitmek üzereydi.

Whipple Hill'in Kütüphanesi çok büyüktü ama ne yazık ki Sarah'ın okumak istediği türden kitapları barındırmıyordu. *Bayan Butterworth* rastgele İlahi *Komedya* ve *Hırçın Kız*'ın arasına sıkıştırılmıştı. Bayan Butterworth henüz baronuyla tanışmamıştı ve Sarah olay örgüsünün ilerlemesi için can atıyordu.

Hor çiçeği... Hor çiçeği...

"Sence de yakışıklı gözükmüyor muydu?"

Sarah sinirli bir biçimde inledi.

Harriet, "Sence Lord Hugh yakışıklı gözükmüyor muydu?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum, kendisi gibi gözüküyordu." İlki kısım yalandı, Sarah biliyordu ve ne yazık ki onu yürek parçalayıcı biçimde yakışıklı buluyordu.
Harriet, "Sanırım Frances ona âşık oldu," dedi.
"Büyük ihtimalle," diyerek katıldı Sarah.
"Ona çok nazik davranıyor."
"Evet, öyle."
"Bu öğleden sonra ona piket oynamayı öğretti."
Sarah, Anne'e son gelinlik provasında yardım ederken olmuş olmalı, diye düşündü. Başka zaman mümkün değildi.
"Onun kazanmasına izin vermedi. Sanırım Frances izin vereceğini düşündü ama vermemesi de hoşuna gitti."
Sarah yüksek sesle, acı çekiyormuş gibi iç çekti.
Harriet şaşırıp çenesini eğdi. "Pardon, sadece sohbet ediyordum."
Sarah bir an boş yere saate bakıp, "Saat kaç olursa olsun mu?"
Harriet bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sarah *hor çiçeğinden güvercin* kelimesine geçmişti ki kardeşi yeniden konuşmaya başladı.
"Bence senden hoşlanıyor."
"Neden bahsediyorsun?"
"Lord Hugh," dedi Harriet. "Bence seni çekici buluyor."
"Beni çekici bulmuyor," dedi Sarah ve yalan söylemiyordu, daha çok bu söylediğinin yalan olmasını ümit ediyordu. Çünkü Lord Hugh'a âşık olmaya başladığını biliyordu ve eğer o da öyle hissetmiyorsa, Sarah buna nasıl dayanacaktı emin değildi.
Harriet, "Bence yanılıyorsun," dedi.
Sarah kararlılıkla Bayan Butterworth'ün güvercinlerine döndü.

"Sen ondan hoşlanıyor musun?"
Sarah patladı. Kız kardeşiyle bunu konuşmayacaktı. Çok yeni, çok özeldi ve ne zaman bunu düşünse telaşa kapılıyordu. "Harriet, bu konuşmayı şu anda yapmayacağım."
Harriet bir an Sarah'ın dediğini düşündü. "Yarın yapar mısın?"
"Harriet!"
"Ahh, tamam, başka tek kelime etmeyeceğim." Harriet abartıyla yatakta sırtını dönerken Sarah'ın üstündeki yorganın da yarısını çekti.
Rahatsız olduğunu *açıkça* göstermesi gerektiği için Sarah burnundan soludu, ardından battaniyeyi çekip kitabına döndü.
Ama konsantre olamadı.
Gözleri saatlerce otuz üçüncü sayfada takılı kaldı. Yanındaki Harriet sonunda kıpırdanmayı kesip hareketsizleşti, nefes alıp verişleri hafif, huzurlu horlamalara dönüşerek yavaşladı.
Sarah, Hugh'un ne yaptığını ve acaba onun da arada bir uykuya dalmakta zorlanıp zorlanmadığını düşündü. Yattığında bacağının ağrıyıp ağrımadığını merak etti. Ve gece canının yanıp yanmadığını; sabah da acıyıp acımadığını? Ağrısı yüzünden uykusundan uyanıyor muydu?
Lord Hugh'un matematikte nasıl bu kadar ilerlediğini düşündü. Aslında Sarah inanılmaz uzun sayıları çarpması için yalvarınca ona sayıları gerçekten *görmese de* kafasında nasıl canlandırdığını, nasıl cevap gözünün önüne gelene kadar onları düzenlediğini anlatmıştı. Sarah onu anlamış taklidi bile yapmamıştı, bıkıp usanmış halini çok tatlı bulduğu için soru sorup onu usandırmaya devam etmişti.
Sarah'm yanmdayken gülümsüyordu. Daha önce çok sık

gülümsemediğini düşündü. Birine bu kadar kısa sürede âşık olmak mümkün müydü? Honoria ona âşık olmadan önceki tüm hayatı boyunca Marcus'u tanıyordu. Daniel ise ilk görüşte Bayan Wynter'a âşık olduğunu iddia etmişti. Ki bu bile Sarah'ın geçtiği yollardan daha mantıklıydı.
Yatakta yatıp tüm gece kendinden şüphelenebilirdi ama çok huzursuz ve kıpır kıpır hissettiği için yataktan çıktı, pencereye doğru gidip perdeyi açtı.
Ay dolunay değildi ama yarısını geçmişti ve gümüşümsü ışığı çimenlerin üzerine düşünüyordu.
Kırağı diye düşündü ve ardından da çoktan ayakkabılarını giymiş olduğunu fark etti. Ev sessizdi ve aslında odasından çıkmaması gerekiyordu, ay ışığı onu çağırıyor falan da değildi...
Esintiydi. Yapraklar çoktan ağaçlardan düşmüştü ama dalların sonundaki ufak noktalar hâlâ hışırdayıp sallanıyordu. Hava tazeydi, tek ihtiyacı olan buydu. Açık hava ve saçlarındaki esinti. Senelerdir bu esintiyi odasının dışında saçlarında hissetmesine izin verilmemişti ama sadece dışarıya çıkmak istiyordu ve...
Hissetmek.

Aynı gece
Başka bir oda

Hugh Prentice hiçbir zaman kolaylıkla uykuya dalan biri olmamıştı. Küçükken sebebi dinliyor olmasıydı. Neden Ramsgate'deki çocuk odası diğer evlerde olduğu gibi malikânenin *ücra* bir noktasında değildi bilmiyordu ama değildi ve bu yüzden, arada sırada ve hiç beklemedikleri zamanlarda (ki bu hiçbir zaman olmazdı, hep beklerlerdi) Hugh

ve Freddie annelerinin bağırdığını duyarlardı.
Hugh bunu ilk kez duyduğunda yatağından fırladı ama Freddie onu zorla durdurdu.
"Ama annem..."
Freddie hayır anlamında başını salladı.
"Ve babam..." Hugh babasının sesini de duymuştu. Kızgın geliyordu. Ve ardından babası kahkaha atmıştı.
Freddie yeniden başını salladı ve gözlerindeki bakış, ondan beş yaş küçük olan Hugh'un yatağa geri girip kulaklarını kapaması gerektiğini anlatmaya yetmişti.
Ama gözlerini kapatmadı. Eğer ona bir sonraki gün sorsaydınız, tüm gece gözünü kırpmadığına yemin edebilirdi. Altı yaşındaydı ve hâlâ imkânsız pek çok şey için yemin ediyordu.
O akşam annesini yemekten önce gördü ve annesi hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Annesinin can yanmış gibi gelmişti ona ama üzerinde herhangi bir morluk yoktu ve de hasta değildi. Hugh tam ona sormaya başlamıştı ki Freddie ayağına bastı.
Freddie sebepsizce böyle şeyler yapan biri değildi ve Hugh çenesini tuttu.
Sonraki birkaç ay Hugh anne babasını yakından izledi. Ancak o zaman ikisini neredeyse hiç yan yana görmediğini fark etti. Eğer yemek odasında birlikte yemek yiyorlarsa bile Hugh bunu bilemezdi, çünkü çocuklar çocuk odasında yemek yiyordu.
Onları bir arada görmediği için birbirlerine nasıl davrandıkların bilemiyordu; zaten birbirleriyle konuşuyor gibi de değildiler. Aylar geçti ve Hugh neredeyse her şeyin mükemmel olduğuna inanacaktı.
Ve yine aynı şeyi duyardı. Ve yine her şeyin mükemmel

olmadığını anlardı. Ve de bununla ilgili onun yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilirdi.

Hugh on yaşına basınca annesi bir köpek ısırığı nedeniyle (ufak bir ısırıktı ama çok kısa sürede kötüleşmişti) ateşlendi. Hugh her akşam yirmi dakika gördüğü biri için ne kadar üzülebilirse annesi için de o kadar üzüldü ve sonunda uykuya dalmadan önce onları dinlemeyi bıraktı.

Ama zaten artık bu önemli değildi. Hugh sürekli düşündüğü için uyuyamıyordu. Aklı titreşir, oradan oraya koşar, takla atar ve kısaca kendisini yatıştırmak hariç her şeyi yapardı. Freddie ona aklının boş bir sayfa olduğunu hayal etmesini söylemişti ve Hugh kahkahayı basmıştı, çünkü aklının boş bir sayfa olduğu dışında her şeyi hayal edebilirdi. Hugh tüm gün, bir çiçeğin yapraklarında, atın toynağının yerde çıkarttığı seste, her şeyde sayılar ve örüntüler görüyordu. Bu örüntülerin bazılarını derhal fark etmesine rağmen, diğerleri genellikle sessizce yatakta yatana kadar aklının gerilerinde bir yerlerde duruyordu. İşte ancak o zaman sürünerek geri geliyorlar ve her şey toplama, çıkartma, yeniden dizilmeye başlıyordu ve Freddie *gerçekten* bunlar olurken uyuyabileceğini mi düşünüyordu? (Aslında Freddie böyle düşünmüyordu. Hugh ona uyumaya çalışırken aklında neler olup bittiğini anlattıktan sonra Freddie bir daha boş sayfadan bahsetmemişti.)

Şu anda ise uykuya dalamaması için çok sebep vardı. Sebep bazen bacağıydı, sürekli çeken kası. Bazen sebep şüpheli yaradılışıydı; her ne kadar kavgalarında hep üstün çıksa da Hugh'un asla tamamen güvenemeyeceği babasının üzerinden gözlerini çekmemeye zorlayan yaradılışı. Bazen de yine eski alışkanlığıydı - aklı sayılar ve örüntülerle dolup kendisini kapatmayı beceremezdi.

Ama Hugh'un yeni bir varsayımı vardı: Uyuyamıyordu, çünkü bu engele alışmıştı. Bir şekilde vücudunu sonunda vazgeçip dinlenmeden önce, orada saatlerce kütük gibi yatması gerektiğini düşünecek biçimde eğitmişti. Çoğu gece uykusuzluğu için hiçbir makul açıklama bulamıyordu. Bacağı neredeyse normaldi ve babası aklının ucundan bile geçmiyordu ama yine de uyku onu kollarına alınıyordu.

Ama son zamanlarda durum farklıydı.

Hâlâ uykuya dalmak kolay bir iş değildi. Belki de onun için hiç kolay olmayacaktı. Ama bu sefer sebebi...

Sebep farklıydı.

Yaralanmasının üzerinden geçen yıllar boyunca uykusuz yatıp bir kadını arzuladığı çok gece olmuştu. Aptal sol uyluğu hariç o hâlâ bir erkekti, tüm uzuvları çalışır durumdaydı. Bunda garip bir durum yoktu, sadece biraz rahatsızlık vericiydi.

Ama şimdi o kadının bir yüzü ve bir adı vardı - her ne kadar Hugh tüm gün boyunca gayet edepli davransa da gece yatağında yatarken, nefes alıp verişi hızlanıp hırlıyor ve bedeni yanıyordu. Hayatında ilk kez aklına rakamlar ve örüntülerin üşüşmesini diliyordu. Oysa tek düşünebildiği, birkaç gün önce Sarah halıya takılıp tökezleyince onu düşmeden yakaladığı andı. O muhteşem anda parmakları göğüslerinin kenarına değmişti. Sarah'ın üzerinde kadife bir elbise vardı ve Tanrı bilir daha altında kaç kat vardı ama onun kıvrımlarını, yumuşaklığını hissetmişti ve içinde büyüyen özlem şaha kalkmıştı.

Yatağında bir oraya bir buraya yuvarlanırken cep saatini çıkarttığında saatin üç buçuk olduğunu görünce şaşırmamıştı. Bazen dalmasına yardımcı olduğu için kitap okumayı denemişti ama bu da işe yaramamıştı. Sonunda yenildiğini

kabul etti ve pencereye doğru gitti. Madem uyuyamıyordu o zaman, en azından kendi göz kapakları dışında bir şeye bakabilirdi.

Ve işte oradaydı.

Hugh donakaldı ama yine de çok şaşırmadı. Sarah Pleinsworth bir haftadır rüyalarını süslüyordu ve tabii ki onun çimenliğin ortasında durduğu gece Hugh'un da bir kerelik camdan dışarı baktığı geceye denk gelecekti. Bu işte çılgın bir mantık vardı.

Daha sonra sersemliğinden sıyrılıp gözlerini kırpıştırdı, çünkü gerçekten de *bu kızın dışarıda ne işi vardı?* Saat sabahın üç buçuğuydu ve eğer Hugh onu görebiliyorsa, diğer yaklaşık yirmi pencereden bakan biri de onu görebilirdi. Hugh dolaba doğru uzun adımlar atıp pantolonunu çıkartırken adeta bir denizci gibi bir dizi küfür saydırdı.

Ve evet, istediği zaman uzun adımlar atarak ilerleyebiliyordu. Acısını sonra hissedecekti ama işe yarıyordu. Birkaç dakika sonra az çok giyinmişti ("az" giyinik olan kısımlarını da paltosu örtmüştü) ve Whipple Hill'in koridorlarında tüm malikâneyi ayağa kaldırmamak için hızla ama temkinli ilerliyordu. Arka kapıya geldiğinde bir anlığına durdu. Bacağı neredeyse tamamen kasılmıştı ve durup onu sallamazsa ağırlığını taşımayacağını biliyordu. Bu gecikme ona çimenliğe, Sarah'ya bakma zamanı tanımıştı. Palto giymişti ama beyaz geceliğini tamamen kapatmadığı için göze çok kolay çarpardı...

Onu gördü. Çimenin üzerinde adeta bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu. Dizlerini kendine çekip sarılmıştı, yukarıya gökyüzüne Hugh bu kadar korkmuş ve sinirli -şimdi de rahatlamış- olmasaydı nefesini kesecek bir huzurla bakıyordu.

Hugh yavaşça ilerledi, artık hızlı olması gerekmediği için bacağına çok yüklenmedi.
Sara kendi düşüncelerinde kaybolmuş olmalıydı, çünkü ilerleyişini duymadı. Ancak Hugh ona yaklaşık sekiz adım kadar yaklaşmıştı ki hızla nefes aldı ve döndü.
"Hugh?"
Hugh bir şey söylemedi, sadece ona doğru yürümeye devam etti.
Sarah ayağa kalkarak, "Burada ne işin var?" dedi.
"Ben de sana aynısını sorabilirim," diye çıkıştı.
Sarah sinirini bu kadar bariz gösterince şaşırıp geri çekildi.
"Uyuyamadım ve ben-"
"O yüzden de sabahın üç buçuğunda dışarıda dolaşabileceğini mi düşündün?"
"Biliyorum aptalca ama-"
"Aptalca mı?" diye sordu Hugh. "Aptalca? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"
"Hugh." Kolunu tutmak için uzandı ama onun elinden kurtuldu.
"Ya seni görmeseydim? Ya seni başkası görseydi?" diye sordu.
"İçeri girerdim," dedi Sarah. Gözleri o kadar tereddütlü bakıyordu ki Hugh neredeyse bir adım geri çekilecekti. Bu kadar saf olamazdı. Bazı günler neredeyse yürümeyi bile beceremeyen Hugh, bu kocaman evden dışarıya neredeyse koşmuştu ve annesinin çığlığı aklından bir an bile çıkmamıştı.
"Sence dünyadaki herkes içten içte senin iyiliğini mi istiyor?"
"Hayır, ama *buradaki* herkes istiyor ve-"
"Bu dünyada insanların canını yakan erkekler var Sarah.

Kadınların canını yakan."
Sarah'ın yüzü düştü ve bir şey demedi.
Ve Hugh hatırlamamak için çok uğraştı. Boğuk bir sesle, "Penceremden baktım," dedi. "Üç buçukta penceremden dışarı baktım ve sen, adeta erotik bir hayalet gibi çimenliğin üzerinde süzülüyordun."
Sarah'ın gözleri kocaman açıldı ve belki ürkmüştü ama Hugh'un bunu fark edemeyecek derecede gözü dönmüştü. "Peki ya ben olmasaydım?" Kollarını, iki kolunu da tuttu Hugh ve parmaklarını onun tenine bastırdı. "Ya seni başkası görseydi ve o başkası farklı emellerle buraya inseydi..."
Babası hiçbir zaman hayatındaki kadınlardan izin isteyen bir adam olmamıştı.
Sarah, "Hugh," diye fısıldadı. Hugh'un dudaklarına bakıyordu. Tanrı aşkına, dudaklarına bakıyordu ve Hugh bedeninin adeta ateşe atıldığını hissetti.
"Eğer... Eğer..." Dili ağırlaştı, nefesi düzensizleşmişti ve artık Hugh'un kendisi bile ne dediğinden emin değildi.
Ve ardından Sarah alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve dudaklarının üzerinden hafifçe geçtiğinde... Hugh eridi.
Hugh onu kendine doğru çekti, dudaklarını dudaklarının arasına hiçbir gizlilik ve incelik olmadan, sadece müstehcen bir arzu ve ihtiyaçla aldı. Ellerinden biri saçlarını karıştırıyor, diğeri sırtından inerek, kalçalarının o şehvetli kıvrımından onu kendine doğru çekiyordu.
"Sarah," diye inledi ve bir parçası Sarah'ın da ellerinin boş durmadığını fark etti. Ufak ellerini başının arkasına koymuş onu kendine doğru çekiyordu, dudakları yumuşayıp açılmıştı ve Hugh'u adeta yıldırım gibi çarpan ufak mırıldanmalar çıkartıyordu. Bir kere bile dudaklarını ayırmadan paltosunu silkeleyip çıkarttı. Dizlerinin üzerine çöktüler ve

Sarah sırtüstü yattı, Hugh da üzerine uzandı ve onu öpmeye, sertçe, derinden, adeta dudakları onun dudaklarından ayrılmadığı sürece sonsuza kadar bu anı yaşayabilecekmişçesine öpmeye devam etti. Geceliği baştan çıkartmak için değil uyumak için tasarlanmış, beyaz pamuklu bir gecelikti ama boyun kısmı açıktaydı ve Hugh kısa bir süre sonra dudaklarını onun kremsi teninde gezdirip, korsesini dişlerinin arasına alıp üzerinden geceliğini yırtıp çıkartmadan önce o mükemmel göğüslerine ne kadar yaklaşabileceğini düşündü.

Sarah kalçalarını kaydırdı ve vücudunu bacaklarının arasına alırken Sarah'ın adını inlediğini fark etti. Erkekliği pantolonunu zorluyordu ve Sarah'ın bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğinden emin değildi ama Hugh şu anda tedbirli sorular sorabilecek bir durumda değildi. Hugh üzerine doğru eğildi ve kıyafetlerine rağmen Sarah'm onu bedeninin merkezinde hissettiğini biliyordu.

Sarah zevk dolu bir biçimde nefesini tuttu ve elleri daha da vahşileşti; saçlarını karıştırıyor ardından sırtında geziniyordu. Ve en sonunda elleri, Hugh'un pantolonuna sokmadığı gömleğinin altına girdiler.

Sarah, "Hugh," diye fısıldadı ve Hugh omurgasında gezinen parmağını fark etti. "Hugh."

Hugh sahip olduğunu bile bilmediği bir metanetle sadece onun gözlerini görebilecek kadar geri çekildi. "Ben yapma-Yapmayaca-" Tanrı aşkına, tek kelimeyi bile ağzından çıkaramıyordu. Kalbi çarpıyor, midesi büzülüyordu ve hâlâ nefes alıp almadığından bile emin değildi.

"Sarah," diye yeniden lafa girdi. "Sana sahip olmayacağım. Şu anda. Söz veriyorum. Ama bilmem lazım."

Hugh onu yeniden öpmeyecekti ama Sarah ona bakıp ha-

fifçe boynunu geriye atınca adeta içine şeytan kaçmış gibi oldu. Dişleri Sarah'm köprücük kemiğinin üstündeki boşluğu buldu ve işte sonunda kelimeleri ağzından orada çıkarttı. "Bilmem lazım," diye tekrarladı Hugh ve yeniden onun yüzünü görmek için geri çekildi. "Bunu istiyor musun?"

Sarah ona aklı karışmış gibi bakıyordu. Karşısındaki adamı arzuladığı her halinden belliydi ama Hugh'un bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu Hugh, sesi çatallı ve adeta yakarıyor gibi çıkmıştı. "Beni istiyor musun?"

Sarah'ın dudakları aralandı ve başını sallayıp onayladı. Ve ardından fısıldadı: "Evet."

Hugh bir anda hızla içindeki tüm nefesi verdi. Ona verdiği bu ödülün büyüklüğü bir anda ona tokat gibi çarpmıştı. Sarah ona kendini açıyordu... Ve güveniyordu. Kendini vermesini istemeyeceğini söylemişti ve bu akşam gerçekten yapmamalıydı. Ama bu kadını, daha önce hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu ve düğmelerini ilikleyip onu odasına geri gönderecek kadar beyefendi değildi.

Geceliğinin kenarını buldu. Parmaklarını altına sokunca Sarah'ın soluğu kesildi ama elini bacağının sıcak teninde gezdirirken Hugh'un ağzından çıkan inleme bu sesi bastırdı.

Kimse Sarah'ın orasına dokunmamıştı. Kimse elini dizinin üstüne kadar bile çıkarmamıştı. Ve artık bu yer Hugh'undu.

Bacağını hafifçe sıkarak, "Bu hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

Sarah başıyla onayladı.

Hâlâ kadınlığından uzaktaydı ama Hugh elini giderek yu-

karı çıkarttı ve kavrayışını değiştirdi, böylece başparmağı bacağının içindeki narin deriyi okşamaya başladı.
"*Bu* hoşuna gitti mi?"
"Evet." Pek sesi çıkmamıştı ama Hugh duymuştu.
"Peki ya bu?" Saçındaki diğer elini geceliğinin arasından geçirip Sarah'ın göğsünü kavradı.
"Ahh- Hugh."
Hugh onu yavaşça, derin bir biçimde öptü. "Bu bir evet miydi?"
"Evet."
Hugh dudaklarını kulağına doğru götürerek, "Seni görmek istiyorum," dedi. "Senin her tarafını görmek istiyorum ve sana tamamen, şu anda, sahip olmayacağım ama senin bir parçanı istiyorum. Anlıyor musun?"
Sarah başını salladı.
"Bana güveniyor musun?"
Sarah gözleri buluşana kadar bekledi. "Tüm hayatımla."
Hugh bir an kıpırdayamadı bile. Sözcükleri ona ulaşmış, kalbini kavramış ve sıkmıştı. Daha önce onu istediğini düşünmüştü ama o istek, bu yumuşak iki kelime onu etkisi altına alınca duyduğu ilkel tutkuyla kıyaslanamazdı bile.
Benim, diye düşündü Hugh. *O benim.*
Titreyen parmaklarla dekoltesini saklayan kurdeleyi açtı ve baştan çıkartmak için tasarlanmamış olan bir geceliğe kim bu kurdeleyi koyacak kadar aptal olabilir diye düşündü. Bir kurdeleydi, yani onu paket gibi açacaktı.
Ufak bir parmak hareketiyle hediyesini açtı ve bir ufak itişle geceliği Sarah'ın üzerinden sıyırıp mükemmel göğüslerini ortaya çıkarttı. Geceliğin üst kısmı henüz iki göğsünü de açıkta bırakacak kadar gevşememişti ama sadece tekini görmek bile çok yoğun bir erotizm içeriyordu.

Hugh dudaklarını yalayıp bakışlarını gözlerine çevirdi. Tek kelime söylemedi ve tek eliyle göğüs ucunu avucunun içinde hafifçe sıkarken gözlerini onun yüzünden ayırmadı.
Sarah'a hoşuna gidip gitmediğini sormadı. Sorması gerekmedi, adını fısıldadı ve tek kelime edemeden, Sarah başıyla onayladı.
Benim, diye geçirdi yeniden içinden ve bu, dünyadaki en harika şeydi çünkü yakın zamana kadar benim diyebileceği bir kadın bulmayacağını sanıyordu, hayır biliyordu.
Yavaşça dudaklarını öptü. Ardından burnunu ve her iki gözünü. Sarah'a duyduğu aşk adeta tenini geçip dışarı çıkıyordu ama o asla duygularını gösteren biri olmamıştı, bu yüzden kelimeler boğazında düğümlendi. Sarah'ı son defa en derinden, en içten şekilde ve ona neyi sunduğunu -ruhunu sunduğunu- anlamasını ümit ederek öptü.
Seninim, diye düşündü Hugh. *Ben seninim.*

Bölüm 15

Sarah gecenin bir köründe dışarı tek başına çıkmaması gerektiğinin farkındaydı. Londra'da yanında biri olmadan dışarı çıkmasına izin verilmezdi ve Berkshire'da gece yarısını çoktan geçmişken bundan bahsedilemeyeceğinin bile farkındaydı.

Ama çok huzursuzdu... Çok... Kanı kaynıyordu. Tuhaf hissediyordu ve yatağından çıkıp ayağı halıya dokununca odası çok küçük gelmişti. Ev ona kendisini çok küçük hissettirmişti. Hareket etmesi lazımdı, teninde gece havasını hissetmeliydi.

Daha önce hiç böyle olmamıştı ve gerçekten bunun bir açıklaması yoktu. Veya açıklaması olmasını istemiyordu.

Ama şimdi açıklayabiliyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Hugh'a.

Sadece bunu bilmiyordu.

Arabayla seyahatleri, pasta yemeleri ve çimenlerdeki çılgın valsleri arasında bir yerde, Sarah Pleinsworth hayatta âşık olacağını düşündüğü son adama âşık olmuştu.

Ve onu öptüğünde...

Sadece daha fazlasını istiyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Hugh ve hayatında ilk defa Sarah gerçekten de öyle olduğuna inandı.

Yanağına dokunarak, "Sen de öyle," dedi Sarah.

Hugh ona eğilip gülümsedi ki hafif sırıtışından ona bir an bile inanmadığını anladı.

"Öylesin," diye ısrar etti Sarah. Ciddi bir bakış takınmak istedi ama hiçbir şey gülümsemesini silemiyordu. "Bana inanman lazım," dedi.

Yine de Hugh konuşmadı. Sarah'a sanki çok değerli bir şeymiş gibi baktı ve ona kendini çok değerli hissettirdi. O anda, Sarah sadece onun da aynı şeyi hissetmesinden başka bir şey istemiyordu.

Çünkü sevdiği adam öyle hissetmiyordu. Sarah hissetmediğini biliyordu. Bazı şeyler söylemişti... Ufak tefek şeyler aslında; arada sırada, kimsenin hafızasında yer etmeyecek şeyler. Ama Sarah dinlemişti. Hatırlıyordu. Ve biliyordu ki... Hugh Prentice mutlu değildi. Daha da kötüsü, mutluluğu hak ettiğini düşünmüyordu.

Büyük kalabalıklara ihtiyacı olan biri değildi. Birilerinin lideri olmasına ihtiyacı yoktu. Ama Sarah Hugh'un birinin takipçisi olmak da istemediğini biliyordu. Doğası gereği bağımsızdı ve tek başına kalmak onun için sorun değildi.

Ama birkaç sene içerisinde tek başına kalmamıştı; ona eşlik eden suçluluk duygusu yakasını bırakmamıştı. Babasını Daniel'ın İngiltere'ye dönmesine ikna etmek için Hugh'un ne yaptığını bilmiyordu ve Hugh'un İtalya'ya gidip Daniel'ı bulup geri getirmesinin ne kadar zor olduğunu ise düşünemiyordu bile.

Ama tüm bunları yapmıştı. Hugh Prentice işleri yoluna koymak için elinden geleni yapmıştı ama yine de huzur bulamamıştı.

İşte bu kadar da *iyi* bir adamdı. Ufak kızları ve tek boynuzlu atları savunuyordu. Bastonla vals yapıyordu. Hayatının gidişatını tek bir hatanın belirlemesini hak etmiyordu.

Sarah Pleinsworth bunun yarısını bile yapmamıştı ve eğer bu adamı seviyorsa, hayatını onun tek bir şeyi anlaması için adamaya hazırdı.

O değerliydi. Önüne gelecek mutluluğun her bir damlasını hak ediyordu.

Sarah uzanıp parmağıyla dudaklarına dokundu. Yumuşaktılar ve harika, nefesini teninde hissettiği için gurur duydu. "Bazen kahvaltıda," diye fısıldadı, "senin dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum."

Hugh titredi. Onu titretebilmek Sarah'm hoşuna gitti.

Tepkisinden cesaret alarak "Ve gözlerin," diye devam etti. "Kadınlar bu renk gözlere sahip olmak için canını verir biliyorsun değil mi?"

Hugh olumsuz bir biçimde başını salladı ve ifadesindeki bir şey; o şaşkınlık, o altından kalkamamışlık Sarah'ın sevinçle gülümsemesine neden oldu. "Bence güzelsin," diye fısıldadı. "Ve bence..."

Bir anda Sarah'ın kalbi hopladı ve alt dudağını dişleriyle ısırdı. "Umarım benim fikrim önemlidir."

Hugh eğildi ve dudaklarını hafifçe dudaklarına dokundurdu. Ardından burnunu, alnını öptü ve uzun bir süre gözlerini gözlerinden çekmedi. Sonra Sarah'ı tekrar öptü ama bu sefer ona dudaklarını tamamıyla verdi.

Sarah inledi, boğuk sesi Hugh'un dudaklarının arasında kayboldu. Öpüşmeleri açtı, gözü dönmüştü ve Sarah hayatında ilk defa tutkunun ne anlama geldiğini anladı.

Hayır, bu tutkudan da fazlasıydı.

Bu bir ihtiyaçtı.

Hugh'un Sarah'ya ihtiyacı vardı. Her hareketinde bunu hissediyordu. Nefesinin hırlamaya dönüştüğünü duyabiliyordu. Elinin her dokunuşunda ve dilinin her hareketinde,

Hugh Sarah'da da aynı ihtiyacı uyandırıyordu. Bir başka erkeği bu kadar yoğun şekilde isteyeceğini hiç düşünmemişti. Sarah'ın parmakları onun gömleğinin altına kaydı, hafifçe teninde gezindi. Dokunuşuyla Hugh'un kasları kasıldı ve öyle derin bir nefes verdi ki hava adeta Sarah'ın yanaklarını öperek geçti.

"Farkında değilsin," dedi Hugh hırıltılı bir sesle. "Bana ne yaptığının farkında değilsin."

Sarah gözlerindeki tutkuyu görebiliyordu; bu ona kendisini kadınsı ve güçlü hissettiriyordu. "Anlat bana," diye fısıldadı Sarah ve başını geriye aratarak yumuşak, kaçamak bir öpücük için onun dudaklarına doğru uzandı.

Bir an anlatacağını zannetti ama Hugh sadece başını sallayıp, "Bu benim ölümüm olur," diye mırıldandı. Ardından yeniden öpüştüler ve Sarah, Hugh ona şu anda yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece kendinin ona ne yaptığını umursamadığını fark etti.

"Sarah," dedi dudaklarını dudaklarından sadece adını fısıldayacak kadar çekerek.

"Hugh," diye fısıldadı ve sadece kendi sesinden gülümsediğini fark etti.

Hugh geri çekildi. "Gülümsüyorsun."

"Duramıyorum," diye itiraf etti.

Hugh yanağına dokundu ve ona öyle bir duyguyla baktı ki Sarah bir anda nefes almayı unuttu. Adamın gözlerinde gördüğü şey aşk mıydı? Kelimelere henüz dökmemiş olsa da aşk gibi duruyordu.

"Durmamız lazım," dedi Hugh ve hafifçe onun geceliğinin önünü kapattı.

Sarah haklı olduğunu biliyordu ama yine de, "Keşke devam edebilseydik," diye fısıldadı.

Hugh kaba neredeyse acı çekiyormuş gibi kıkırdadı. "Ahh, aynı şeyi benim de ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Gün doğumuna daha saatler var," dedi Sarah tatlı bir sesle. "Senin itibarını zedeleyemem," dedi Hugh. Ellerini dudaklarına götürdü. "Bu şekilde değil."

Sarah'ın içinde hafif bir sevinç baloncuğu belirdi. "Bu beni başka şekilde zedelemek istediğin anlamına mı geliyor?"

Hugh gülümseyerek döndü ve ayağa kalkıp Sarah'yı da yukarı çekti. "Aslında çok isterim. Ama bunu zedelemek diye adlandıramam. Birinin itibarı zedelenir, bir kadın ile adam arasında ise başka bir şey olur veya en azından..." Sesini şehvetli bir biçimde alçalttı. "Bizim aramızdaki de başka bir şey olacak."

Sarah zevkten titredi. Eve nasıl geri yürümeyi başardı emin değildi. Bacakları koşmak, kolları ise yanında duran adama sarılmak istiyordu ve gülmemek için zor duruyordu ve içinin en derinliklerinde...

İçinin en derinliklerinde...

Sersemlemişti. Aşktan sersemlemişti.

Hugh onu kapısına kadar götürdü. Henüz kimse kalkmamıştı, sessiz davrandıkları sürece korkacak bir şeyleri yoktu. Ellerini dudaklarına götürüp, "Yarın görüşürüz," dedi Hugh.

Sarah başını sallayıp onayladı ama bir şey demedi. Şu anda kalbinden geçen her şeyi anlatacak kadar büyük bir kelime düşünemiyordu.

Âşıktı. Leydi Sarah Pleinsworth âşık olmuştu.

Ve bu harikaydı.

Ertesi sabah

"Sende bir terslik var."
Sarah uykulu gözlerini kırpıp açmaya çalıştı ve sayvanlı karyolasının kenarına kurulmuş, onu şüpheli gözlerle süzen Harriet'a baktı.
"Neden bahsediyorsun?" diye homurdandı Sarah. "Benim bir şeyim yok."
"Gülümsüyorsun."
Onu gafil avlamıştı. "Gülümseyemez miyim?"
"Sabahları ilk iş gülümsemezsin."
Sarah buna verebileceği düzgün bir yanıt olmadığına karar verip sabah rutinine döndü. Ancak Harriet meraklı bir ruh halindeydi, gözlerini kısıp başını soru sorarcasına yana eğdi ve arada sırada kuşkulu "Hmm" sesleri çıkartarak onu lavaboya kadar izledi.
"Bir terslik mi var?" diye sordu Sarah.
"*Var mı?*"
Tanrı aşkına, insanlar bir de *ona* dramatik derdi.
"Yüzümü yıkamaya çalışıyorum," dedi Sarah.
"Tabii ki, rahatına bak."
Sarah ellerini lavaboya daldırdı ama bir şey yapamadan Harriet yüzünü daha da yakına getirdi, Sarah'ın elleriyle yüzü arasına doğru eğilip ona bakmaya başladı.
"Harriet, derdin ne?"
"Esas *senin* derdin ne?" diye çıkıştı Harriet.
Sarah suyu parmaklarından akıttı.
"Neden bahsettiğini anlamıyorum."
"Gülümsüyorsun," dedi Harriet suçlarcasına.
"Sen beni nasıl biri zannediyorsun. İyi bir ruh haliyle uyanmaya iznim yok mu benim?"

"Ahh, tabii ki iznin var. Sadece senin yapın gereği bunun mümkün olduğunu zannetmiyorum."
Bu doğruydu. Sarah sabah insanı değildi.
"Ve yüzün kızarmış," diye ekledi Harriet.
Sarah kardeşinin suratına su fırlatma isteğini bastırıp kendi yüzünü yıkadı. Beyaz ufak havluyla kurulanıp, "Belki de seninle tartıştığım içindir," dedi.
"Hayır, nedeni bu değil," dedi Harriet Sarah'ın iğnelemesini duymazlıktan gelerek. Sarah yanından geçip gitti. Yüzü daha önce kızarmamışsa bile şimdi kızarmıştı.
"Sende bir sorun var," dedi Harriet arkasından koşuşturarak.
Sarah durdu ama arkasını dönmedi.
"Beni tuvalete kadar izleyecek misin?"
Sarah'yı memnun eden bir sessizlik oldu. Ardından da, "Şey, hayır," sözleri geldi.
Omuzları dik bir şekilde Sarah ufak banyoya gitti ve kapısını kapadı.
Ve kilitledi. Harriet'm içinden ona kadar sayıp Sarah'ın işini tamamlaması için yeterince zaman geçtiğini düşünüp içeri dalması bir ihtimaldi.
Kapıyı istilaya karşı tamamen korunaklı hale getirdiğinde Sarah döndü, kapıya yaslandı ve uzunca iç çekti.
Aman Tanrım.
Aman Tanrım.
Gerçekten de dün akşamdan sonra, kız kardeşinin *yüzünden* bile anlayabileceği kadar değişmiş miydi?
Ve sadece kaçamak öpücüklerle dolu bir geceden sonra bile bu kadar farklı görünüyorsa, şeyden sonra nasıl görünecekti...
Aslında 'şey olursa' demeliydi ama kalbi ona nedense 'şey-

den sonra' demişti. Hayatının geri kalanını Lord Hugh Prentice'le geçirecekti. Aksi olmasına izin veremezdi.

Sarah kahvaltıya indiğinde (Harriet telaşla onu takip edip gülümsemesini sorgulamaya devam ederken) havanın döndüğünü fark etti. Son haftayı gökyüzünden onlara dostça gülümseyerek geçiren güneş, kasvetli bulutların arkasına saklamıştı ve rüzgârın uğultusu fırtınanın yaklaştığının habercisiydi.

Centilmenlerin (Kennet Nehri'ne doğru güneye at üzerinde yapacakları) gezinti iptal edilmişti ve Whipple Hill sıkılmış aristokratların harcayamadıkları enerjileriyle kaynıyordu. Sarah günün çoğunda evin kendisine kalmasına alışmıştı ve şu anda adeta evini istila etmişler gibi kırgın hissettiğini fark etti.

İşleri daha da karmaşıklaştırmak için, Harriet o günkü görevinin Sarah'm peşinde kuyruk gibi dolanıp her şeyini sorgulamak olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. Whipple Hill büyüktü ama birinin kız kardeşi meraklı, kararlı ve tahminen evdeki her köşeyi bildiğinde yeterince büyük değildi.

Hugh her zamanki gibi kahvaltıdaydı, ancak Sarah'ın Harriet araya girmeden onunla konuşması imkânsızdı. Sarah (kahvaltıda üstü kapalı planladığını söylediği gibi) kitabını alıp küçük oturma odasına gittiğinde, Harriet orada oturmuş yazı yazıyordu; önünde üzerinde çalıştığı oyunun sayfaları yayılmıştı.

"Sarah," dedi yüzü aydınlanarak, "seninle burada karşılaşmak hayret verici," dedi.

"Hayret verici, evet," dedi Sarah sesini hiç değiştirmeden. Kız kardeşi pek hile yapabilecek bir tip değildi.

"Kitap mı okuyacaksın?" diye sordu Harriet.
Sarah elindeki kitaba baktı.
Harriet, "Okuyacağını söylemiştin," diye hatırlattı. "Kahvaltıda."
Sarah kapıya doğru bakıp bu sabahki diğer seçeneklerini tarttı.
Harriet, "Frances *Limonlar ve Tek Boynuzlu Atlar* oynamak için birini arıyor," dedi.
İşte bu işi kökünden çözmüştü. Sarah kanepeye oturup *Bayan Butterworth*'ü açtı. Birkaç sayfayı çevirip nerede kaldığını bulmaya çalıştı, ardından kaşlarını çattı. "Bu bir oyun mu?" diye sordu. "*Limonlar ve Tek Boynuzlu Atlar*?"
"*Limonlar ve Portakallar* tekerlemesinin oyun versiyonu diyor," dedi Harriet.
"Limonların yerini tek boynuzlu atlar nasıl alabilir ki?"
Harriet omuz silkti. "Tekerlemeyi söyleme için aslında limona gerek yok."
"Yine de tekerlemenin kafiyesini bozuyor." Sarah başını salladı, çocukluğundan hatırladığı tekerlemeyi aklına getirmeye çalıştır. "Kilisenin çanları portakal ve tek boynuzlu at..." Gerisini hatırlatması için Harriet'a baktı.
"Tat?"
"Sanmıyorum."
"Kat?"
Sarah başını yana eğdi.
"Daha iyi," dedi.
"Pat? Çat."
Ve... Bu kadar yeterdi. Sarah tekrar kitabına döndü. "Tamam Harriet. Pat çat, işimiz *bitti*," dedi.
Aklına nereden takılmıştı emin değildi ama yine de okurken tekerlemeyi mırıldandı.

Kilisenin çanları portakal ve zerdeçal için çalar...
Bu sırada Harriet da masada kendi kendine mırıldanıyordu. "Pat çat..."
Bana beş peni borçlusun diyor çanlar
"Ahh! Buldum! Hugçat!"
Sarah dondu kaldı. Bunu duymazlıktan gelemezdi. Oldukça dikkatli bir biçimde, başparmağını kitapta kaldığı yere koyup başını kaldırdı. "Ne dedin?"
"Hugçat!" dedi Harriet, adeta çok normal bir şey diyormuş gibi. Sarah'ya kurnaz bir bakış attı. "Lord Hugh yüzünden tabii. Bu aralar çok sık sohbet konusu oluyor."
"Benim için değil," dedi Sarah hemen.
Lord Hugh Prentice neredeyse tüm düşüncelerinde olabilirdi ama kız kardeşiyle onun hakkında sohbet ettiğini hatırlamıyordu.
"Sanırım *demek* istediğim," dedi Harriet tatlı dille, "sohbetlerine sık sık katılıyor."
"Onunla sohbet etmek hoşuma gidiyor," dedi Sarah çünkü artık bunu inkâr etmesi fayda etmeyecekti. Harriet her şeyin farkındaydı.
"Kesinlikle," dedi Harriet ve gözlerini bir detektif gibi kıstı. "İnsan son zamanlarda hiç de olağan olmayan neşeli ruh halinin de kaynağının o olup olmadığını düşünüyor."
Sarah hafifçe inledi. "Alınmaya başlayacağım Harriet. Ne zamandan beri neşesiz olarak anılıyorum ki?"
"Hayatının her sabahında."
"Bu hiç adil değil," dedi Sarah ama bunu inkâr etmenin bir faydası olmadığını biliyordu.
Genelde hiç tartışmasız doğru olan bir şeyi inkâr etmenin zaten faydası olmazdı. Özellikle de Harriet'a karşı.
Harriet sonunda, "*Bence* Lord Hugh'dan hoşlanıyorsun," diye ilan etti.

Ve Sarah, nedense (çılgın olsun olmasın) biri baronun ismini ağzına aldığında bir anda kapıda belirdiği *Bayan Butterworth ve Çılgın Baron* isimli kitabı okuduğu için kafasını kaldırıp kapıya baktı.

Kimse yoktu.

"İşte bu umut verici," diye homurdandı.

Harriet ona doğru baktı. "Bir şey mi dedin?"

"Sadece adını söylediğin anda Lord Hugh'un kapıda belirmediğine hayret ettim."

"O kadar şanslı değilsin," dedi Harriet pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Sarah göz devirdi.

"Ayrıca açık ve net olmamız lazım. *Senin* Lord Hugh'dan hoşlandığını söyledim."

Sarah tekrar kapıya baktı. Çünkü gerçekten iki kez üst üste *bu* kadar şanslı olamazdı.

Hugh yoktu.

Peki. Bu yeni ve değişikti.

Parmaklarını kitabına vurarak bekledi, ardından kendi kendine, "Ahh, üç can sıkıcı kız kardeşim ve benim *fazladan ayak parmağımı* görmezden gelebilen bir beyefendi için neler vermezdim," dedi.

Kapıya doğru baktı.

Ve Hugh oradaydı.

Sarah sırıttı. Yalnız şu fazla ayak parmağı saçmalığına bir son vermesi gerekiyordu. Sonunda fazla parmağı olan bir çocuk falan doğuracaktı.

"Bölüyor muyum?" diye sordu Hugh.

Harriet oldukça hevesle, "Tabii ki hayır," dedi.

"Sarah kitap okuyor, ben de yazıyorum."

"O zaman *bölüyorum*."

"Hayır," dedi hemen. Yardımcı olması için Sarah'ya baktı ama Sarah araya girmesi için bir neden göremedi.
Harriet, "Yazmak için sessizliğe gerek yok," diye açıkladı.
Hugh'un kaşları sorarcasına kalktı. "Kız kardeşlerine arabada sessiz olmalarını söylememiş miydin?"
"Ahh, o farklıydı." Ve ardından, kimsenin nasıl farklı olduğunu sormasına izin vermeden, Hugh'a dönüp, "Oturmaz mısınız?" diye sordu.
Hugh nazikçe başıyla onaylayıp odaya girdi. Sarah berjer koltuğa oturuşunu izledi. Bastonuna normalde olduğundan daha fazla yükleniyordu; Sarah yürüyüş şeklinden anlayabiliyordu. Kaşları çatıldı, ardından dün akşam odadan dışarı nasıl aceleyle çıktığını anımsadı.
Bastonsuz.
Kanepenin diğer tarafına oturana kadar bekleyip, ardından sessizce sordu: "Bacağınız mı ağrıyor?"
"Biraz." Hugh bastonunu bıraktı ve hafif hafif kasını ovdu.
Sarah bunu yaptığını fark edip etmediğini merak etti.
Harriet bir anda ayağa fırladı. "Ben şeyi hatırladım," diye yumurtladı.
"Ne?" diye sordu Sarah.
"Şey, hmm... Şeyle ilgili... Frances'la!"
"Frances'a ne olmuş?"
"Ahh, önemli bir şey yok, sadece..." Harriet kâğıtları bir araya toplayıp tomarı eline aldı ve sayfaları katladı.
Hugh, "Dikkatli ol," diye onu uyardı.
Harriet ona boş bir bakış attı.
"Buruşturuyorsun," dedi kâğıtları işaret ederek.
"Ahh! Doğru. İşte tam da bu yüzden gitmem gerek." Kapıya doğru yandan bir adım attı, sonra bir tane daha. "Gitmem gerek..."
Sarah ve Hugh ikisi de onun çıkışını izlemek için döndü

ama Harriet kapının orada duruyordu.
"Frances'i mi bulman lazım?" diye sordu Sarah.
"Evet." Harriet parmaklarının ucunda kalkıp indi. "Evet, sonra görüşürüz." Nihayet gitti.
Sarah ve Hugh kıkırdamaya başlamadan önce bir an bakıştılar.
"Bu da neyin nesi-" diye başladı Hugh.
"Üzgünüm!" diye bağırdı Harriet odaya geri gelince. "Bir şey unutmuşum." Masaya koştu ve (her ne kadar göremese de) bir şeyi eline aldı ve hızla çıkıp kapıyı arkasından kapattı.
Sarah'ın ağzı açık kaldı.
"Ne oldu?"
"Ahh, küçük canavar seni. Kapıyı kapatabilmek için bir şey unutmuş numarası yaptı."
Hugh kaşını kaldırdı. "Bu seni rahatsız mı etti?"
"Hayır, tabii ki etmedi. Sadece bu kadar üçkâğıtçı olabileceğini düşünmemiştim." Sarah bunu bir an düşünmek için durdu. "Tabii ki bu kadar üçkâğıtçı."
"Benim için esas ilginç olan, kız kardeşinin bizi baş başa bırakmaya bu kadar kararlı olması. Kapıyı da kapatarak," dedi Hugh anlamlı anlamlı.
"Beni senden hoşlanmakla suçladı?"
"Ahh, yaptı ha? Ne cevap verdin?"
"Sanırım vermedim."
"İyi iş Leydi Sarah ama beni o kadar kolay kandıramazdınız."
Sarah onun oturduğu tarafa doğru hafifçe kaydı. "Öyle mi?"
"Ahh, öyle," dedi Hugh, uzanıp elini tutarken. "Eğer *ben* sana benden hoşlanıp hoşlanmadığını sorsaydım o kadar kolay kaçamazdın."

Hugh'un onu kendisine doğru çekmesine izin vererek, "Eğer *sen* bana senden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorsaydın, zaten kaçmak istemeyebilirdim," dedi Sarah.
"İstemeyebilirdin?" diye tekrarladı, sesini boğuk bir homurtu gibi çıkartarak.
"Belki biraz ikna olmam lazım..."
"Biraz..."
"Birazcık tek ihtiyacım olabilir," dedi Sarah vücudu onunkine değince nefesini tutarak, "ama aslında çok fazla *istiyorum.*"
Dudakları dudaklarına hafifçe dokundu. "Neyse ki bu işin altından kalkabiliriz."
"Neyse ki bana zor işten kaçan biri gibi görünmedin."
Hugh vahşi bir şekilde gülümsedi. "Sizi temin ederim Leydi Sarah, sizin memnuniyetiniz için çok çalışacağım."
Sarah bunun kulağa çok hoş geldiğini düşündü.

Bölüm 16

Sarah ne kadar süre öpüştüklerinden emin değildi. Beş dakika da olabilirdi, on da. Tek bildiği Hugh'un ağzının oldukça günahkâr olduğuydu ve kıyafetinden tek bir parça bile çıkartmamasına rağmen, elleri oldukça becerikli ve cesurdu.

Sarah'ya bir şeyler, karnında başlayıp tüm bedenini eriten bir aleve dönüşen edepsiz şeyler hissettiriyordu. Dudakları boynundayken Sarah bir kedi gibi onu tırmalamak, bedenindeki her kas sıcak ve esnek hale gelene kadar geriye doğru esnemek istiyordu. Terliklerini çıkartıp ayak parmaklarını baldırlarında gezdirmek istiyordu. Sırtıyla geriye doğru bir kavis çizip kalçalarını kalçalarına bastırmak, bacaklarını ona dolamak istiyordu.

Bu adam ona hiçbir leydinin asla konuşmayacağı, hatta leydilerin asla düşünmemesi gereken şeyler yaptırmaya itiyordu.

Ve Sarah buna bayılıyordu. Bu dürtülerine elbette kulak vermemişti ama istemek bile çok hoşuna gidiyordu. Daha önce kimseyi öpmek istememişti ve şimdi bir önceki gece Hugh'un ellerinin çıplak teninde ne kadar harika duygular bıraktığı dışında bir şey düşünemez olmuştu.

Parmakları bacakların arasındaki kıvrımı bulup yumuşak muslin elbisesini hafifçe sıkıştırırken, "Ahh, Hugh," diye

inledi. Hugh başparmağıyla yavaş yavaş daireler çiziyor ve her hareketi onu Sarah'ın en özel yerine daha çok yaklaştırıyordu.

Tanrı aşkına, eğer ona elbisesinin üstünden bunları hissettirebiliyorsa, gerçekten tenine dokunduğunda ne olacaktı? Sarah bunu düşününce ürperdi; bunu sadece *düşünürken* bile ne kadar heyecanlandığını fark edince şaştı kaldı.

Hugh öpücüklerinin arasında, "Şu anda bu oda hariç herhangi bir yerde olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin," dedi.

Sarah, "Herhangi bir yer mi?" diye ona sataştı. Elini Hugh'un kahverengi saçlarını arasında gezdirip onları karıştırmak bu kadar kolay olduğu için memnun oldu.

"Yatak olan herhangi bir yerde." Sarah'ın yanağını, ardından boynunu ve boynunun sonundaki narin yeri öptü. "Ve de kilitli bir kapısı."

Sarah'ın kalbi bunu duyunca çarpmaya başladı aynı zamanda bir anda içinde sağduyusu uyandı. Ufak oturma odasının kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Hatta Sarah kilitlenip kilitlenemeyeceğinden de emin değildi ama daha önemlisi, *kilitlenmemesi gerektiğini* biliyordu. Kapıyı deneyip de kilitli bulan herhangi biri içeride neler olup bittiğini öğrenmek isteyecekti ki bu da ikisinden biri pencereden aşağıya 2 metrelik mesafeye atlamak istemezse bir skandala sebep olurdu.

Ve Sarah her ne kadar Lord Hugh Prentice'le evlenmek istese de kuzeninin düğününden birkaç gün önce sonu evlilikle bitecek bir skandala imza atmak istemiyordu.

"Durmamız lazım," dedi Sarah ama sesi kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu.

"Biliyorum." Ama Hugh onu öpmeyi bırakmadı. Biraz yavaşlasa da durmadı.

"Hugh..."
"Biliyorum," dedi yeniden aına geri çekilmesine vakit kalmadan kapının tokmağı döndü ve Daniel, Anne'i aramakla ilgili bir şeyler söyleyerek hızla içeri girdi. Hugh neredeyse Sarah'ın üstündeydi ve yerde en azından üç tane toka vardı- Pekâlâ, Hugh *neredeyse değil, tamamen onun üstündeydi.*
"Tanrı aşkına?" Daniel onlara şoke olmuş bir biçimde baktı ama ardından hızlı düşünüp arkasındaki kapıyı kapattı.
Hugh, Sarah'ın bu koşullar altında düşündüğünden daha hızlı bir biçimde ayağa kalktı. Üstündeki ağırlığı kalkınca Sarah da düzeldi; içgüdüsel olarak her ne kadar elbisesinin tek bir düğmesi bile açık olmasa da kollarıyla göğüslerini kapattı.
Kendini çıplak hissediyordu. Hâlâ Hugh'un bedeninin sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu ve Daniel ona o kadar kızgın, o kadar hayal kırıklığı dolu gözlerle bakıyordu ki Sarah gözlerini kaçırdı.
Daniel alçak, tehditkâr bir tonla, "Sana güvenmiştim Prentice," dedi.
"Bu konuda değil," diye yanıtladı Hugh ve Sarah bile sesindeki ciddiyetsiz tona şaşırdı.
Daniel, Hugh'un üzerine yürümeye başladı.
Sarah anında ayağa fırladı. "Dur! Düşündüğün gibi değil!"
Sonunda her şey gerçekten de romanlarda okuduğu gibi gelişiyordu.
"Şey," dedi iki adamın da yüzündeki inanmaz ifadeleri fark ederek, "düşündüğün gibi ama ona vuramazsın."
Daniel hırladı. "Ahh, vurmaz mıyım?"
Sarah elini göğsüne koydu. Sertçe, "Hayır," dedi ve Hugh'a dönüp parmağını sallayarak, "Sen de ona vuramazsın," diye uyardı.

Hugh omuz silkti. "Denemeyecektim."
Sarah şaşırıp kaldı. Hugh tüm olanlara rağmen dehşet verici bir biçimde rahat görünüyordu.
Sarah yeniden Daniel'a döndü. "Bu seni ilgilendirmez."
Daniel'ın vücudu öfkeden kaskatı kesildi ve, "Odana git Sarah," derken sesini kontrol edemedi. "Gelene kadar senin baban ben sayılırım," dedi Daniel sertçe.
Sarah, "Ahh, sanki *senin* konuşmaya hakkın var," dedi iğneleyerek.
Sonuçta Daniel'ın nişanlısı Pleinsworth ailesiyle yaşıyordu. Ve Sarah kuzeninin onun peşinde romantik bir biçimde koşarken tamamen erdemli davranmadığına da emindi.
Daniel kollarını kavuşturdu. "Bu benimle ilgili değil."
"Sen odaya dalana kadar *değildi.*"
Hugh, "Eğer kendini iyi hissettirecekse, babası gelir gelmez ona kızıyla evlenip evlenemeyeceğimi soracaktım, "dedi.
Sarah bir anda kafasını ona çevirdi. "Bana *böyle mi* evlenme teklif edeceksin?"
Hugh başıyla Daniel'ı işaret ederek, "Onu suçla," dedi.
Ardından Daniel hiç beklenmedik bir şey yaptı. Hugh'a doğru bir adım attı, gözlerini gözlerine odaklayıp, "Lord Pleinsworth'e kızıyla evlenip evlenmeyeceğini sormayacaksın. Sarah'ya gerçeği söyleyene kadar ona tek kelime etmeyeceksin," dedi.
Gerçeği? Sarah bir Daniel'a bir Hugh'a baktı. Ama odada bulunmasa bile olurdu, ikisi de onu fark etmiyordu. Ve hayatında bir kere olsun çenesini kapalı tutmaya karar verdi.
"Ne!" dedi Hugh sonunda o da sinirlenmişti. "Bununla ne demek istiyorsun?"
Daniel, "Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun," diye köpürdü. "Yaptığın o şeytan işi anlaşmayı unuttuğunu sanmam."

"Senin hayatını kurtaran anlaşmadan mı bahsediyorsun?" diye karşılık verdi Hugh.
Sarah panikle bir adım geriledi. Ne olduğunu bilmiyordu ama korkmaya başlamıştı.
"Evet," dedi Daniel kadife gibi bir sesle. "O. Bence bir kadın teklifini kabul etmeden önce bunu *bilmeli.*"
Sarah tedirginlikle, "Neyi bilmeli?" diye sordu. "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu ama iki adam da dönüp ona bakmadı bile.
"Evlilik hayat boyu süren bir bağlılık," dedi Daniel korkutucu bir tonla. "Hayat boyu."
Hugh'un çenesi kasıldı. "Şimdi zamanı değil Winstead."
"Zamanı değil mi?" diye tekrarladı Daniel. "Zamanı değil? Peki ne zaman lanet olası zamanı olacak?"
"Diline hâkim ol," diye çıkıştı Hugh.
"O benim kuzenim."
"O bir leydi."
Sarah zayıfça elini kaldırıp, "Ve o burada," dedi.
Daniel hızla ona döndü. "Seni gücendirdim mi?"
"Hiçbir zaman mı?" dedi Sarah ortamdaki gerilimi dağıtmak için.
Daniel onun komik olmaya çalışan bu zavallı denemesine kaşlarını çattı, ardından Hugh'a geri döndü. "Ona söyleyecek misin?" diye sordu. "Yoksa ben mi söyleyeyim?"
Kimse tek kelime etmeden birkaç dakika geçti, ardından Daniel Sarah'ın neredeyse başını döndürecek bir hızla ona doğru döndü. Yine korkunç bir sesle, "Düellodan sonra Lord Hugh'un babasının ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.
Sarah başıyla onayladı ama Daniel'ın bir yanıt bekleyip beklemediğinden emin olamadı. Düello sırasında sosyete-

de değildi ama annesinin teyzeleriyle fısıldaşmalarını duymuştu. Lord Ramsgate çıldırmış, demişlerdi. Kesinlikle küplere binmişti.

"Hiç," diye devam etti Daniel yine o korkutucu tonla ki Sarah aslında bunun Hugh'a yönelik olduğunu anlamıştı. "Lord Hugh'un babasını beni rahat bırakması için nasıl ikna ettiğini merak ettin mi?"

Sarah, "Hayır," dedi yavaşça ve bu gerçekti. En azından birkaç hafta öncesine kadar. "Ben düşündüm ki... Bilmiyorum. Sen geri dönmüştün ve tek önemli olan buydu."

Sarah kendini tam bir salak gibi hissediyordu. Neden Hugh'un Daniel'ı geri getirmek için ne yaptığını merak etmemişti? Merak etmeli miydi?

Daniel, "Sen hiç Lord Ramsgate'le tanıştın mı?" diye sordu ona.

"Bir noktada tanışmış olmam lazım," dedi Sarah gözlerini Hugh'dan endişeyle Daniel'a çevirirken. "Ama ben-"

Daniel, "O hain kalleşin tekidir," diye hırladı.

"Daniel!" Sarah onu hiç böyle kelimeler kullanırken görmemişti.

Hugh'a baktı ama o omuz silkip, "Bu tanımlamaya hiçbir itirazım yok," dedi.

"Ama..." Sarah söyleyecek bir şeyler bulmaya çatıştı. Kendi babasını çok sık görmüyordu, çok nadir Devon'dan çıkardı. Genelde Sarah kendisini, ona uygun bir koca aramak için annesiyle İngiltere'nin güneyine doğru ilerlerken bulurdu. Ama o yine de *babasıydı*, onu seviyordu ve ona birileri böyle kötü iftiralar atsaydı öylece duramayacağını biliyordu.

"Hepimizin iyi huylu, mülayim, elli üç tazısı olan babası yok," dedi Hugh.

Sarah kelimelerindeki küçük görmeyi yanlış sezdiğini umuyordu.

Hırçınca, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.
"Babamın adi herifin teki olması demek. O insanları inciten ve bundan aslında hoşlanan bir kalleş." Hugh bir adım yaklaştı, sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "İnsanlığın geri kalanına hangi maskeyi takarsa taksın zırdelinin teki ve dişlerini bir şeye geçirince onu makul davranmaya ikna etmenin hiçbir, tekrar ediyorum, hiçbir yolu yok."
"Bana dişlerini geçirmişti," diye açıkladı Daniel.
Hugh, "Herhangi bir şeye," diye çıkıştı, "ama evet, sana dişlerini geçirmişti. Oysa diğer yandan sen," dedi sesi bir anda aşırı normalleşmiş bir biçimde Sarah'ya dönerek, "seni sever."
Sarah'ın midesi bulanmaya başlamıştı.
"Ailenin unvanı Tudor hanedanına kadar uzanıyor ve eminim fena olmayan bir mirasa sahipsin."
Hugh bir kalçasını kanepenin koluna yasladı ve yaralı bacağını önüne uzattı. "Daha da önemlisi, sağlıklısın ve çocuk doğuracak yaştasın."
Sarah bakakalmıştı.
"Babam sana bayılır," diye bitirdi omuz silkerek.
Sarah, "Hugh," diye lafa girdi. "Bilmiyorum..." Ama cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu. Bu adamı tanımıyordu. Katıydı ve kırılgandı ama onu tarif edişi Sarah'ya kendini kirlenmiş ve rahatsız hissettirmişti.
"Onun varisi bile değilim," dedi Hugh ve Sarah sesinde bir an coşkulu bir şey duydu. Sinirli bir şey; her an hiddetle saldırabilecek gibiydi.
Hugh her bir hecesi bir öncekinden daha kesik kesik, "Benim gelinimin çocuk yapıp yapamamasını bile umursamamalı," dedi. "Freddie'ye sahip. Umudunu ona yüklemeli ve ben ona sürekli-"

Bir anda arkasını döndü ama Sarah kendi kendine küfrettiğini duymuştu.
Bir dakikalık boğucu bir sessizlikten sonra Daniel, "Ağabeyinle tanışmadım," dedi.
Sarah kuzenine baktı. Kaşları çatılmıştı ve Daniel'ın şaşırmak yerine aslında meraklanmış olduğunu fark etti.
Hugh arkasını dönmedi ama garip tekdüze bir tonla, "Senin katıldığın topluluklara katılmıyor," dedi
Sarah çekinerek, "Onun bir- bir sorunu mu var?" diye sordu.
Hugh, "Hayır," diye kükreyip o kadar hızla arkasını döndü ki neredeyse dengesini kaybedip yere yuvarlanıyordu. Sarah onu sabitlemek için öne atıldı ama Hugh kolunu uzatıp onu itti. "Ben iyiyim," diye homurdandı. İyi değildi. Sarah bunu görebiliyordu.
Neredeyse düştüğü için nefesini ancak toparlamış olsa da, kısık ve net bir şekilde, "Ağabeyimin bir sorunu yok," dedi. "Son derece sağlıklı, çocuk yapmaya da müsait. Ama-" gözleri anlamlı bir şekilde Daniel'a kaydı, "evlenmesi muhtemel değil."
Daniel'ın gözleri donuklaştı ama anlıyorum anlamında başını salladı.
Ama Sarah anlamıyordu. "Bu da ne demek?" diye çıkıştı, çünkü farklı bir dil konuşuyor gibiydiler.
Daniel hızla, "Bunu senin duyman doğru olmaz," dedi.
"Ahh, öyle mi? Ama 'hain kalleş ve adi herif' kelimelerini duymam doğru muydu?"
Bu kadar öfke dolu olmasaydı iki adamın da sözlerinden dolayı irkilmesinden tatmin olabilirdi.
"Erkekleri tercih ediyor," dedi Hugh kısaca.
Sarah, "Bu ne demek bilmiyorum," diye parladı.

Daniel sağlam bir küfür etti. "Tanrı aşkına Prentice, o bir hanımefendi. Ve benim *kuzinim*."

Sarah bunun konuyla alakası ne anlamamıştı ama soramadan Daniel Hugh'a doğru bir adım attı ve kükredi. "Eğer tek kelime daha edersen yemin ederim seni perişan ederim."

Hugh onu umursamadı; gözlerini bir an bile Sarah'ınkilerden çekmedi. Yavaşça ve itinayla, "Benim seni tercih ettiğim gibi," dedi, "ağabeyim de erkekleri tercih ediyor."

Sarah ona anlamayan gözlerle bakakaldı ama sonra, "Ahh," dedi. Neden bir fikri olmasa da Daniel'a baktı. "Bu mümkün mü?"

Daniel başını çevirdi; sinirden yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Hugh kelimelerini oldukça dikkatle seçerek, "Freddie'yi anladığımı ileri sürecek değilim veya neden böyle olduğunu. Ama o benim ağabeyim ve onu seviyorum," dedi.

Sarah nasıl yanıt vermesi gerektiğinden emin değildi. Yardımcı olması için Daniel'a baktı ama o da diğer tarafa bakıyordu.

Hugh, "Freddie iyi bir adam," diye devam etti. "Ve o-"

Sarah ona döndü. Gırtlağı kasılmıştı ve Sarah onu hiç böyle perişan görmemişti.

"Çocukluğumdan sağ salim çıkmamın tek nedeni odur."

Hugh gözlerini kırpıştırdı ve ardından gerçekten de özlem duyarak, "Gerçi o benim için aynısını söyleyemeyebilir," dedi.

Tanrı aşkına, babaları nasıl bir adam böyle, diye düşündü Sarah.

"O... Benim gibi değil," dedi Hugh yutkunarak. "Ama iyi bir adam. Tanıdığınız en şerefli ve iyi niyetli kişilerden biridir."

Sarah tüm bunları sindirmeye çalışarak yavaşça, "Tamam," dedi. "İyi diyorsan öyledir ve ben de onu kardeşim gibi severim, seveceğim. Ama bunun... Tüm bunlarla ne alakası var?"

Hugh başıyla Daniel'ı işaret ederek, "Babamın kuzenine karşı bu kadar kin duymasının nedeni bu," dedi. "Hâlâ da kin tutmaya devam etmesinin."

"Ama sen demiştin ki-"

Hugh, "Onu kontrol atlında tutabilirim," diye lafını kesti. "Fikrini değiştiremem." Olduğu yerde pozisyon değiştirdi ve Sarah gözlerinde bir anda bir acının patlak verdiğini fark etti. Hugh'un bakışları kanepenin yanında yerde duran bastonuna dönerken bakışlarını takip etti. Hugh bastonuna doğru bir adım attı ama daha bir şey yapamadan Sarah atlayıp bastonu kaptı.

Sarah bastonu ona verirken Hugh'un bakışlarında memnuniyet yoktu. Ama Hugh ona her ne demek istediyse, keskin bir biçimde yutkundu ve odanın geneline, "Düellonun olduğu gün hayatta kalıp kalmayacağım belli değilmiş," dedi.

Sarah Daniel'a baktı. Tatsız biçimde başıyla onayladı.

"Babam da sanırım inandı ve..." Hugh konuşmayı bıraktı ve çok yorgun, bıkmış bir biçimde iç geçirdi. "Ve belki haklı da olabilir," diye sonunda devam etti. "Freddie belki de hiç evlenmeyecek. Her ne kadar... Hep evleneceğini düşünmüştüm." Yine sesi giderek alçaldı.

Neredeyse bir dakika geçtikten sonra Sarah, "Hugh?" dedi.

Hugh dönüp baktı, ardından ifadesi sertleşti. "Benim ne düşündüğümün önemi yok," dedi başından savarcasına. "Tek önemli olan babamın ne düşündüğü ve bir sonraki nesil için bir varis verecek kişinin ben olmam gerektiğine inanıyor. Winstead beni neredeyse öldürünce..." Omuz

silkip Sarah ve Daniel'ın lafını kendi kendine tamamlamalarına izin verdi.
Sarah, "Ama seni öldürmedi," dedi. "O yüzden hâlâ..."
Kimse konuşmadı.
Sonunda Sarah, "Şey, yapabilirsin değil mi?" diye sordu.
Bu bir leydi gibi, ağırbaşlı davranma zamanı değildi.
Hugh umutsuzca kıkırdadı. "Aksine inanmak için bir nedenim yok, gerçi babamı bu konuda tam olarak ikna etmediğimi itiraf etmem lazım."
"Peki, ikna etmen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu. "En azından Daniel'ı rahat bırakır ve-"
"Babam," diye Hugh sertçe sözünü kesti, "intikamının peşini kolay kolay bırakmaz."
"Kesinlikle öyle," dedi Daniel.
Sarah, "Hâlâ anlamıyorum," dedi. Bunların Hugh'un Daniel'ı İtalya'dan geri getirmesiyle alakası neydi?
Daniel Sarah'ya, "Onunla evlenmek istiyorsan," dedi, "sana karşı çıkmayacağım. Hugh'u severim. Hatta o lanet olası düello alanında dururken bile hep sevdim. Ama gerçeği öğrenmeden onunla evlenmeni yasaklıyorum."
"Hangi gerçek?" diye sordu Sarah. Konunun ne olduğunu bile bilmezken onların bundan bahsetmesinden çok sıkılmıştı.
Daniel uzun bir süre ona baktı, ardından dikkatini Hugh'a çevirdi. Usulca, "Ona babanı nasıl ikna ettiğini anlat," dedi.
Sarah Hugh'a baktı. Sarah'ın omzunun üzerinden uzaklara bakıyordu. Sanki o orada değilmiş gibi.
"*Söyle ona.*"
Hugh garip, tekdüze bir tonla, "Babamın Ramsgate unvanından daha fazla sevdiği bir şey yoktur," dedi. "Ben sadece bir aracıyım ama işte o benim tek aracı olduğuma inanıyor

ve bu yüzden de çok değerliyim."
"*Bu da* ne demek?"
Hugh Sarah'ya döndü, ona odaklanırken gözlerini kırpıştırdı. "Anlamıyor musun?" diye sordu nazikçe. "İş babam olunca elimde pazarlık edecek tek bir şey kalıyordu."
Sarah giderek huzursuzlaşıyordu.
Hugh ona, "Onunla bir anlaşma yaptım," dedi, "kuzenine herhangi bir zarar gelmesi durumunda tam olarak ne olacağıyla ilgili."
Sarah'ın bakışları bir an Daniel'a kaydı, ardından Hugh'a döndü. "Ne?" diye sordu; sesindeki korku ve endişe adeta bedenindeki tüm nefesi çekip almakla tehdit ediyordu onu. "Ne olacak?"
Hugh omuz silkti. "Kendimi öldüreceğim."

Bölüm 17

"Hayır, gerçekten," dedi Sarah. Sesi zoraki çıkmıştı ve gözleri yorgundu. "Ne olacağını söyledin?"

Hugh başparmaklarını şakaklarına saplamamak için kendini zor tuttu. Başı zonklamaya başlamıştı ve tek çözümün memnuniyetle Daniel Smythe-Smith'i boğmak olduğundan da emindi. Bir kerecik, Hugh'un hayatında bir kerecik her şey iyi gidiyordu -harika gidiyordu- ve Daniel'ın bu işe de burnunu sokması gerekmişti. Burnunu sokması *gerekmemesine* rağmen.

Hugh bu konuşmanın böyle gideceğini hayal etmemişti. *Belki de bu konuşmayı yapacağını da hayal etmemişti.* İçindeki ufak ses böyle söylemeye çalışıyordu. Bu konuyu düşünmemişti bile. Leydi Sarah'dan o kadar etkilenmişti ki âşık olmanın getirdiği mutluluktan o kadar büyülenmişti ki babasıyla olan 'anlaşması' bir an bile aklına gelmemişti. Ama tabii ki Sarah başka seçeneği olmadığını görüyor olmalıydı.

Sarah, "Bu bir şaka mı?" diye sordu. "Çünkü şakaysa, komik değil. Az evvel ne olacağını söyledin?"

Daniel, "Yalan söylemiyor," dedi.

"Hayır." Sarah şiddetle başını alladı. "Bu doğru olamaz. Bu mantık dışı. Bu delice."

Hugh sert bir şekilde, "Babamı Daniel'ı rahat bırakması

için ikna edecek tek şey buydu," dedi.
"Ama gerçekten bunu demek istemedin?" dedi Sarah, sesinden çaresizlik akıyordu. "Ona yalan söyledin, değil mi? Bu sadece bir tehditti. Boş bir tehdit."
Hugh yanıt vermedi. O anda bunu demek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Bir sorun vardı; hayır bir sorunun içine çekilmişti ve sonunda çözüm yolunu bulmuştu. Dürüst olması gerekirse yaptığı hareketten *memnundu*. Planının harika olduğunu düşünmüştü.
Babası, yeni bir nesil Prentice erkekleri topraklarında gezinmeden önce Hugh'u kaybetmeyi göze alamazdı. Gerçi bu olduktan sonra, diye geçirdi Hugh içinden, her şey olabilirdi. Markinin kendi kontrolü altında bir-iki tane erkek torunu olursa, Hugh gidip kendini öldürse bile büyük ihtimalle gözünü bile kırpmazdı.
Belki bir kere, sadece göstermelik kırpardı. Ama bundan sonra Hugh tarihe karışırdı.
Ama babasına bu anlaşmayı teklif etmesi bile çok görkemliydi. Belki de babası hasta herifin tekiydi ama onu böyle büyük bir darbe almış, başka hiçbir çare veya kaçış noktası olmadan görmek...
Mükemmeldi.
Hugh böyle serseri mayın gibi görünmenin bazı avantajları olduğunu anlamıştı. Babası sövüp saymış, veryansın etmiş, tepsileri devirmişti ama tüm bu zaman boyunca Hugh sadece onu uzaktan, neredeyse soğuk hatta eğlenir gözlerle izleyip babasını daha da öfkelendirmişti.
Ve ardından Lord Ramsgate Hugh'un gidip böyle absürt bir tehdidi asla gerçekleştirmeyeceğini söyledikten sonra, oğluna, Hugh'un hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa bakmıştı. Hugh'un cüretkâr gülümsemesini, çenesini kaldırışındaki

kararlılığı görmüştü ve Marki'nin öyle beti benzi atmıştı ki adeta göz bebekleri kaybolmuştu.
Sözleşmeyi imzalamıştı.
Bundan sonra Hugh bu konuyu çok düşünmemişti - her zaman kara mizah yönü ağır bastığı için. Hugh arada bir bununla ilgili espri yapardı ama ona kalırsa o ve babası karşılıklı teyit ettikleri bir yıkımın kalıcı çıkmazındaydılar. Ve neden kimsenin bunu fark etmediğini anlayamıyordu.
Tabii ki sözleşmeyi tek bilenler Daniel ve Sarah'ydı ama onlar da zeki insanlardı, çok nadir mantıksız karar verirlerdi.
Sarah'ın sesi panikten yükselmişti. "Neden bana cevap vermiyorsun? Hugh? Bana lütfen bu dediğini gerçekten kast etmediğini söyle."
Hugh gözlerini dikip ona baktı. Düşünüyordu, hatırlıyordu ve adeta bir parçası odadan çıkıp gitmiş, dünyasının acıklı haline bakıp düşüncelere dalacak sessiz sakin bir yer bulmuş gibiydi.
Onu kaybedecekti. Bunu anlayacaktı. Sarah'm çıldırmış gözlerinden ve titreyen ellerinden bunu anlayabiliyordu. Neden kimse onun bir kahramana yakışır bir tercih yaptığını anlamıyordu? Kendini -onun sevgili kuzeni için- feda ediyordu, daha doğrusu feda etmekle tehdit ediyordu.
Daniel'ı İngiltere'ye getirmişti; güvende olmasını sağlamıştı ve şimdi de bunun için cezalandırılacak mıydı?
Sarah, "Bir şey söyle Hugh," diye yalvardı. Sarah Daniel'a, ardından tekrar Hugh'a baktı. "Neden bir şey söylemediğini anlamıyorum."
Daniel, "Bir sözleşme imzaladı," dedi sessizce. "Bir nüshası bende."
"Ona bir *nüshasını* mı verdin?"

Hugh bunun neyi değiştirdiğini anlamıyordu ama Sarah dehşete düşmüş görünüyordu. Yüzündeki bütün renk çekilmişti ve iki yanında sabit tutmaya çalışsa da elleri titriyordu. Daniel'a, "Onu yırtman lazım," dedi. "Şu anda. Yırtman lazım."

"Ola-"

"Londra'da mı?" diye araya girdi Sarah. "Çünkü öyleyse, şu anda gidiyorum. Senin düğününü kaçırsam da umurumda değil, sorun değil. Gidip onu alırım ve-"

"Sarah!" Daniel neredeyse bağırmıştı. Sonunda Sarah tekrar ona odaklanınca, "Bir şey fark ettirmez, sadece bir nüsha. Artı tek nüsha da değil. Ve haklıysa bile..." dedi Hugh'u işaret ederek, "şu anda beni güvende tutan tek şey o."

"Ama onu öldürebilir," diye inledi Sarah.

Daniel kollarını kavuşturdu. "Bu tamamen Lord Hugh'a bağlı."

"Aslında babama," dedi Hugh. Çünkü gerçekten bu delilik zinciri onda başlıyordu.

Sarah'm vücudu sakinleşti ama beynini anlamaya zorlamak için sürekli başını sallıyordu. "*Bunu* neden yaptın?" diye sordu. Gerçi Hugh nedenlerini apaçık ortaya koyduğunu düşünüyordu.

"Bu yanlış. Bu- bu *doğaya aykırı.*"

"Mantıklı," dedi Hugh.

"Mantıklı? *Mantıklı?* Sen deli misin? Bu en mantıksız, en sorumsuz, en bencilce-"

Daniel elini omzuna koyarak, "Sarah, dur," dedi. "Altüst oldun."

Ama Sarah omzunu silkeleyip onu uzaklaştırdı. "Bana büyüklük taslamaya kalkma," diye parladı. Hugh'a geri döndü. Keşke Hugh ne söylemesi gerektiğini bilseydi.

Doğru şeyi söylediğini sanmıştı. Birbirlerinin yerinde olsalardı bu onu ikna ederdi.
"Kendin dışında birini düşünüyor muydun?" diye sordu.
Hugh sessizce, "Kuzenini düşünüyordum," dedi.
"Ama şimdi durum farklı," diye bağırdı. "Sen bu tehdidi yaptığında tektin. Ama şimdi..."
Hugh bekledi ama Sarah cümlesini bitirmedi. *Artık öyle değil,* diyemedi. *Artık biziz* diyemedi.
"Ama yapman gerekmez," dedi Sarah adeta tüm sorunu çözmüş gibi. "Daniel'a bir şey olursa bunu sonuna kadar götürmene gerek kalmaz. Kimse seni buna zorlamaz. Baban yapamaz ve Daniel zaten ölmüş olur."
Sarah dehşete düşmüş bir biçimde eliyle ağzını kapatana kadar oda ölüm sessizliğine büründü. "Üzgünüm," dedi telaşlı gözleriyle kuzenine dönüp. "Çok özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm."
Daniel, "Burada işimiz bitti," dedi neredeyse nefretle Hugh'a bakarak. Sarah'ya kolunu atıp kulağına bir şey söyledi.
Hugh ne dediklerini duyamadı ama Sarah'ın yüzünden dökülen gözyaşlarını durdurmaya yetmemişti.
Hugh, "Ben eşyalarımı toplayayım," dedi.
Kimse ona aksini söylemedi.

Sarah, Daniel'ın onu odasına götürmesine itiraz etmedi, sadece onu merdivenlerden yukarıya taşımayı teklif edince etti.
"Lütfen hayır," dedi Sarah sesi gözyaşlarında boğularak. "Kimsenin ne kadar **üzgün** olduğumu görmesini istemiyorum."
Üzgün. Ne kadar da zavallı bir kelimeydi. Üzgün değildi, Sarah yıkılmıştı. Paramparçaydı.

"Seni odana çıkarayım," dedi Daniel.
Sarah başıyla onayladı ama ardından, "Hayır Harriet orada olabilir. Onun sorular sormasını istemiyorum ve biliyorsun sorar."
Sonunda Daniel onu kendi odasına götürdü; evde biraz yalnız olabileceği tek oda olduğuna karar vermişti. Son defa annesi veya Honoria veya herhangi başka birini isteyip istemediğini sordu ama Sarah hayır anlamında başını sallayıp yatağa kıvrıldı. Daniel bir battaniye bulup üzerine örttü ve gerçekten de yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna karar verince odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.
On dakika sonra Honoria geldi.
"Daniel bana yalnız kalmak istediğini söyledi," dedi Honoria ve Sarah ona yorgun bir ifadeyle bakmaktan daha fazlasını yapmadan önce, "ama biz bunun doğru olmadığını düşünüyoruz."
Biz, aile demekti. Ne zaman hatalı olduğuna karar veren insanlar. Sarah bu konuda herkes kadar hatalı olduğunu düşünüyordu. Belki daha bile fazla
Honoria yatakta yanına oturup Sarah'ın yüzüne dökülen saçlarını çekti.
"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"
Sarah yastıktan kafasını kaldırmadı. Başını kuzenine de çevirmedi. "Olamazsın."
"Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi Honoria. "Her şeyin bittiğine inanamam."
Sarah hafifçe doğrulup ona hayretle baktı. "Daniel sana *hiçbir şey* anlatmadı mı?"
Honoria, Sarah'ın kaba tonuna hiç tepki vermeden, "Birazını anlattı," dedi.
"O zaman nasıl her şeyin bitmediğini söyleyebilirsin? Onu

sevdiğimi düşünmüştüm ve onun da beni. Ve şimdi de bunu öğrendim-" Sarah, Honoria hiç hak etmese de sinirden kaşlarını ona çattığını fark etti ama kendisini kontrol edemiyordu. "O yüzden bana her şeyin bitmediğini söyleme!"

Honoria dişleriyle alt dudağını ısırdı. "Belki de onunla konuşmalısın."

"Konuştum! Nasıl bu hale geldim zannediyorsun?" Sarah kollarını önünde salladı. Adeta,

Kızgınım, canım yandı ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, demek ister gibi.

Aptal kollarımı sallamak dışında yapabileceğim başka bir şey yok, demek ister gibi.

Bana yardım et, çünkü senden nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyorum, demek ister gibi.

Honoria ihtiyatlı bir sesle, "Tüm hikâyeyi anladığımdan emin değilim," dedi. "Daniel üzgündü, senin ağladığını söyledi ve ben de koşarak geldi.

Tekdüze bir sesle, "Sana ne anlattı?" diye sordu Sarah.

"Lord Hugh'un..." Honoria söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Lord Hugh'un babasının Daniel'ı rahat bırakması için ne yaptığını söyledi. Bu..." Honoria'nın yüzü konuşmaya devam etmeden önce en az üç farklı ifadeye büründü. "Aslında bence oldukça zekiceymiş, gerçi yine de biraz..."

"*Delice?*"

"Şey, hayır," dedi Honoria sakince. "Arkasında mantıklı bir neden olmaması delice olur ve bence Lord Hugh herhangi bir şeyi arkasında mantıklı bir neden olmadan yapan biri değil."

"Honoria, kendini öldüreceğini söyledi. Üzgünüm ben-

Tanrım, insanlar bir de bana dramatik der!"
Honoria gülümsemesini bastırdı. "Şey... Bu... Biraz... İronik."
Sarah ona bir bakış attı.
Honoria hızla, "Komik olduğunu falan söylemiyorum," dedi.
Sarah, içten bir sesle, "Onu sevdiğimi düşünmüştüm," dedi.
"Düşünmüştün?"
"Hâlâ seviyor muyum bilmiyorum." Sarah arkasını dönüp kafasını yatağa koydu. Kuzenine bakmak canını yakıyordu. Honoria çok mutluydu ve mutlu olmayı *hak ediyordu.* Ama Sarah sırf bu yüzden ondan azıcık da olsa nefret edemeyecek kadar temiz bir kalbe sahip değildi. Sadece bu seferlik.
Honoria bir süre sessiz kalıp ardından alçak bir sesle, "Aşkın bu kadar çabuk bitebilir mi?" diye sordu.
"Çok çabuk âşık oldum," dedi Sarah gergin bir biçimde yutkunarak. "Belki de hiçbir zaman gerçek değildi. Belki de sadece olmasını istedim. Tüm bu düğünler ve sen ve Marcus, Daniel ve Anne ve herkes mutlu gözükürken belki ben de *bunu* istedim. Belki de tek olan buydu."
"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?"
"Böyle bir tehdit savurabilecek birine nasıl âşık olabilirim ki?" diye sordu Sarah bitkin bir sesle.
"Başka bir insanın mutluluğunu garanti altına almak için böyle bir şey yaptı," diye hatırlattı Honoria. "Benim ağabeyimin."
"Biliyorum ve bu yüzden ona hayranım, gerçekten ama ona bunun boş bir tehdit olup olmadığını sorduğumda öyle olmadığını söylemedi." Sarah sertçe yutkunup nefesini kontrol altına almaya çalıştı. "Bana... *Gerekirse*..." Ke-

limeler boğazına takıldı. "Bunu yapmayacağını söylemedi. Sonra bunu doğrudan yüzüne sordum ve yanıt vermedi."
"Sarah," diye başladı Honoria, "senin-"
Sarah, "Bu konuşmanın bile ne kadar korkunç olduğunun farkında mısın?" diye inledi. "Ağabeyin öldürülürse gerçekleşecek bir şeyden bahsediyoruz. Sanki... Sanki o zaman... Hugh'un yapabileceği herhangi bir şey *daha kötü* olabilirmiş gibi?"
Honoria elini nazikçe Saralı'ın omzuna koydu.
Adeta Honoria'nın el hareketi bir soruymuş gibi, "Biliyorum," dedi Sarah sesi boğazında düğümlenerek. "Bana ona tekrar sormam gerektiğini söyleyeceksin. Peki, ama ya sorarsam ve dediği şeyi kast ettiğini ve babası fikrini değiştirirse Daniel'a bir şey yaparsa gerçekten de bir silah alıp o aptal *ağzına* dayayacağını söylerse?"
Bir an korkunç bir sessizlik oldu ve ardından Sarah eliyle ağzını kapattı; hıçkırıklarını bastırmak istiyordu.
Honoria yatıştırıcı bir sesle, "Derin bir nefes al," dedi ama yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.
Sarah, "Bundan nasıl bahsedebiliyorum ki?" diye inledi. "Daniel'ın çoktan ölmüş olduğu durumda Hugh'la ilgili ne kadar kötü hissedeceğim ve bunun beni mahvedeceği... Tanrı aşkına, Honoria bu insanın doğasına aykırı. Ben yapamam- ben yapamam-"
Kuzininin kollarına kendini bırakıp gözyaşları arasından zar zor nefes almaya başladı. "Bu adil değil," dedi kuzininin omzunda ağlayarak. "Bu hiç adil değil."
"Evet. Değil."
"Onu seviyorum."
Honoria sırtını sıvazlamaya devam etti. "Sevdiğini biliyorum."

"Ve şey dediğim için kendimi bir canavar gibi hissediyorum, üzüldüğüm için-" Sarah nefes aldı, ciğerleri beklenmedik bir şekilde havayla doldu. "Kendini öldürebileceğini söylediğinde ona böyle bir şeyi yapmayacağını söylemesi için yalvardım ama aslında bu durum Daniel'ın başına bir şey gelmiş olduğu anlamına geleceği için esas üzülmem gereken o değil mi?"

"Ama Lord Hugh'un bu pazarlığı neden yaptığını anlayabiliyorsun değil mi?" diye sordu Honoria. "Anlıyor musun?"

Sarah başı hâlâ kuzinine yaslı halde onayladı. Ciğerleri acıyordu. Tüm bedeni acıyordu. "Ama artık her şey farklı olmalı," diye fısıldadı. "Şimdi farklı hissetmeli. *Onun için bir anlam ifade ediyor olmam gerek.*"

Honoria rahatlatıcı bir sesle, "Ve de *ediyorsun*," dedi. "Ettiğini biliyorum. Sizi kimsenin izlemediğini düşünürken birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

Sarah sadece kuzeninin yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Honoria ufak bir gülümsemeyle ona bakıyordu ve gözleri -Sarah'ın her zaman imrendiği o muhteşem menekşe rengi gözleri- berrak ve durgundu.

Aralarındaki fark bu muydu? Sarah düşündü. Honoria her güne adeta tüm dünya berrak denizlerden ve hafif okyanus esintisinden ibaretmiş gibi başlıyordu. Oysa Sarah'ın dünyası art arda fırtınalardan oluşuyordu. Hayatında hiç huzurlu bir günü yoktu.

Honoria, "*Sana* nasıl baktığını gördüm," dedi. "Sana âşık."

"Henüz söylemedi."

"Peki ya sen?"

Sarah sessizlikle yanıt verdi.

Honoria uzandı ve elini tuttu. "Cesur olup ilk söyleyen sen olabilirsin," dedi.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Sarah Marcus'un her zaman gururlu ve mesafeli olduğunu hatırlayarak. "Sen İngiltere'deki en kolay, en tatlı, en az karmaşık adama âşık oldun."

Honoria anlıyorum bakışıyla omuz silkti. "Kime âşık olacağımızı seçemeyiz. Ve biliyorsun, sen de İngiltere'deki en kolay ve en az karmaşık kadın değilsin."

Sarah ona yandan bir bakış attı. "En tatlıyı unuttun."

"En tatlı olabilirsin," dedi Honoria çarpık bir gülümsemeyle. Ardından onu dirseğiyle dürterek, "Lord Hugh'un senin en tatlı olduğunu düşündüğüne eminim," dedi.

Sarah ellerini yüzüne kapattı. "Ben ne yapacağım?"

"Bence onunla konuşman gerekecek."

Sarah, Honoria'nın haklı olduğunu biliyordu ama zihni böyle bir konuşmanın getirebileceği tüm olası sonuçları düşünmekle meşguldü. "Ya anlaşmayı yerine getireceğini söylerse?" dedi sonunda gergince.

Birkaç saniye geçti ve sonunda Honoria, "En azından bilmiş olacaksın. Ama sormazsan asla ne diyeceğini bilemezsin. Bir düşün, Romeo ve Juliet birbirleriyle gerçekten konuşsalardı ne olurdu?" dedi.

Sarah ona baktı, bir anda çok şaşırmış göründü. "Bu *korkunç* bir benzetme."

"Üzgünüm, evet, haklısın." Honoria bir an utanmış göründü ama ardından vazgeçip Sarah'ya havalı bir biçimde parmağını salladı. "Ama ağlamanı durdurdu."

"Sadece sana kızdığım için."

"Eğer seni gülümsetecekse bana istediğin kadar kızabilirsin. Ama bana onunla konuşacağına dair söz ver. Büyük ve korkunç bir yanlış anlaşmanın mutlu olma şansınızı elinden almasını istemezsin."

Sarah kuru bir tonla, "Demek istediğin, eğer hayatım mahvolacaksa da bunu kendi elimle yapmam gerektiği mi?" diye sordu.
"Ben böyle ifade etmezdim ama evet."
Sarah bir an sessizleşti ve ardından, neredeyse boş boş, "Aklından çok büyük sayıları çarpabildiğini biliyor muydun?" diye sordu.
Honoria hoşgörüyle gülümseyip, "Bilmiyordum ama şaşırmadım," dedi.
"Sadece bir saniyesini alıyor. Bir kere bana açıklamayı denedi. Zihninde nasıl göründüğünü ama ben hiçbir şey anlamadım."
"Aritmetik işine akıl sır ermez."
Sarah gözlerini devirdi. "Aşkın aksine?"
"Aşk tamamen anlaşılmazdır," dedi Honoria. "Aritmetik ise pek gizemli sayılmaz." Omuz silkti, kalktı ve elini Sarah'ya uzattı. "Veya belki de tam tersidir. Gidip öğrenelim mi?"
"Sen de mi benimle geliyorsun?"
"Sadece nerede olduğunu bulana kadar." Hafifçe tek omzunu silkti. "Büyük bir ev."
Sarah şüphelenip kaşını kaldırdı. "Cesaretimi kaybedeceğimden korkuyorsun."
"Hiç şüphesiz," diye onayladı Honoria.
"Kaybetmem," dedi Sarah ama midesinde kelebekler uçuşmasına ve kalbindeki korkuya rağmen bunun doğru olduğunu biliyordu. Sarah korkularından kaçan biri olmamıştı. Ve kendi mutluluğunu elde etmek için elinden gelen her şeyi yapmazsa asla kendini affedemezdi.
Tabii Hugh'un mutluluğunu da. Çünkü bu hayatta mutlu sonu hak eden biri varsa, o da Hugh'du.
"Ama hemen değil," dedi Sarah. "Biraz üstüme çeki düzen

vermem lazım. Onun yanına ağladığım belli olan bir yüzle gitmek istemem."
"Ağladığını zaten biliyordur."
"Honoria Smythe-Smith, bu şimdiye kadar bana söylediği en kalpsizce şey."
"Artık Honoria Holroyd," dedi Honoria şımarıkça, "ve de doğru. Bir kadını ağlatan bir erkekten daha kötü tek şey, bunun için kendini suçlu hissetmeyen bir erkektir."
Sarah ona yeni bir saygıyla baktı. "Evlilik sana yaramış."
Honoria'nın gülümsemesinde biraz kendini beğenmişlik vardı. "Öyle, değil mi?"
Sarah yatağın ucuna doğru kayıp yere indi. Bacakları gergindi ve her birini esnetti, eğdi ve tekrar düzeltti. "Beni ağlattığını zaten biliyor."
"Güzel."
Sarah yatağın kenarına yaslanıp ellerine baktı. Parmakları şişmişti. *Bu* nasıl olmuştu? Kimin ağlamaktan parmakları şişerdi ki?
"Sorun mu var?" diye sordu Honoria.
Sarah ona kederli bir bakış attı. "Lord Hugh'un ağlayınca bile, gözleri parlayarak hâlâ muhteşem görünen kadınlardan olduğumu düşünmesini istiyorum."
"Kırmızı gözlü ve şiş suratlının aksine?"
"Şu anda berbat göründüğümü mü söylemek istiyorsun?"
Her zaman dürüstlük abidesi olan Honoria, "Saçlarını tekrar yapmam lazım," dedi.
Sarah başıyla onayladı. "Harriet'ın nerede olduğunu biliyor musun? Aynı odayı paylaşıyoruz ve beni böyle görmesini istemem."
Honoria onu, "Asla yargılamayacaktır," diye sakinleştirmeye çalıştı.

"Biliyorum. Ama onun sorularına yanıt verecek durumda değilim. Ve biliyorsun soru soracaktır."
Honoria sırıtmamak için zor durdu. Harriet'ı tanıyordu. "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Ben gidip Harriet'ın başka bir şeylerle oyalanmasını sağlayacağım ve sen de odana gidip..." Elini yüzünün önünde salladı, birinin görünüşünü düzeltmesi için evrensel sinyal.
Sarah başıyla onayladı. "Teşekkürler. Ve Honoria..." Sarah kuzininin tamamen yüzü ona dönük olana kadar bekledi. "Seni seviyorum."
Honoria heyecanla gülümsedi. "Ben de seni seviyorum Sarah." Ardından gözünde olmayan bir yaşı silermiş gibi yapıp, "Lord Hugh'a haber gönderip seninle yarım saat sonra buluşmasını söyleyeyim mi?" diye sordu.
"Belki bir saat?" Sarah cesurdu ama o kadar da cesur değildi. Özgüvenini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.
"Limonlukta?" diye önerdi Honoria. "Yalnız kalırsınız. Kimsenin orayı bir haftadır kullandığını sanmam. Sanırım herkes bizim müzikal için yaptığımız pratiğe denk gelmekten korkuyor."
Sarah her şeye rağmen gülümsedi. "Tamam. Bir saat sonra limonluk. Ben-"
Bir anda kapı çalınca lafı kesildi.
"Bu garip," dedi Honoria. "Daniel burada oldu-" Omuz silkip cümlesini tamamlamadı. "Girin!"
Kapı açıldı ve kâhyalardan biri içeri girdi. "Leydim," dedi Honoria'ya şaşırmış gözlerle bakarak. "Lordumuzu arıyordum."
Honoria, "Bize bu odayı kullanmamıza izin verme nezaketini gösterdi," dedi. "Bir sorun mu var?"
"Hayır, ama ona ahırdan bir mesajım var?"

"Ahırdan bir mesaj mı?" diye tekrarladı Honoria. "Bu çok garip." Dönüp o konuşurken sabırla beklemiş olan Sarah'ya baktı. "George'a Daniel'ı yatak odasında aramasını söyleyecek kadar önemli ne olabilir?"

Sarah omuz silkti, George'un kâhya olduğunu anlamıştı. Honoria tüm hayatı boyunca Whipple Hill'de yaşamıştı, tabii ki adamın adını biliyordu.

"Tamam, o zaman," dedi Honoria yeniden kâhyaya dönerek. Elini uzattı. "Mesajı bana verirseniz ben Lord Winstead'e iletirim."

"Özür dilerim hanımefendi ama yazılı değil. Sadece ona söylemem istendi."

"Ben kendisine iletirim," dedi Honoria.

Kâhya bir an kararsız göründü ama sadece bir an. "Teşekkürler hanımefendi. Lordumuza Lord Hugh'un Thatcham'a gitmek için at arabalarından birini aldığını söylemem istendi."

Sarah bir anda dikkat kesildi. "Lord Hugh?"

"Şey, evet," diye onayladı George. "Topallayan beyefendi değil mi?"

"Neden Thatcham'a gitsin ki?"

Honoria, "Sarah," dedi, "George'un bilmediğine emi-"

George, "Hayır," diyerek araya geldi. "Üzgünüm leydim, sözünüzü bölmek istemezdim."

Sarah aceleyle, "Devam et," dedi.

"Babasını görmeye Beyaz Geyik'e gittiğini söylediler."

"*Babasını mı?*"

George irkilmedi ama neredeyse irkilecekti.

"Neden babasını görmeye gitsin ki?" diye sordu Sarah.

"Be-Ben bilmiyorum leydim." Kâhya, Honoria'ya çaresizce bir bakış attı.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Sarah.
George acı çekiyormuş gibi görünüyordu.
"Sen gidebilirsin George," dedi Honoria. Hızla başıyla selam verip çıktı.
Sarah yalnız kaldıkları anda, "Babası neden Thatcham'da?" diye sordu.
Sarah'ın hissettiği kadar afallamış bir sesle, "Bilmiyorum," dedi Honoria. "Kesinlikle düğüne davetli değildi."
"Bu iyiye işaret değil." Sarah pencereye döndü. Yağmur gök delinmişçesine yağıyordu. "Kasabaya gitmem lazım."
"Bu havada gidemezsin."
"Hugh gitti."
"O tamamen farklı. O babasını görmeye gidiyor."
"Daniel'ı öldürmek isteyen babasını!"
"Tanrı aşkına," dedi Honoria başını sallayarak. "Tüm bunlar delilik."
Sarah onu görmezden geldi, hemen koridora çıkıp neyse ki henüz aşağıya inmemiş olan George'un arkasından bağırdı. "Bana bir at arabası getirilmesi lazım," diye bağırdı. "Derhal."
Kâhya gider gitmez kapının eşiğinde duran Honoria'ya döndü.
"Çıkışta buluşuruz," dedi Honoria. "Seninle geliyorum."
Sarah hemen, "Hayır, gelemezsin," dedi. "Marcus beni asla affetmez."
"O zaman o da gelsin. Ve Daniel da."
"Hayır!" Sarah, Honoria'nın ellerini tutup bir adım bile atmamış olmasına rağmen onu kendine çekti. "Daniel hiçbir koşul altında Lord Ramsgate'i görmeye gidemez," dedi.
"Onu bu şekilde dışarıda bırakamazsın," diye ısrar etti Honoria. "Zaten yeterince konuya dahil."

"Tamam," dedi Sarah onu susturmak için. "Daniel'ı da getir. Fark etmez."
Ama aslında fark ederdi ve Honoria iki beyefendiyi getirmeye gider gitmez Sarah paltosunu giyip alıra koştu.
Kasabaya mümkün olan en hızlı şekilde gidebilirdi, hem de bu yağmurda. Hayır, özellikle de bu yağmurda.
Daniel, Marcus ve Honoria onu Beyaz Geyik'e kadar takip edecekti, Sarah bunu biliyordu. Ama oraya onlardan önce ulaşırsa belki de- Aslında Sarah ne yapabileceğini bilmiyordu, sadece bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Daniel kavgaya hazır bir şekilde oraya ulaşmadan önce Lord Ramsgate'i yatıştırmanın bir yolunu bulacaktı. Hepsi için mutlu son yaratamazdı, hatta yaratamayacağından emindi. Üç senedir süren nefret ve soğukluk bir günde silinmezdi. Ama Sarah belki yumrukların uçuşmasını ve Tanrı aşkına, birinin öldürülmesini engelleyebilirdi.
Mutlu son olmayabilirdi ama Tanrım, en azından bu kadar mutluluğun yetmesi gerekiyordu.

Bölüm 18

Bir saat öncesi
Whipple Hill
Farklı bir oda

Hugh, Ramsgate Markisi olursa ilk yapacağı iş ailenin vecizesini değiştirmek olacaktı. Yapabilir miydi? *Gururla birlikte mertlik de gelir* deyişi şu andaki Prentice kuşakları göz önünde bulundurulunca hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hayır, hatta Hugh'un bu konuda söyleyeceği bir şey varsa, o da bu lanet ilkeyi *Her şey daha da kötüleşebilir*'e çevirmekti.

Konu şu ki: Sarah'ın kalbini kırıp onu ağlattıktan ve de görünüşe göre oldukça korkunç bir insan gibi davrandıktan sonra Whipple Hill'delki ufak oturma odasındayken odasına kısa bir not bırakılmıştı.

Not babasındandı.

Babası.

Babasının o tanıdık zarif el yazısına bakmak bile zaten yeterince kötüydü. Ama ardından cümleleri okuyunca Lord Ramsgate'in burada olduğunu anladı. Berkshire'da, neredeyse Whipple Hill'den bir sokak ötedeki yerel hanların en ünlülerinden Beyaz Geyik'teydi.

Tüm hanlar düğün davetlileriyle doluyken Marki kendisine nasıl kalacak bir yer bulmuştu? Hugh tahmin bile ede-

miyordu. Arna babası hayatta hep zorlayarak istediğini elde ederdi. Bir oda istiyorsa bulurdu ve Hugh, ta ki zavallı biri kendini ahırın önünde bulana kadar diğer misafirlerin nasıl bir sonraki en iyi odaya sürüldüğünü düşününce, sadece onlara acıyabiliyordu.

Babasının notunun söylemediği şey ise *neden* Berkshire'a geldiğiydi. Hugh buna çok da şaşırmamıştı; babası kendisini açıklamayı tercih etmezdi. Beyaz Geyik'teydi, Hugh'la konuşmak istiyordu ve de bir an önce konuşmak istiyordu. Tek yazdığı buydu.

Hugh genelde babasıyla herhangi bir etkileşim içine girmekten kaçınırdı ama böyle doğrudan bir çağırıyı görmezden gelecek kadar aptal değildi. Uşağına eşyalarını toplamasını ve daha sonraki talimatlarını beklemesini söyleyip kasabaya doğru yola çıktı. Daniel'ın Winstead at arabalarından birini almasına ne kadar sıcak bakacağından emin değildi ama yağmur hâlâ acımasızca toprağı dövüyordu ve Hugh bastonlu bir adamdı... Bu konuda başka bir seçeneği olduğunu sanmıyordu.

Tabii bir de görmek zorunda olduğu kişinin *babası* olduğu gerçeği vardı. Daniel, Hugh'a ne kadar kızgın olursa olsun -ki Hugh değiştirilemeyecek kadar kızgın olduğundan şüpheleniyordu- Marki'yle görüşmesinin ne kadar gerekli olduğunu anlardı.

Zorla arabaya tırmanırken, "Tanrım, bundan nefret ediyorum," dedi kendi kendine. Ve Sarah'ın dramatik davranmaya yatkınlığının kendisine de mi geçtiğini düşünmeye başladı, çünkü tek düşünebildiği-

Lanetimle tanışmaya gidiyorum.

Beyaz Geyik Hanı
Thatcham
Berkshire

Hugh, Beyaz Geyik'in özel yemek odalarından birine iki adım bile atmadan hemen, "Burada ne işin var?" diye sordu.
"Karşılama yok mu?" dedi babası ayağa kalkmaya tenezzül etmeden. " 'Baba seni bu güzel günde Berkshire'a ne getirdi' yok mu?"
"Yağmur yağıyor."
Lord Ramsgate neşeli bir sesle, "Ve toprak yenileniyor," dedi.
Hugh soğuk bir bakış attı, onun babacan numarası yapmasından nefret ediyordu.
Babası masaya doğru işaret etti. "Otur."
Hugh sırf ona karşı gelmek için ayakta durmayı tercih ederdi ama bacağı ağrıyordu ve kendi rahatını babasına karşı gelmek için feda etmeyecekti. Oturdu.
"Şarap?" diye sordu babası.
"Hayır."
"Zaten güzel değil," dedi babası ve bardağında kalanı kafasına dikti. "Seyahat ederken kendi şarabımı getirmeyi hatırlamalıyım."
Hugh taş gibi sessizce oturup babasının esas konuyu açmasını bekledi.
Marki, "Peynir fena değil," dedi. Masadaki peynir tabağına uzanıp bir parça aldı. "Ekmek? Doğru düzgün bir ekmek bile-"
Hugh sonunda, "Neler oluyor?" diye parladı.
Babası tabii bu anı bekliyordu. Kendini beğenmiş bir bi-

çimde sırıtıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tahmin edemiyor musun?"
"Denemeye cesaret bile edemem."
"Seni tebrik etmeye geldim."
Hugh ona şüpheli gözlerle baktı.
"Ne için?"
Babası ona parmağını salladı. "Çekingen olma. Nişanlanmak üzere olduğun söylentisini duydum."
"Kimden?" Hugh sadece bir gece önce Sarah'yı öpmüştü. Tanrı aşkına, babası nasıl Sarah'ya evlenme teklif etmeyi planladığını bilebilirdi ki?
Lord Ramsgate parmaklarını şaklattı. "Benim her yerde casuslarım var."
Buna Hugh'un hiçbir şüphesi yoktu. Ama yine de... Gözlerini kıstı. "Kimi gözetliyordun?" diye sordu. "Winstead'i mi beni mi?"
Babası omuz silkti. "Fark eder mi?"
"Hem de çok."
"Sanırım ikinizi de. Zaten bir taşla iki kuş öldürmeyi çok kolay hale getirdiniz."
"Benim yanımda böyle benzetmeler kullanmasan iyi edersin," dedi Hugh kaşını kaldırarak.
"Ahh, her şeyi kelimesi kelimesine anlıyorsun," dedi Lord Ramsgate dilini şaklatarak. "Asla espriden anlamazsın."
Hugh babasına ağzı açık baktı. *Babası onu* espriden anlamamakla suçluyordu ha? Bu sersemleticiydi.
Hugh her bir kelimesini kesik kesik ve büyük bir kesinlikle vurgulayarak, "Evlenmek üzere nişanlanmadım," dedi. "Ve yakın gelecekte de nişanlanmayacağım. O yüzden eşyalarını toplayıp hangi cehennemden geldiysen oraya geri dönebilirsin."

Babası bu aşağılama karşısında kıkırdayarak güldü ki Hugh bunu oldukça sinir bozucu buldu. Lord Ramsgate asla aşağılamaları başından savmazdı. Tam tersine onları ufak toplar haline getirir, içine iğneler ve çiviler koyup aşağılayan kişiye doğru fırlatırdı. Ve de ardından gülerdi.

Hugh, "İşimiz bitti mi?" diye sordu soğuk soğuk.

"Acelen ne?"

Hugh tiksinerek gülümsedi. "Çünkü senden nefret ediyorum."

Babası yine kıkırdadı. "Ahh, Hugh, ne zaman öğreneceksin?"

Hugh bir şey demedi.

"Benden nefret etmen önemli değil. Asla da olmayacak. Ben senin babanım." İşgüzar bir şekilde sırıtarak öne doğru eğildi. "Benden asla kurtulamazsın."

"Evet," dedi Hugh. Gözlerini dürüstçe babasına dikerek baktı. "Ama sen benden kurtulabilirsin."

Lord Ramsgate'in çenesi titredi. "Sanırım bana zorla imzalattırdığın o korkunç belgeden bahsediyorsun."

"Kimse seni zorlamadı," dedi Hugh küstah bir biçimde omuz silkerek.

"Buna inanıyor musun?"

Hugh, "Eline kalemi ben mi verdim?" diye karşı çıktı. "Sözleşme bir formaliteydi. Bunu sen de biliyorsun."

"Ben böyle bir şeyi-"

Hugh ölümcül bir sakinlikle, "Sana Lord Winstead'e zarar verirsen neler olacağını söyledim ve yazılı olsa da olmasa da bu hâlâ geçerli," dedi.

Doğruydu, Hugh sözleşmeyi düzenletip babasının önüne koymuş ve ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlamıştı. Babasının tüm adını ve ona çok şey ifade eden unvanını

altına koyup, Daniel'a karşı kinine devam ederse kaybedeceklerini kabul ederek imzalamasını istemişti.
Lord Ramsgate, "Ben pazarlıkta kendi payıma düşeni yaptım," diye hırladı.
"Lord Winstead'in hayatta kalması konusunda evet."
"Ben-"
Babasını daha cümleye giremeden bölmekten büyük zevk alarak, "Söylemem gerek," diye araya girdi. "Senden çok şey istemiyorum. Pek çok insan başka bir insanı öldürmeden hayatını kolaylıkla yaşayabiliyor."
Babası, "Seni sakat bıraktı," dedi.
"Hayır," dedi Hugh sakince Whipple Hill'in çimenliğinde geçirdiği o büyüleyici geceyi hatırlayarak. Vals yapmıştı. Daniel'ın kurşunu bacağını parçaladığından beri ilk defa bir kadını kolları arasına almış ve dans etmişti.
Sarah kendisine sakat demesine izin vermemişti. O anda mı ona âşık olmuştu? Yoksa bu Sarah'a âşık olduğu yüzlerce andan sadece bir tanesi miydi?
"Kendime topal demeyi tercih ediyorum," diye mırıldandı Hugh gülümseyerek.
"Fark ne?"
"Eğer sakatsam o zama-" Hugh başını kaldırdı. Babasının yüzü kızarmıştı; çok sinirlenince veya çok içince olan o alacalı kırmızı damarlar oradaydı.
"Boş ver. Nasıl olsa asla anlayamayacaksın."
Ama aslında Hugh da anlamamıştı. Leydi Sarah Pleinsworth'ün aradaki farkı ona anlatması gerekmişti. *Sarah.* Artık o Sarah'dı, Leydi Sarah Pleinsworth ve hatta Leydi Sarah değil. Sadece Sarah. Onun olmuştu ve Hugh onu kaybetmişti. Ve hâlâ bunun nedenini anladığından emin değildi.

Lord Ramsgate, "Kendini hafife alıyorsun oğlum," dedi.
"Daha az evvel bana sakat dedin ve *beni mi* kendimi hafife almakla suçluyorsun?"
Babası, "Senin atletik becerilerinden bahsetmiyorum ama gerçi her leydi ata binen, kılıç kullanan ve avlanabilen bir koca ister," dedi.
"Çünkü sen bu konularda harikasın," dedi Hugh bakışlarını babasının göbeğine çevirerek.
"Öyleydim," dedi babası, yine aşağılamasını hiç de üstüne alınmadan, "ve evlenmek istediğimde de elimdekilerden en iyisini seçtim.
Elimdekilerden? Gerçekten de babası kadınları böyle mi görüyordu?
Tabii ki.
"İki tane dük kızı, üç tane marki ve bir tane de kont kızı vardı. İstediğimi elde edebilirdim."
Hugh düz bir tonla, "Annem çok şanslıymış," dedi.
"Kesinlikle," dedi Lord Ramsgate Hugh'un alay ettiğini anlamadan. "Babası Farringdon Dükü olabilirdi ama altı kız kardeşten biriydi ve de çeyizi çok değildi."
"Sanırım diğer düklerin kızlarının çeyizinden daha büyüktü," dedi Hugh ağır ağır.
"Hayır. Ama Farringdon'lar Veuveclos Baronlarının, yani ilki bildiğin gibi-"
Ahh, evet biliyordu. Tanrım, kesinlikle biliyordu.
"Fatih William'la birlikte savaşan."
Hugh altı yaşında aile soyağaçlarını zorla ezberlemişti. Neyse ki böyle şeyler için yeteneği vardı. Freddie ise onun kadar şanslı değildi. Elleri dayaktan haftalarca şiş gezmişti.
"Diğer düklerin soyu bu kadar eskiye dayanmıyordu," diye bitirdi babası hor görerek.

Hugh sadece kafasını sallayabildi. "Burnu büyüklüğü farklı bir boyuta taşıyorsun."

Babası onu duymazdan geldi. "Dediğim gibi, bence kendini hafife alıyorsun. Sakat olabilirsin ama senin de caziben var."

Hugh neredeyse boğularak, "Cazibem?" diye sordu.

"Soyadını ima etmiştim."

"Tabii." Başka ne olabilirdi ki?

"Unvan için ilk sırada olmayabilirsin ama bu her ne kadar midemi bulandırsa da biraz araştırma zahmetine giren herhangi biri sen asla Ramsgate Markisi olamasan da oğlunun olacağını fark edecektir."

"Freddie senin düşündüğünden daha ketumdur," deme ihtiyacı duydu.

Lord Ramsgate küçümseyerek burnundan soludu. "Ben senin Pleinsworth'ün kızının peşinde olduğunu bile öğrendim. Sence kızın babası Freddie'yle ilgili gerçeği öğrenemez mi?"

Lord Pleinsworth, Devon'da elli üç tazıyla birlikte yaşadığına göre Hugh öğrenemeyeceğini düşündü ama babasının ne demek istediğini anlıyordu.

"Sana her istediğin kadını elde edebileceğini söylemeyeceğim," diye devam etti Lord Ramsgate, "ama şu Pleinsworth kızını kapmaman için bir neden göremiyorum. Özellikle de bir haftayı kahvaltıda birbirinizin ağzının içine düşerek geçirdikten sonra."

Hugh yanıt vermemek için yanağını ısırdı.

"Karşı çıkmadığını fark ettim."

"Casusların her zamanki gibi harikalar."

Babası arkasına yaslanıp parmaklarını kavuşturdu. Sesine yansıyan büyük bir beğeniyle, "Leydi Sarah Pleinsworth,"

dedi. "Seni tebrik etmem lazım."
"Etme."
"Ahlı, utangaçlık mı ediyorsun?"
Hugh masanın kenarını tutarak sıktı. Masanın karşısına atlayıp babasının boğazına yapışsa *ne olurdu?* Yaşlı heritin arkasından kimsenin yas tutmayacağına emindi.
Babası, "Onunla tanıştım, biliyorsundur," diye devam etti. "Çok mühim bir şey değildi tabii ama birkaç sene önce bir baloda tanıştırıldım. Babası da bir kont. Zaman zaman yollarımız kesişiyor."
"Onun hakkında konuşma," diye uyardı Hugh.
"Geleneksel olmayan bir şekilde güzel. Kıvırcık saçları, o geniş ağzı." Lord Ramsgate kaşlarını indirip kaldırdı. "Bir adam her sabah o güzel suratla uyanmaya alışabilir."
Hugh damarlarındaki kanın kaynadığını hissetti. "Kapa çeneni. *Derhal.*"
Babası kabullenmiş gibi göründü. "Sanırım kişisel meselelerini konuşmak istemiyorsun."
"Bunun seni daha önce durdurup durdurmadığını hatırlamaya çalışıyorum."
"Ama eğer evlenirsen, senin seçeceğin gelin benim de meselem olur."
Hugh ayağa fırladı. "Seni hasta o-"
"Ahlı, dur," dedi babası gülerek. "*Ondan* bahsetmiyorum ama gerçi Freddie'nin sorunu için bu bir çözüm olabilir."
Aman Tanrım. Hugh kendini kusacakmış gibi hissetti. Babasının Freddie'yi evlenmeye zorlayıp ardından onun karısına tecavüz etmeye zorlayabileceği aklına gelmişti.
Sadece unvanın aktarımı için.
Hayır, bu işe yaramazdı. Freddie her ne kadar sessiz sakin olsa da asla böyle bir şekilde evlenmeye zorlanamazdı.

Ve bir şekilde zorlansaydı bile.
Şey, Hugh buna her zaman nokta koyabilirdi. Tek yapması gereken kendisinin evlenmesiydi. Babasına bir Ramsgate torunu beklemesi için bir neden vermeliydi. Ki Hugh bunu seve seve yapardı.
"Çeyizi fena değil," dedi marki, sanki Hugh öldürücü bakışlarla ayağa fırlamamış gibi devam etti. "Lütfen otur. Öyle ayakta dikilirsen mantıklı bir konuşma yapamayız."
Hugh derin bir nefes alıp dengesini bulmaya çalıştı. Bacağını rahatlatmaya uğraştı. Bunu yaptığını fark etmemişti bile. Yavaşça oturdu.
"Dediğim gibi," diye devam etti babası, "avukatıma araştırttım ve anneninkine benzer bir durum söz konusu. Pleinsworth'lerin çeyizleri çok fazla değil ama Leydi Sarah'ın soyu ve bağlantıları dikkate alındığında yeterli."
"O bir kısrak değil."
Babası sırıttı. "Değil mi?"
"Seni öldüreceğim," diye gürledi Hugh.
"Hayır, öldürmeyeceksin." Lord Ramsgate uzanıp bir dilim ekmek daha aldı. "Ve gerçekten de bir şey yemen lazım. Burada bana fazla gelecek-"
Hugh, "Yemekten konuşmayı bırakır mısın?" diye kükredi. "Bugün çok asabisin."
Hugh sesini normalleştirmeye çalıştı. "Babamla sohbet edince genelde böyle bir etkisi oluyor."
"Sanırım bir tanesinin içine doğrudan daldım."
Yine Hugh babasına şoke olmuş biçimde baktı. Hugh'un onu alt ettiğini itiraf ediyordu. Sadece savuşturmak için bile böyle bir yenilgiyi itiraf edecek biri değildi.
Lord Ramsgate, "Yorumlarından henüz evlenme teklif etmediğini çıkarttım," diye devam etti.

Hugh bir şey demedi.
"Casuslarım ki sanırım onlara bu adı vermek hoşuma gitti, böyle bir ihtimale onun da iyi bakacağını söyledi."
Hugh yine bir şey demedi.
Lord Ramsgate öne eğilip dirseklerini masaya koyarak, "Esas sorun benim bu işe nasıl yardımcı olabileceğim?" dedi.
"Hayatımdan uzak dur."
"Ama yapamam."
Hugh yorgun bir biçimde iç çekti. Babasının önünde zayıflık göstermekten nefret ederdi ama çok yorgundu. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"
Hugh kendi kendine konuşsa da, "Bunu gerçekten soruyor musun?" diye cevap verdi.
Hugh ellerinden birini alnına götürüp şakaklarını ovdu. "Freddie hâlâ evlenebilir," dedi ama artık bunu alışkanlıktan söylemeye başlamıştı.
"Ahh, dur," dedi babası. "Bir kadın onun aletini çıkarsa bile ne yapacağını bilemez o-"
"Dur!" diye kükredi Hugh ve ayağa kalkarken neredeyse masayı devirdi. "Yeter! Lanet çeneni kapa!"
Babası bu çıkışına şaşırıp kalmıştı.
"Gerçek bu. Denenmiş gerçek diye de eklemem lazım. Sen kaç fahişeyi ona gönderdiğimi biliyor musun?"
"Evet," diye parladı Hugh. "Onu kaç fahişeyle aynı odaya kilitlediğini biliyorum. O lanet olasıca beynim yüzünden. Hatırladığımda saymadan duramıyorum."
Babası kahkahayı patlattı. Hugh şu anda neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışarak ona baktı.
Ramsgate zorla nefes alıp kahkahadan iki büklüm bir halde, "Ben de saydım," dedi.

"Biliyorum," dedi Hugh duygusuzca. Odası Freddie'ninkinin yanındaydı. Ve her şeyi duymuştu. Lord Ramsgate, Freddie'ye bir kadın getirince oturup izlerdi.

"Gerçi hiçbir işe yaramadı," diye devam etti Lord Ramsgate. "Yardımcı olabileceğini düşünmüştüm, ne bileyim onu bir ritme sokacağını."

"Ahh, I'anrım," diye inledi Hugh. "Dur."

Sesler hâlâ kulaklarındaydı. Çoğu zaman sırf babası olurdu ama bazen kadınlardan biri de havaya girerdi.

Lord Ramsgate ayağa kalkarken hâlâ kıkırdıyordu. "Bir..." dedi bir yandan da oldukça edepsiz bir hareketle yapmıştı. "İki..."

Hugh'un midesi bulandı. Bir anı zihninde aniden canlandı. "Üç..."

Düello. Geri sayım. Hatırlamamaya çalışıyordu. Babasının sesinin canlandırdığı anıları silmek için o kadar çok uğraşıyordu ki bedeni resmen irkildi.

Ve tetiği çekmişti.

Daniel'ı vurmak asla istememişti. Yanına nişan alıyordu. Ama ardından biri saymaya başlamıştı ve Hugh yeniden bir çocuktu; Freddie'nin Lord Ramsgate'e onu yalnız bırakması için yalvarırken o yan odada yatağa saklanmış bir çocuk. Freddie, Hugh'a asla araya girmemesini öğretmişti.

O sadece fahişeleri saymıyordu. Lord Ramsgate cilalı maun sopasını çok severdi. Ve oğulları onu hayal kırıklığına uğrattığında da kullanmaktan hiç sakınmazdı.

Freddie onu hep hayal kırıklığına uğratırdı. Lord Ramsgate oğluna kaç defa vurduğunu sayardı.

Hugh gözlerini babasına dikti. "Senden nefret ediyorum."

Babası da ona. "Biliyorum."

"Ben gidiyorum."

Babası başını salladı. "Hayır gitmiyorsun."
Hugh'un bedeni kasıldı. "Pardon da sen-"
"Bunu yapmak istemezdim," dedi babası, neredeyse özür diler bir tonla.
Neredeyse.
Daha sonra çizmeli ayağını Hugh'un sakat bacağına geçirdi. Hugh yere düşerken inledi. Bedeni acıya katlanabilmek için büküldü. "Kahretsin," dedi nefesi kesilerek. "*Bunu* neden yaptın?"
Lord Ramsgate yanında diz çöktü. "Gitmemen lazım."
Hâlâ acıdan nefes nefese, "Seni öldüreceğim," dedi. "Seni gerçekten de-"
"Hayır," dedi babası, onun yüzüne hafif nemli ve tatlı kokan bir bez parçası bastırarak, "öldürmeyeceksin."

Bölüm 19

York Dükü Odası
Beyaz Geyik Hanı

Hugh gözlerini açtığında yataktaydı. Ve bacağı **çok ağrıyordu.** "Tanrı aşkına, ne oldu?" diye inleyerek ağrıyan bacağına masaj yapmak için uzandı. Ama-
Tanrım! Babası onu yatağa bağlamıştı.
"Ahh, uyanmışsın." Babasının sesiydi bu. Ilımlı ve hafif... Belki **sıkılmış?**
"Seni öldüreceğim!" diye kükredi Hugh. Bağlı olmasına rağmen uzanıp köşedeki koltukta oturan babasını gördü; ona gazetenin üstünden bakıyordu.
"Mümkün," dedi Lord Ramsgate, "ama bugün değil."
Hugh tekrar kollarını çekiştirdi ama tek eline geçen incinmiş bir bilek ve hafif bir baş dönmesiydi. Bir an dengesini toplamak için gözlerini kapadı.
"Bu da neyin nesi?"
Lord Ramsgate bir an bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Endişeliyim," dedi sonunda.
Hugh, "Ne için?" diye sordu.
"Güzeller güzeli Leydi Sarah'yla işi çok uzatmış olmandan korkuyorum. Kim bilir bir daha ne zaman senin özrünü görmezden gel-" Lord Ramsgate yüzünü buruşturdu.

"Seni isteyecek bir kadın bulacağız."
Hugh bu aşağılamayı görmezden geldi. Artık böyle engellere çok alışıktı, hatta arada gurur duymaya bile başlamıştı. Ama babasının 'çok uzatmak'la ilgili yorumu onu biraz tedirgin etmişti. "Ben Leydi Sarah'yı sadece iki haftadır tanıyorum."
"O kadar mı? Sanki daha çok olmuş gibi. Başında kaynasın diye beklersen su asla kaynamaz. Bu da öyle sanırım."
Hugh kendini bıraktı. Dünyası adeta tersine dönmüştü. Hugh genelde ilgisiz ve hor görür bir edayla dururken, bağırıp çağırıp atıp tutan babası ona sadece kaşlarını kaldırarak bakıyordu. Oysa şimdi Hugh burnundan soluyordu.
Lord Ramsgate gazetede bir sayfayı çevirip, "Şu ana kadar ilişkinizi ilerletmiş olacağınızı ümit ediyordum," dedi. "Ne zaman başlamıştı bu iş? Ahh, evet, Fensmore'daki o gece. Leydi Danbury ile. Tanrım, yaşlı cadı."
Hugh'un midesi bulanıyordu. "Bunu sen nasıl biliyorsun?"
Lord Ramsgate elini kaldırıp başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. "Emrimde adamlarım var."
"Kim?"
Lord Ramsgate başını yana eğdi, adeta bu bilgiyi vermenin akıllıca olup olmadığını tartıyordu. Sonra omuz silkip, "Senin uşağın. Sanırım bunu sana söylememde bir sakınca yok, sonuçta kendin de anlayabilirdin," dedi.
Hugh midesi bulanıp şoke olarak tavana baktı. "İki senedir benimle."
"Herkes rüşvetle satın alınabilir." Marki gazeteyi indirip üstünden oğluna baktı. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi?"
Hugh derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştı. "Beni çözmen lazım."
"Henüz değil." Lord Ramsgate yeniden gazetesini kaldırdı.

"Ahh, Tanrı aşkına bu ütülenmemiş," dedi. Gazeteyi bırakıp sinirli bir biçim de siyah mürekkep bulaşmış ellerine baktı. "Seyahat etmekten nefret ediyorum."
Hugh mümkün olduğunca makul bir ses tonuyla, "Whipple Hill'e dönmem lazım," dedi.
"Gerçekten mi?" Marki sakin bir biçimde gülümsedi. "Oysa ayrılacağını duymuştum."
Hugh elini yumruk yaptı. Babası rahatsız edici derecede bilgiliydi.
"Sen uyurken uşağından bir not aldım," diye devam etti Lord Ramsgate.
"Ona eşyalarını toplamasını söylediğini yazmış. Belirtmem lazım, bu beni endişelendiriyor."
Hugh yeniden ellerindeki bağları çekiştirdi ama azıcık bile oynamadılar. Demek ki babası düğüm atmayı iyi biliyordu.
"Umarım çok uzun sürmez." Lord Ramsgate ayağa kalkıp ufak lavaboya doğru yürüdü ve ellerini içine daldırdı. Ufak beyaz bir bez aldı, ardından kafasını çevirip omzunun üstünden oğluna baktı. "Sadece tatlı Leydi Sarah'ın gelmesini bekliyoruz."
Hugh ona şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne dedin sen?"
Babası özenle ellerini kurulayıp cebinden cep saatini çıkartıp açtı. "Sanırım yakında."
Ardından sinir bozucu derecede ılımlı bir ifadeyle Hugh'a baktı. "Adamın şimdiye kadar ona senin yerini söylemiştir."
Hugh, "Neden buraya geleceğinden bu kadar eminsin ki?" dedi hırlayarak. Ama aslında sesi oldukça çaresiz çıkmıştı. Kendisi duyabiliyorsa babasının da bu çaresizliği duyabileceğini fark etti ve bu kelimenin tam anlamıyla Hugh'u korkuttu.
"Değilim," dedi babası. "Ama umudum var." Hugh'a bak-

tı. "Sen de umutlanmalısın. Gelmezse kim bilir bu yatakta daha ne kadar süre yatman gerekecek."
Hugh gözlerini kapadı ve inledi. Babasının üstün gelmesine izin verebilirdi ki! "O beze ne damlatmıştın?" diye sordu.
Hâlâ sersem haldeydi ve bütün gücüyle koşmuş da yorulmuş gibiydi. Hayır, hayır öyle değildi. Nefes nefese değildi- Ama sanki ciğerleri küçülmüş, sönmüşlerdi. Bunu nasıl açıklayacağından da çok emin değildi.
Sesi sabırsızlıkla yükselerek sorusunu tekrarladı. "O beze ne damlatmıştın?"
"Ahh, şey. Biraz tatlı vitriyol yağı. Çok zekice değil mi?"
Hugh gözlerinin önünde hâlâ süzülen noktaların olduğunu fark edip gözlerini kırpıştırdı. Ona kalsaydı *zekice* kelimesini seçmezdi.
"Beyaz Geyik'e gelmeyecektir," dedi Hugh sesini umursamaz tutmaya çabalayarak. Hatta iğneleyici. Babasının planından şüphe etmesini sağlayacak herhangi bir şey olabilirdi.
"Tabii ki gelecektir," dedi Lord Ramsgate. "Neden olduğunu bilmesem de seni seviyor."
"Bana duyduğun bu babacan sevgi hep gözlerimi yaşartıyor." Hugh demek istediğini vurgulamak için elindeki bağları gösterdi.
"Bir hana kaçmış olsa sen onun peşinden gitmez miydin?"
Hugh, "Bu tamamen farklı," diye çıkıştı.
Lord Ramsgate sadece gülümsedi.
Hugh, "Bunun işe yaramaması için pek çok sebep olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi.
Babası dönüp ona baktı.
"Öncelikle," dedi Hugh başıyla kapıyı göstermeye çalışarak, "bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Bu havada

dışarı çıkmak için deli olması lazım."
"Sen çıktın."
Hugh gergin bir tonla, "Bana başka pek seçenek bırakmadın," dedi. "Ayrıca Leydi Sarah'ın buraya sana gelmemle ilgili endişelenmesi için bir neden yok."
"Ahh, hadi ama," diye azarladı babası. "Birbirimizden hoşlanmadığımız bir sır değil. Sanırım şu anda herkes öğrenmiştir."
"Birbirimizden hoşlanmadığımızı evet," dedi Hugh kelimelerin dudaklarından hızla döküldüğünü fark etti. "Ama düşmanlığımızın ne kadar derine dayandığını bilmiyor."
"Leydi Sarah'ya aramızdaki anlaşmadan-" dedi Lord Ramsgate dudak büktü.
Hugh, "Tabii ki hayır," diye yalanladı. "Öyle olsa benim teklifimi kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"
Babası bir an düşündü, "Bu da planımı gerçekleştirmem için bir başka neden," dedi.
"Planın?"
"Evlenmeni sağlamak tabii ki."
"Beni yatağa bağlayarak mı?"
Babası küçümser bir biçimde sırıttı. "Ve Sarah'ya seni kurtarma şansı vererek."
"Sen delisin," diye fısıldadı Hugh ama bir anda belinin aşağısında bir kıpırdanma hissetti. Sarah'ın üzerine doğru tırmandığını, düğümü çözmek için yatağın kenarlarına uzandığını...
Gözlerini sıkıca kapadı, kaplumbağaları, balık gözlerini ve büyüdüğü kasabadaki şişko papaz yardımcısını düşündü. "Bu şekilde değil," dedi.
Babası, "Siz ikinizi en az bir saat buraya kilitleyeceğim," diye devam etti. "Sen işi halletsen de halletmesen de, en azından

onun şerefine leke sürülecektir." Lord Ramsgate eğildi ve pis pis sırıtarak baktı. "Her şey sonunda tatlıya bağlanacak. Sen istediğini elde edeceksin ve ben de istediğimi elde edeceğim."

"Peki ya *Sarah'ın* istediği?"

Lord Ramsgate tek kaşını kaldırdı, ardından başını hafifçe yana eğip omuz silkti. Demek ki Sarah'm hayalleri ve umutları hakkında bu kadarcık düşünecekti.

"Memnun olacaktır," dedi babası sonunda. Başka bir şey daha diyecekti ki durdu, kulağını kapıya vermek için hafifçe kafasını çevirdi. "Sanırım geldi," diye homurdandı.

Hugh bir şey duymamıştı ama gerçekten biraz sonra kapı ısrarla çalındı.

Hugh bağlarını öfkeyle çekti. Sarah Pleinsworth'ü istiyordu, hem de Tanrı şahidi olsun ki sahip olduğu her şeyle. Onunla, Tanrı huzurunda bir koca ve eş olarak durmak ve onun parmağına yüzüğü geçirip sonsuza kadar ona bağlı kalmak istiyordu. Onu yatağa götürüp kalbinden geçen her şeyi bu bedeniyle de göstermek ve içinde çocukları büyürken onu baş tacı yapmak istiyordu.

Ama bunları onun da istemesi lazımdı.

Hugh'un tüylerini diken diken yapmak için özellikle ayarlanmış dalga geçer bir tonla, "Bu çok heyecanlı," dedi Lord Ramsgate. "Tanrım, adeta küçük liseli bir kız gibi hissediyorum."

"Ona dokunma," diye hırladı Hugh. "Onun tek teline bile dokunursan Tanrı şahidim olsun ki..."

"Bak bak," dedi babası. "Leydi Sarah erkek torunlarımın annesi olacak. Ona zarar vermeyi asla düşünemem."

"Bunu yapma," dedi Hugh boğuk bir sesle ama *lütfen* diyemedi. Yalvarmak istemiyordu. Bunu yapmayı kendine

yedirebileceğini sanmıyordu ama şimdi bu Sarah içindi ve yapabilirdi. Sarah onunla evlenmek istemiyordu, Daniel'la bu sabah tüm olanlardan sonra en azından bu ortadaydı. Eğer bu odaya girerse Lord Ramsgate onu odaya kilitleyerek kaderini mühürleyecekti. Hugh sevdiği kadına sahip olacaktı ama ne pahasına?

Hugh, "Baba," dedi ve ikisi de şoke olmuş gözlerle birbirine baktı. İkisi de ona 'sör'den başka bir şey demediğini bilirdi. "Rica ediyorum *bunu yapma.* "

Ama Lord Ramsgate ellerini ovuşturup kapıya yürüdü. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Kapının arkasından Sarah'ın sesi geldi.

Hugh acıyla gözlerini kapadı. Olan olacaktı. Bunu durduramazdı.

"Leydi Sarah," dedi kapıyı açarken. "Biz de sizi bekliyorduk."

Hugh dönüp kapıya bakmaya çalıştı ama babası hâlâ kapının önünde durup görmesini engelliyordu.

Sarah, Hugh'un bugüne kadar duyduğu en soğuk sesle, "Buraya Lord Hugh'u görmeye geldim," dedi. "Oğlunuz."

"Sarah içeri girme!" diye bağırdı.

"Hugh?" Sarah'ın sesi paniklemiş geliyordu.

Hugh bağlarını kopartmaya çalıştı. Serbest kalamayacağını biliyordu ama orada kahrolası bir kütük gibi yatamazdı.

"Tanrı aşkına, ona ne yaptın?"

Sarah bağırdı ve Lord Ramsgate'i itip neredeyse onu kapının çerçevesine yapıştıracak bir güçle geçti. Sırılsıklamdı, saçı yüzüne yapışmış eteğinin uçları çamura batmış ve yırtılmıştı.

"Sadece onu senin için hazırlıyordum tatlım," dedi Lord Ramsgate gülerek. Ve daha Sarah tek kelime edemeden

odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.
"Hugh ne oldu?" diye sordu yanına giderek. "Tanrı aşkına, seni yatağa bağlamış. Neden böyle bir şey yapsın."
"Kapı." Hugh başıyla yan tarafı işaret ederek neredeyse bağırdı. "Kapıyı kontrol et."
"Kapı? Ama-"
"Sadece yap."
Sarah'ın gözleri büyüdü ama söyleneni yaptı. "Kilitli," dedi başını çevirip ona bakarak.
Hugh sessizce küfretti.
"Neler oluyor?" Hızla Hugh'un yanına gidip ayak bileklerindeki bağları çözmeye başladı. "Neden seni yatağa bağladı? Neden onu görmek için buraya geldin?"
"Babam beni çağırınca onu görmezden gelmem," dedi gergin bir sesle.
"Ama sen-"
"Özellikle de kuzeninin düğününden bir gece önce."
Anladığı anda Sarah'ın gözleri parladı. "Ahh, tabii."
"Bağlara gelince," dedi nefret dolu bir sesle, "onlar senin iyiliğin için."
"Ne?" dedi Sarah ağzı açık kalarak. Ardından "Off!" diye bağırıp işaret parmağını ağzına soktu. "Tırnağımı kırdım," diye homurdandı. "Bu düğümler çok fena. Nasıl bu kadar sıkmış?"
Hugh kendinden nefret eder bir tonda, "Ben karşı koyamadım," dedi.
Sarah'ın gözleri bir anda ona döndü.
Ama Hugh yana döndü, "Ben kendimde değilken yaptı," derken gözlerine bakamadı.
Dudaklarından bir fısıltı çıktı ama gerçekten bir kelime edebildi mi, yoksa ses mi çıkarttı, emin değildi. Düz bir

sesle, "Vitriyol yağı," dedi.
Sarah başını salladı. "Bilmiyorum."
"Bir beze yedirilip birinin yüzüne bastırılınca insanı bayıltıyor," diye açıkladı Hugh. "Daha önceden okumuştum ama tanışma fırsatını ilk defa buldum."
Sarah başını salladı; Hugh bunu yaptığının farkında olmadığını anladı. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"
Hugh'un babası dışında birinden bahsediyor olsalardı mantıklı bir soru olurdu. Hugh bir anlığına, söylemek zorunda olduğu şeyden dolayı utançtan yerin dibine girerek gözlerini kapattı. "Babam odada kilitli kalırsak itibarına leke sürüleceğini düşünüyor."
Sarah tek kelime etmedi.
"Ve de benimle evlenmek zorunda kalacağını," diye ekledi ama bunun zaten ortada olduğunu düşündü.
Sarah donup kaldı, çözmeye çalıştığı düğüme bakmaya devam etti. Hugh kalbine çok ağır bir karanlık çöktüğünü fark etti.
Sonunda Sarah, "Nedenini anlayamıyorum," dedi. Sesi yavaştı ve adeta çok tatsız olaylar silsilesini başlatacağından korkarcasına dikkatle seçilmişti
Hugh'un buna verecek bir yanıtı yoktu. İkisi de içinde yaşadıkları toplumun kurallarını biliyordu. Eğer içinde yatak bulunan bir odada birlikte yakalanırlarsa Sarah'ya iki seçenek sunulacaktı: evlilik veya itibarının yerle bir olması.
Ve bu sabah Sarah'ın onun hakkında öğrendiklerine rağmen, bu iki seçenek arasında Hugh ikisinin birlikte olmasının en doğrusu olduğunu düşünüyordu.
Sarah hâlâ ona bakmadan, "Yatağa bağlıyken benim itibarıma leke sürecek ne yapabilirsin ki? diye sordu.
Hugh yutkundu. Zevkleri bu yönde değildi ama şimdi ak-

lından yatağa bağlıyken onun itibarına leke sürecek pek çok yol düşünebiliyordu.
Sarah dişiyle alt dudağını ısırdı.
"Belki de seni böyle bırakmam gerek," dedi Sarah.
"Böyle bırakmak mı?" dedi Hugh boğuk bir sesle.
"Şey evet." Sarah kaşlarını çattı ve elini endişelenmiş gibi ağzına götürdü. "Bu sayede biri geldiğinde -ki biri gelecektir Daniel arkamdaydı- aramızda bir şey olmadığını görecek."
"Kuzenin burada olduğunu biliyor mu?"
Sarah başıyla onayladı. "Honoria ona söylemekte ısrar etti. Ama düşündüm ki- baban- ben istemiyordum-" Islak saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Ama önce ben buraya gelirsem, bilmiyorum durumu yatıştırabileceğimi düşündüm."
Hugh inledi.
"Biliyorum," dedi gözlerindeki ifade Hugh'un karamsar inlemesine denkti. "Şeyi beklemiyordum..."
"Bunu," diye cümlesini tamamladı Hugh ve boş ver gibilerinden elini salladı, tabii elleri lanet yatağa bağlı olduğundan sadece denedi.
Sarah, "Daniel buraya gelince işler çirkinleşecek," diye fısıldadı.
Hugh ona katılmaya gerek duymadı. Öyle olacağı kesindi.
"Babanın onu incitmeyeceğini söyledin ama-" Sarah bir anda döndü, gözleri düşüncelerle parlıyordu. "Kapıya vursam bir faydası olur mu? Yardım isteyebilirim. Biri Daniel'dan önce gelirse..."
Hugh başını salladı. "Bu babama tam olarak istediğini verir. Senin iffetini kaybettiğine dair bir tanık."
"Ama yatağa bağlısın."

"Sanırım diğerlerinin, beni yatağa senin bağladığını düşüneceğini hiç işin içine katmadın."
Sarah hızla nefes aldı.
"Kesinlikle."
Sarah adeta yanıyormuş gibi yataktan uzaklaştı. "Ama bubu-"
Bu sefer Hugh onun cümlesini tamamlamamaya karar verdi.
"Ahh, Tanrım."
Hugh onun ifadesindeki korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. Kahretsin, bu sabah öğrendiklerinden sonra ondan nefret etmiyorsa bile şimdi kesin ediyordu. Hugh sesli bir biçimde nefes verdi. "Bir yolunu bulurum," dedi ama böyle bir sözü nasıl tutacağından emin değildi. "Yapmak zorunda kalmayacaksın... Bir yolunu bulacağım."
Sarah başını kaldırdı. Bakışları duvara kilitlenmişti ve şimdi Hugh onun yüzünün dörtte üçünü görebiliyordu. İfadesi katı ve rahatsızdı.
"Daniel'a açıklarsak..."
Yutkundu ve Hugh boynundaki hareketi izledi. Onu bir kere orasından öpmüştü. Birden de fazla. Limon ve tuz tadı vardı, tam bir kadın gibi kokuyordu ve Sarah için o kadar sertleşmişti ki kendini rezil edeceğini düşünmüştü.
Şimdi, burada, neredeyse tüm hayalleri ona altın tepside sunuluyordu ve Hugh'un tek düşünebildiği bunu engelleyecek bir yol bulmaktı. En umutsuz arzusu bu olsa bile. Sarah'ın evlenmeye zorlanması durumunda kendiyle yaşayamazdı.
"Bence anlar," dedi Sarah tereddüt ederek. "Ve konuyu zorlamaz. Kimsenin kendini..." Şimdi tamamen başını çevirdi. Hugh yüzünü göremiyordu. "Kimsenin kendini zor-

lanmış hissetmesini istemiyorum. Yani şeye..."
Cümlesini bitirmedi. Hugh bu sözleri en iyi nasıl anlayacağını düşünerek başıyla onayladı. Ona evlenme teklif etmeyi düşünüyordu ve Sarah da bunu biliyordu. Acaba bu şekilde ona sormamasını mı söylemeye çalışıyordu. Sonuçta kendisini rezil etmesini istemiyordu demek ki.
"Tabii ki hayır," dedi Hugh sonunda. Sadece sessizliği bozmak için edilmiş iki aptal kelime. Artık ne söyleyeceğini bilmiyordu.
Sarah yeniden dudağını ısırdı ve Hugh dilini çıkartıp az evvel dişlerinin olduğu yeri nemlendirirken ona baktı. Ve o anda vücudunu alevler sardı. Bu çok uygunsuz bir tepkiydi ama tek düşündüğü, kendi dilini onun dudaklarına değdirip şimdi dokunduğu noktadan öpmekti. Daha sonra daha aşağı, boynunun kıvrımına iner ve-
Çatlak bir sesle, "Lütfen beni çöz," dedi.
"Ama-"
Hugh düşündüğü ilk bahaneyi kullanarak, "Ellerimi hissedemiyorum," dedi. Uzaktan yakından alakası bile yoktu ama serbest kalmazsa bir süre sonra arzusunu saklayamayacaktı.
Sarah duraksadı ama sadece bir anlığına.
Daha sonra yatağın başına doğru geldi ve bileğindeki düğümü çözmeye başladı. "Sence kapının henüz dışında mıdır?"
"Şüphesiz."
Sarah yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu çok..."
"Hastalıklı?" diye cümleyi tamamladı Hugh. "Çocukluğunla hoş geldin."
Bunu söylediği anda pişman oldu. Sarah'ın gözleri acımayla doldu ve Hugh midesinden safranın yükseldiğini hissede-

biliyordu. Ona acımasını istemiyordu, ne bacağı için ne çocukluğu için ne de onu koruyamayacağı diğer lanet şeyler için. Sadece bir *erkek* olmak ve onun da bunu bilmesini, *hissetmesini* istiyordu. Aralarında sadece vücutlarının sıcaklığıyla yatakta onun üzerine titremek; onun artık bir talibi olduğunu, artık Hugh'a ait olduğunu ve teninin ipeksi sıcaklığını başka bir erkeğin tadamayacağını bilmesini istiyordu. Ama Hugh aptalın tekiydi. Sarah kolayca alt edilen bir sakata değil, onu koruyacak birini hak ediyordu. Tekmelenip, ilaç verilip yatağa bağlanmıştı - Sarah bundan sonra ona nasıl saygı duyabilirdi ki?"

"Sanırım bunu hallettim," dedi Sarah ipi sertçe çekerek. "Bekle bir dakika, bekle... İşte!"

"İşin dörtte biri bitti," dedi Hugh neşeli konuşmaya çalıştı ama yine de işe yaramadı.

"Hugh," dedi Sarah ama Hugh bunun bir cümlenin başlangıcı mı yoksa soru mu emin olamadı.

Ve Hugh bunu asla öğrenemedi! Koridorda bir patırtı oldu, ardından da acılı bir inleme ve bir dizi küfür geldi.

"Daniel," dedi Sarah hafifçe yüzünü buruşturarak.

Hugh üzüntüyle, *işte ben de buradayım, lanet yatağa bağlı halde,* diye düşündü.

Bölüm 20

Sarah, kilit kırılıp kapı ardına kadar açılmadan ve kırılan tahtaların sesi havayı doldurmadan önce bakacak zamanı bulamadı bile. "Daniel!" diye çığlık attı ve neden sesinin bu kadar şaşırmış geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu da nesi-"

Ama Daniel'in sözleri koridordan koşup kendini kapıdan içeri, Daniel'm sırtına atan Ramsgate Markisi yüzünden kesildi.

"Çekil üstümden, seni lanet-"

Sarah kavganın arasına girmeye kalkıştı ama Hugh, az evvel serbest kalan eliyle onu geri çekti. Sarah ondan kurtulup kuzenine doğru koştu ama Daniel, Lord Ramsgate'i sırtından atmaya çalışırken omzu Sarah'a çarptı ve genç kadın yere devrildi.

"Sarah!" diye inledi Hugh. Kalan ipleri öyle sıkı çekiyordu ki yatak onunla birlikte hareket etmeye başlamıştı.

Sarah ayağa kalkmaya uğraştı ama Hugh kolunu büyük bir yay çizip eteğini o tarafa atıp yumruğuyla yakaladı.

"Beni bırak," diye inledi Sarah ama yatağa doğru topalladı.

Hugh ona sarıldı, parmakları hâlâ onun eteğindeydi. "Hayatta olmaz."

Bu sırada Daniel, Lord Ramsgate'i sırtından atamamıştı ve şimdi onu duvara yapıştırıyordu. "Seni ruh hastası man-

yak," diye inledi. "İn üstümden."
Sarah eteğini toplayıp onun kavrayışından kurtarmaya çalıştı. "Babanı öldürecek."
Hugh'un gözleri çelik gibi parlayan bir iğrenmeyle Sarah'ın gözleriyle buluştu. "Bırak öldürsün."
"Ahh, bu hoşuna gider değil mi? Onu asarlar!"
"Tek şahit bizsek olmaz," dedi Hugh çıkışarak.
Sarah derin nefes alıp tekrar eteğini çekti ama Hugh onu inanılmaz bir güçle tutuyordu. Onun tutuşundan kıvrılıp kurtulmaya çalıştı ve işte o anda Daniel'ın suratının dehşet verici bir biçimde kızardığını gördü. "Onu boğuyor," diye bağırdı Sarah ve Hugh başını kaldırıp bakmış olmalıydı ki bir anda onun eteğini bıraktı ve Sarah odanın ortasına doğru zar zor dengesini koruyarak savruldu.
"Onu bırak!" diye bağırdı Lord Ramsgate'in gömleğini tutarak. Etrafına bakınıp kafasına vuracak herhangi bir şey aradı. Sandalye kaldıramayacağı kadar ağırdı, o yüzden hızla dua edip elini yumruk yaptı ve vurdu.
"Ahh!" Sarah acıyla inledi ve elini salladı. Bir adamın yüzüne yumruk atmanın bu kadar *acı verici olduğunu* ona kimse söylememişti.
"Tanrı aşkına Sarah!" Bu zorla nefes alıp veren ve gözünü tutan Daniel'dı.
Yanlış adama yumruk atmıştı.
"Ahh, Üzgünüm," dedi Sarah. Ama en azından bu insandan oluşan kulenin dengesini bozmuştu. İki adam da yere yıkılırken Lord Ramsgate, Daniel'ın sırtından inmek zorunda kalmıştı.
Lord Ramsgate, kendini savunacak bir durumda olmayan Daniel'ın üzerine doğru tekrar gitmeye çalışarak, "Seni öldüreceğim," dedi.

Sarah, "Dur!" diye haykırdı Lord Ramsgate'in eline sert bir biçimde basarak. "Onu öldürürsen Hugh'u da öldürürsün."

Lord Ramsgate ona baktı ve Sarah adamın öfkeli mi yoksa kafası ını karışmış olduğundan emin olamadı.

"Yalan söyledim." Yataktan Hugh'un sesi geldi. "Anlaşmamızdan ona bahsettim."

"Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu Sarah. Çünkü ikisinden de bıkmıştı. "Düşündün mü?" diye neredeyse bağırdı.

Lord Ramsgate, Sarah'ın botu altında ezilmeyen elini rica eder gibi kaldırdı. Sarah, Lord Ramsgate'in Daniel'dan birkaç adım öteye gittiğini gördüğünde ayağını yavaşça kaldırdı. Daniel'a "İyi misin?" diye sordu. Kuzeninin gözünün altı yavaş yavaş mora dönüyordu. Bu düğünde pek hoş görünmeyecekti.

Kuzeni yanıt olarak homurdandı.

"Güzel," dedi Sarah, bu homurdanmanın yeterince sağlıklı olduğuna karar vererek. Ardından aklına gelerek, "Marcus ve Honoria nerede?" diye sordu.

"Arkamdaki bir at arabasında," dedi Daniel öfkeyle. "Ben atla geldim."

Tabii ki, diye düşündü Sarah. Onsuz gittiği ortaya çıkınca ata binmekte ısrar edeceği daha önce aklına neden gelmemişti ki?

Lord Ramsgate, "Elimi kırdın," diye inledi.

Sarah ters ters, "Kırılmadı," dedi. "Kırılsa duyardım."

Yataktan Hugh boğuk bir biçimde kahkaha attı. Sarah ona dönüp azarlarcasına baktı. Bu komik değildi. Bunların hiçbiri komik değildi. Ve bunu göremiyorsa o düşündüğü adam değildi. Kara mizah gerçekten de ortada karanlık bir

durum olmadığında işe yarardı.
Hızla kuzenine döndü. "Bıçağın var mı?"
Daniel'ın gözleri büyüdü.
"İpleri için."
"Ahh." Daniel botuna uzandı ve ufak bir hançer çıkardı. Sarah şaşırarak hançeri aldı, bu konuda şanslı olacağını düşünmemişti.
Daniel düz bir sesle, "İtalya'da bıçak taşıma alışkanlığı edindim," dedi.
Sarah başıyla onayladı. Elbette edinmişti. Lord Ramsgte'in suikastçıları onu arıyordu sonuçta. Markiye, "Kıpırdama," diye çıkıştı ve ardından Hugh'un yanına gitti.
"Sana da kıpırdamanı tavsiye etmem," dedi ve yatağın diğer tarafına geçip sol elini bağlayan ipi çözmeye başladı. Bağların yarısına gelmişti ki Lord Ramsgate'in ayağa kalkmaya çalıştığını gördü.
"Hey!" dedi Sarah bıçağı ona doğru sallayarak. "Yere geri yat."
Ramsgate onu dinledi.
"Beni korkutuyorsun," dedi Hugh. Ama aslında iltifat etmiş gibi gelmişti.
"Öldürülebilirdin," diye tısladı Sarah.
"Hayır," dedi Hugh, gözleri çok ciddi bakıyordu. "Ben dokunamayacağı tek kişiyim hatırlasana?"
Sarah dudaklarını açtı ama bir anda zihninde düşünceler dönmeye başlayınca diyeceği şey uçtu gitti.
"Sarah?" Hugh'un sesi endişeli geliyordu.
Onun aradığı kişi olmadığını fark etti. O *hayatının erkeği değildi.*
Son ipi de kesti ve Hugh kolunu kendine çekerek omzunu ovmaya başlarken sızlandı.

Saralı bıçağı ona doğru uzatırken kapatmayı son anda hatırlayarak, "Ayak bileklerini sen halledersin," dedi. Ardından Lord Ramsgate'in yanına gitti. "Ayağa kalk," diye emretti.
Marki, "Az önce yatmamı söyledin," diye karşı çıktı.
Sarah'ın sesi öldürücü kin dolu bir inlemeye dönüştü. "Benimle şu anda tartışmak istemezsin."
Hugh, "Sarah," deme cesaretini gönderdi.
"Sessiz ol!" diye çıkıştı Sarah. Dönüp ona bakmadı bile. Lord Ramsgate ayağa kalktı ve Sarah sırtı duvara yapışana kadar üstüne yürüdü. "Şimdi beni çok iyi dinle Lord Ramsgate, çünkü bunu sadece bir kere söyleyeceğim. Oğlunla evleneceğim ve karşılığında sen de kuzenimi rahat bırakacaksın."
Lord Ramsgate konuşmak için ağzını açtı ama Sarah henüz bitirmemişti. "Ayrıca," dedi, "benimle veya ailemin herhangi bir üyesiyle irtibata geçmeye çalışmayacaksın. Buna Lord Hugh ve sahip olacağımız çocuklar da dahil."
"Şimdi bak-"
"Onunla evlenmemi istiyor musun?" diye Sarah araya girdi.
Lord Ramsgate'in yüzü öfkeden kızardı. "Sen kendini kim-
"
"Hugh?" dedi elini arkaya doğru uzatarak. "Bıçak?"
Ayak bileklerini çözmüş olmalıydı, çünkü konuştuğunda yataktan çok daha yakındaydı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Sarah," dedi. Sarah dönüp arkasını baktı, birkaç adım arkada duruyordu.
Büyük ihtimal haklıydı, ama ne önemi vardı ki. Kendisine ne olmuştu, emin değildi ama şu anda o kadar sinirliydi ki Lord Ramsgate'i çıplak elleriyle bile öldürebilirdi.
Sarah markiye, "Sen bir varis mi istiyorsun?" diye hırladı.

"Güzel. Sana bir tane vereceğim veya vermeye çalışırken öleceğim."

Hugh boğazını temizledi, tahminen ona bu lanet günün ilk onun ölme ihtimaliyle başladığını hatırlatmak için.

Sarah bir anda hızla arkasını dönüp kızgın bir biçimde parmağını sallayarak, "Senden de tek kelime çıkmasın," dedi.

Hugh birkaç adım ötede, elindeki bastonunu sıkıca tutarak duruyordu. "Senden de ve senden de bıktım," dedi başını yerde sırtını duvara verip oturan ve moraran gözünü tutan Daniel'ı işaret ederek. "Sözde işleri çözmeye çalışıyorsunuz, hem de yıllardır. Siz hiçbir işe yaramazsınız, hepiniz. Üç seneden çok oldu ve aradaki barışı devam ettirmek için tek bulduğun yol kendini öldürmek." Hızla Hugh'a bakmak için döndü ve tehlikeli bir biçimde gözlerini kıstı. "Ki bunu yapmayacaksın."

Hugh cevap vermesi gerektiğini anlayana kadar ona bakakaldı. "Yapmayacağım," dedi.

Lord Ramsgate, "Leydi Sarah, size söylemem-" diye lafa girmeye çalıştı.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Sarah. "Bana bir varis istediğiniz söylendi Lord Ramsgate. Veya şu anda sahip olduğunuz iki varisiniz dışında mı demem lazım?"

Marki kısaca başıyla onayladı.

"Ve de bu varisi o kadar çok istiyorsunuz ki Lord Hugh kuzenimin güvenliği için kendi hayatını ortaya sürerek pazarlık yapmak zorunda kaldı."

Lord Ramsgate, "Çok kötü bir pazarlık," dedi arada.

"İşte bunda hem fikiriz ama sanırım önemli bir detayı unuttunuz. Eğer tek umurunuzda olan neslinizin devam etmesiyse, Lord Hugh'un hayatı benim hayatım olmadan değersiz."

"Ahh, şimdi de sen mi beni intihar etmekle tehdit edeceksin?"
"Hayır, öyle bir şey olmayacak," dedi Saralı aşağılar tonla. "Ama bir an düşünün Lord Ramsgate. Şu çok değerli torununuzu elde etmenizin tek yolu oğlunuz ve benim sağlıklı, mutlu olmamız. Ve size söyleyeyim, eğer beni herhangi bir şekilde mutsuz ederseniz oğlunuzu yatağımdan men ederim."
Bir an oldukça tatmin edici bir sessizlik oldu.
Lord Ramsgate dalga geçerek güldü. "O senin lordun ve efendin olacak. Onu hiçbir yerden men edemezsin."
Hugh boğazını temizledi. "Onun isteklerini ihlal etmeyi hayal bile edemem," dedi homurdanarak.
Marki öfkeyle araya girdi. "Seni adam müsveddesi-"
Sarah, "Lord Ramsgate, beni mutsuz etmeye başladınız." diyerek uyardı.
Lord Ramsgate sinirli bir biçimde nefes verdi ve Sarah onu alt ettiğini fark etti. "Eğer kuzenime kalıcı bir zarar gelirse, yemin ederim ki sizi bulur ve çıplak ellerimle gebertirim," diye tehdit etti.
Daniel hâlâ moraran gözüne hafifçe masaj yaparak, "Ben olsam sözüne inanırdım," dedi.
Sarah kollarını kavuşturdu. "Şimdi hepimiz bu şartları anladık mı?"
Daniel, "Ben kesinlikle anlıyorum," diye mırıldandı.
Sarah onunla ilgilenmedi ve Lord Ramsgate'e doğru bir adım attı. "Sanırım bunun ilgili tüm taraflar için en faydalı çözüm olacağını görüyorsunuzdur. Siz istediğinizi alacaksanız; Ramsgate için bir varis. Ben de istediğimi alacağım; ailem için huzur. Ve Hugh-" Midesinden boğazına yükselen safrayı bastırmak için bir an durdu. "Şey, Hugh'un

da kendini öldürmesi gerekmeyecek."
Lord Ramsgate kendini hiç de doğal olmayan bir biçimde hareketsiz tutuyordu. Sonunda, "Benim oğlumla evlenip onu yatağından men etmemeyi kabul edersen ki sanırım evinde casuslarım olacağı ve pazarlıkta kendi üstüne düşeni yapmayacağını bileceğimi de unutmadıysan, o zaman kuzeninin peşini bırakırım," dedi.
"Sonsuza kadar," diye ekledi Sarah.
Lord Ramsgate hızla, keskin bir biçimde başıyla onayladı.
"Ve de çocuklarımla irtibata geçmeyeceksin."
"Bunu kabul edemem."
"Peki o zaman," diye kabul etti, zaten Sarah da bu noktada kazanacağını düşünmemişti. "Onları görmene ancak ben veya babası yanındayken ve bizim seçeceğimiz yer ve zamanda izin veririm."
Lord Ramsgate öfkeyle başını salladı ama, "Söz veriyorum," dedi.
Sarah onaylaması için dönüp Hugh'a baktı.
Hugh sessizce, "Bu konuda ona güvenebilirsin," dedi. "Ne kadar zalim olursa olsun sözlerini bozmaz."
Ardından Daniel de, "Onun yalan söylediğini görmedim," diye ekledi.
Sarah ona bakakaldı.
Daniel, "Beni öldürmeyi deneyeceğini söyledi ve yaptı," dedi. "Denemekten bahsediyorum."
Sarah'ın ağzı açık kaldı. "Bu yüzden mi ona güveniyorsun?"
"Ardından beni öldürmeyi denemeyeceğini söyledi ve bildiğim kadarıyla da denemedi."
Hugh, "Ona ne kadar sert vurdun?" diye sordu.
Sarah eline baktı. Parmaklarının üstü morarmaya başlamıştı. Ve Tanrı aşkına, Daniel'ın düğünü iki gün sonraydı.

Anne, Sarah'yı asla affetmeyecekti.
Elinin tekini yüzüne doğru sallayarak, "Buna değdi," dedi.
Hugh'a tek kaşını kaldırıp bakarken başını hafifçe eğdi. "Sarah yaptı," dedi. "Senin ve benim beceremediğimiz şeyi."
Lord Ramsgate yaltaklanan bir gülümsemeyle, "Tek yapması gereken kendini feda etmesiydi," dedi.
Hugh, "Seni öldüreceğim," diye gürledi. Sarah önüne atlayıp onu zorla durdurdu.
Sarah markiye, "Londra'ya dön," diye emretti. "Seni ilk çocuğumuzun vaftizinde göreceğim, daha önce değil."
Lord Ramsgate kıkırdadı.
"Anlaştık mı?" diye sordu Sarah.
"Kesinlikle leydim." Lord Ramsgate kapıya yürüdü ve arkasını döndü. Yoğun gözlerle Sarah'ya bakıp, "Eğer daha erken doğmuş olsaydın, seninle evlenirdim," dedi.
"Seni *pislik!*"
Hugh babasının üzerine atılıp Sarah'yı kenara itti. Yumruğunu markiye indirince korkunç bir ses çıktı. Hugh yere düşmüş, burnu tahminen kırılmış ve kan içindeki babasının üzerinde dikilerek, "Sen onun adını ağzına alma hakkına sahip değilsin," diye tısladı.
Lord Ramsgate midesi bulanmış gibi hafifçe titreyerek, "Bir de sen içlerinde en iyisi olansın," dedi. "Tanrım, böyle oğulları hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."
Hugh, "Ben de bilmiyorum," diye karşılık verdi.
Sarah elini onun koluna koyarak, "Hugh," dedi. "Bırak. O buna değmez."
Ama Hugh kendinde değildi. Kolunu çekmedi ama onu duyduğunu gösteren bir şey de yapmadı. Eğilip, arbedede yere düşmüş bastonunu alırken gözlerini babasının gözlerinden bir an bile ayırmadı.

Hugh korkutucu derecede hırıltılı ve sakin bir sesle konuştu. "Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm. Onun hakkında tek bir ters kelime edersen seni öldürürüm. Eğer manalı bir şekilde nefes alırsan bile-"

"Beni öldürürsün," dedi babası azarlayarak.

Kafasını Hugh'un topal bacağına doğru çevirdi.

"Sen hâlâ bunları yapabileceğini mi düşünüyorsun, seni aptal sa-"

Hugh şimşek gibi hareket etti ve bastonu önünde bir kılıç gibi savurdu. Sarah, hareket ederken çok güzel olduğunu düşündü. Böyle miydi... Önceden?

Hugh, bastonunun ucunu babasının boğazına dayayıp, "Bunu tekrarlamak ister misin?" dedi.

Sarah'ın bir anda nefesi kesildi.

"Lütfen," dedi Hugh ama sesindeki sakinlik yüzünden bu daha korkutucuydu. "Bir şeyler daha söyle." Bastonunu Lord Ramsgate'in soluk borusu üzerinde gezdirdi ama şimdi daha az bastırıyordu. "Herhangi bir şey?" diye homurdandı.

Sarah dudaklarını ıslatıp onu endişeli gözlerle izliyordu. Bir öz denetim abidesi miydi yoksa az sonra patlayacak mıydı emin değildi. Her nefeste göğsünün kabarıp inişini izledi, Sarah büyülenmişti. Hugh Prentice o an sadece bir insan değil, adeta doğal bir afetti.

Daniel sonunda ayağa kalkıp bitkin bir sesle, "Bırak gitsin," dedi. "İdam sehpasını ziyarete değmez."

Sarah bastonun ucuna baktı, hâlâ Lord Ramsgate'in boğazına dayalıydı. Ve Hugh biraz daha bastırıyor gibiydi. *Hayır, hayır yapamaz...* diye düşündü. Ardından cıva kadar hızlı bir biçimde baston bir anlığına da olsa elinden kaydı ama Hugh hızla yakalayıp bir adım geri attı. Aksak bacağını gö-

zetiyordu ama onun düzensiz yürüyüşünde gösterişli ve neredeyse zarif bir şey vardı.
Hareket ederken de güzeldi. Birinin sadece bakması yeterliydi.
Sarah sesli nefes verdiğini fark etti. En son ne zaman nefes almıştı, emin değildi. Lord Ramsgate kendini ayağa kaldırıp odadan çıkarken onu izledi. Ama açık kapıdan gözlerini alamadı; belki de onun dönmesini bekliyordu.
"Sarah?"
Hugh'un sesini belli belirsiz tanıdı. Ama gözlerini kapıdan ayıramıyordu ve titriyordu... Elleri titriyordu, belki de tüm bedeni titriyordu.
"Sarah, iyi misin?"
Hayır, değildi.
"Sana yardım edeyim."
Hugh'un kolunu omzunda hissetti ve bir anda daha kötü titremeye başladı ama bacakları... Bacaklarına ne oluyordu? Korkunç, yürek burkan bir ses gelmişti ve nefes almaya çalışınca o sesin kendisinden çıktığını anladı ve bir anda Hugh'un kollarındaydı, onu yatağa taşıyordu.
"Her şey yolunda," dedi Hugh. "Her şey yoluna girecek."
Ama Sarah aptal değildi. Ve her şey yolundaymış gibi de hissetmiyordu.

Bölüm 21

Whipple Hill
O akşamın ilerleyen saatleri

Hugh bir süre elini kapının üzerinde tuttuktan sonra hızla vurdu. Misafirlerin kalacakları yerleri nasıl değiştirilmişti, bilmiyordu ama Sarah, Whipple Hill'e döndükten sonra tek başına bir odaya yerleştirilmişti. Honoria, Marcus'la birlikte Beyaz Geyik'e Lord Ramsgate gittikten kısa bir süre sonra varmıştı ve Sarah'ın bileğini tekrar incittiği için dinlenmesi gerektiğine karar vermişti. Neden Harriet'la paylaştığı odada dinlenemeyeceğini merak eden biri olduysa bile kimse sormamıştı. Büyük ihtimalle kimse fark etmemişti.
Hugh, Daniel'ın morarmış gözüyle ilgili ne açıklama yaptığıyla ilgili bir fikre de sahip değildi.
"Girin!" Seslenen Honoria'ydı. Ki bu da garip değildi, döndüklerinden beri Sarah'ın yanından ayrılmamıştı.
Hugh bir-iki adım attıktan sonra, "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu.
Honoria, "Hayır," dedi ama Hugh dönüp baktığını fark etmedi bile. Hugh sadece arkasında dağ gibi yastıklarla yatakta oturan Sarah'yı görebiliyordu. O gece giydiği gecelik vardı üzerinde - Tanrı aşkına, bu nasıl sadece bir önceki akşam olabilirdi ki?

Honoria, "Burada olmaman lazım," dedi.
"Biliyorum." Ama çıkmak için bir şey yapmadı.
Sarah dilini çıkartıp dudağını ıslattı. "Biz nişanlandık Honoria."
Honoria'nın kaşları kalktı. "Ben de herkes gibi bunun onun yatak odasında olabileceğin anlamına gelmediğini biliyorum."
Hugh bakışlarını Sarah'dan ayırmadı. Bu Sarah'ın kararı olmalıydı. Onu zorlamayacaktı.
Sarah sessizce, "Bu çok olağandışı bir gündü," dedi. "Ve en skandal anın bu olmayacağına eminim."
Sesi yorgun geliyordu. Hugh eve dönüş yolu boyunca hıçkırıkları iç burkan bir sessizliğe dönüşene kadar ona sarılmıştı. Ve gözlerine baktığında bomboş baktıklarını fark etmişti.
Şok. Hugh bu bakışı biliyordu.
Ama Sarah şimdi kendine gelmiş gibiydi. İyileşmese bile en azından bir ilerleme vardı.
"Lütfen," dedi doğrudan Sarah'ın kuzenine.
Honoria bir an duraksadı ama ardından ayağa kalktı. "Peki o zaman," diye kabullenerek, "on dakika sonra geri geleceğim," dedi.
"Bir saat," dedi Sarah.
"Ama?"
"Olabilecek en kötü şey ne ki?"
Sarah yüzünde şüpheli bir ifadeyle baktı. "Onu evlenmeye mi zorlarım? O iş zaten halloldu."
"Konu bu değil."
"Konu ne o zaman?"
Honoria, Sarah'dan Hugh'a sonra tekrar Sarah'ya bakarken ağzını açtı ve kapadı. "Sana eşlik etmem gerek."

"Annem buradayken bu kelimeleri kullandığını hatırlamıyorum."
"Annen nerede?" diye sordu Hugh. Hoş görülmeyecek bir girişimde bulunmayı planlamıyordu ama bir saat Sarah'yla yalnız kalacaksa bilmesi gerektiğini düşünmüştü.
"Yemekte," dedi Sarah.
Hugh burnunu kaşıdı. "O kadar geç oldu mu?"
"Daniel bize senin de kestirdiğini söyledi," dedi Honoria tatlı bir biçimde gülümseyerek.
Hugh başıyla onayladı. Belki de başını salladı. Veya gözlerini devirdi. O kadar içi dışına çıkmıştı ki emin bile değildi. Whipple Hill'e geri döndüklerinde Sarah'yla yalnız kalmak istemişti ama böyle bir özgürlüğü onlara kuzenlerinin tanımayacağını biliyordu. Daha da önemlisi, kendisi de o kadar yorgundu ki tek yaptığı merdivenleri çıkıp yatağına girebilmek olmuştu.
Honoria, "Seni beklemiyorlar," diye ekledi.
"Daniel şey dedi... Ne dediğini bilmiyorum ama böyle şeyler için mükemmel mazeretler bulmakta üstüne yoktur."
Hugh, "Peki ya gözü için?" diye sordu.
"Anne'le tanıştıklarında da tek gözü mor olduğu için onunla evlenirken de bir gözünün mor olmasının uygun olduğunu söyledi."
Hugh şaştı kaldı. "Ve Anne bunu dert etmedi mi?"
Honoria ciddi bir sesle, "Hiçbir fikrim yok," dedi.
Sarah burnundan nefes verip gözlerini devirdi.
Honoria ayağa kalkarken yüzüne tekrar bir gülümseme yayıldı. "Ama Anne onu gördüğünde orada olmadığım için sevindiğimi söyleyebilirim."
Honoria kapıya doğru giderken Hugh kenara çekildi. "Bir saat," dedi. Koridora çıkmadan önce bir an duraksadı. "Ka-

pıyı kilitleyin."
Hugh şaşkınlıkla irkildi. "Pardon?"
Honoria rahatsızca yutkundu ve hafiften yüzü kızardı. "Sarah'ın dinlendiği ve kimsenin rahatsız etmesini istemediği anlaşılır."
Hugh sadece şoke olmuş biçimde bakabildi. Honoria ona kuzeniyle birlikte olması için izin mi veriyordu?
Honoria'nın Hugh'un ne düşündüğünü anlaması biraz zaman aldı. "Şey demek istemedim. Ahh, Tanrı aşkına! Zaten ikiniz de bir şey yapabilecek durumda değilsiniz."
Hugh, Sarah'ya baktı; onun da ağzı açık kalmıştı.
Cildi adeta yeni olgunlaşan bir çileğin rengini almış olan Honoria, "Siz burada yalnızken kimsenin girmesini istemezsiniz," dedi. Gözlerini kısıp Hugh'a baktı. "Ama yine de sandalyede oturuyor olacaksın."
Hugh boğazını temizledi. "Yine de."
"Oldukça uygunsuz olur," diyerek ekledi Honoria. "Şimdi gidiyorum." Hızla odadan çıktı.
Hugh, Sarah'a döndü. "Bu çok tuhaftı."
Sarah, "Kapıyı kilitlemen iyi olur," dedi. "Tüm bu olanlardan sonra."
Hugh uzanıp kilidi çevirdi.
"Haklısın."
Ancak Honoria gittikten sonra kendilerini biraz olsun normal hissettirecek bir destek kuvvetleri kalmamıştı ve Hugh kapıda durup kaldığını, adımını nereye atması gerektiğinden emin olmadığını fark etti.
Sarah bir anda, "Ne demek istedin?" diye soruverdi "Kadınların canını yakan adamlar var derken?"
Kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Bilmiyorum-"
"Dün akşam," diye böldü Sarah. "Beni bulduğunda o kadar

üzgünken, sen bazı insanların, bazı adamların kadınların canını yaktığını söyledin."
Hugh'un dudakları açıldı ve kapandı, adeta çıkacak kelimeler boğazına takılmıştı. Ne demek istediğini nasıl anlamamış olabilirdi? Bu kadar masum olamazdı. Tamam, korunaklı bir hayat yaşamıştı ama bir erkekle kadın arasında neler olabileceğini biliyor olmalıydı.
"Bazen..." dedi Hugh yavaşça çünkü bu hiç de beklediği türde bir konuşma değildi, "bir erkek-"
"Lütfen," diye araya girdi Sarah. "Erkeklerin kadınları incittiğini biliyorum; her gün yapıyorlar."
Hugh irkilmek istedi. Bu cümlenin onu şaşırtmasını isterdi ama şaşırtmamıştı. Gerçeğin ta kendisiydi.
"Genelden bahsetmiyordun. Belki öyle sanıyordun ama hayır. Sen kimden bahsediyordun?"
Hugh bir anda donup kaldı ve yeniden konuşmaya başlarken Sarah'ya bakmıyordu. Çok sessizce, "Annemden," dedi. "Babamın iyi bir insan olmadığını fark etmişsindir."
"Üzgünüm."
"Onun canını yatakta incitiyordu," dedi Hugh ve bir anda kendini iyi hissetmemeye başladı. Boynu kasıldı ve yana doğru eğdi, adeta anıların ağırlığını üstünden atmak istiyordu. "Onu yatak dışında incitmedi, sadece yatakta." Yutkundu. Nefes aldı. "Akşamları çığlıklarını duyabiliyordum."
Sarah konuşmadı ki Hugh bunun için minnettardı.
"Ben hiçbir şey görmedim. Eğer onda iz bıraktıysa da bunu görünmeyecek yerlerde yapacak kadar dikkatliydi. Asla topallamadı, asla bir yerleri morarmadı. Ama-" Sonunda Sarah'ya baktı. "Gözlerinde görüyordum."
Sarah yeniden, "Üzgünüm," dedi ama bu sefer ifadesinde bitkin bir ton vardı ve bir an sonra başını çevirdi.

Hugh, çenesini omzuna yaslayıp yutkunurken onun boğazında meydana gelen gölgeleri izledi. Onu hiç bu kadar rahatsız ve endişeli görmemişti.

"Sarah," diye başladı ama daha sonra aptallığı için kendine küfretti, çünkü Sarah başını kaldırıp beklentiyle bakmıştı ama Hugh ne söyleyeceğine dair bir fikre sahip değildi. Ağzı harketsiz kaldı ve Sarah'ın gözleri tekrar kucağına döndü, elleriyle gergin bir şekilde çarşafın boncuklarını çekiştirmeye başladı.

"Sarah ben asla-" diye patladı. Ve ne? *Ne?* Neden aptal cümleyi bitiremiyordu ki?

Sarah tekrar gözlerini kaldırdı ve onun cümlesini bitirmesini bekledi.

"Ben bunu asla yapmam." Sözcükler boğazından boğuk bir biçimde çıkmıştı ama bunu söylemesi şarttı. Onun anlamasını sağlamalıydı. Babası olmadığını anlamasını. Asla o adam olmayacağını.

Sarah başını salladı ama hareketi o kadar ufaktı ki neredeyse zor fark etti.

"Asla seni incitmem," dedi. "Seni asla inciteme. Seni asla-"

"Biliyorum," dedi Sarah ve neyse ki garip beyanlar silsilesini kesmişti. "Sen asla yapmazsın... Söylemene bile gerek yok."

Hugh başıyla onayladı ve hızla arkasını döndü, kısa ve neredeyse zorlukla nefes aldı. Biri kendini tamamen kaybetmeden önce çıkaracağı türden bir sesti bu ve o gün olanlardan sonra- hayır, bunu yapamazdı.

O konuya giremezdi. Şimdi değil. Bu yüzden omuz sılktı, sanki bu ilgisiz hareket her şeye bir fiske vurup uzaklaştıracaktı. Oysa tek yaptığı var olan sessizliğin yoğunlaşması oldu. Ve Hugh kendini, Sarah annesi hakkında soru sorma-

dan önce bulunduğu aynı konumda buldu. Ne yapmasını bilemeden kapının orada donup kalmıştı yine.
Sarah sonunda, "Uyudun mu?" diye sordu.
Hugh başıyla onayladı ve Honoria'nın kalktığı sandalyeye doğru gidecek enerjiyi buldu. Bastonunu kolunun altına aldı ve dönüp ona baktı. "Sen?"
"Uyudum. Altüst olmuştum. Hayır, hakkımdan gelinmişti."
Genç kız gülümsemeye çalıştı ama Hugh utandığını görebiliyordu. "Her şey yolunda," demeye başladı.
"Hayır," dedi aniden Sarah. "Aslında yolunda değil. Yani olacak ama-" Adeta köşeye sıkışmış bir tavşan gibi gözlerini kırpıştırdı. "Çok yorgundum. Daha önce hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum."
"Bu anlaşılır bir şey."
Sarah uzun bir süre ona baktı, "Bana ne oldu bilmiyorum," dedi.
"Ben de," diye itiraf etti Hugh. "Ama ne olduysa iyi oldu."
Sarah birkaç saniye bir şey demedi. "Şimdi benimle evlenmek zorundasın."
"Sormayı planlıyordum," diye hatırlattı Hugh.
"Biliyorum," dedi Sarah ve bir yandan çarşafın ucunu tuttu. "Ama kimse bir şeyi yapmak zorunda olmayı sevmez."
Hugh uzanıp elini tuttu. "Biliyorum."
"Ben-"
Hararetli bir şekilde, "*Sen de* zorlandın," dedi Hugh. "Bu adil değil ve eğer geri adım atmak istersen-"
"Hayır!" Sarah kendi çıkışına şaşırarak geri çekildi. "Yani demek istediğim, hayır, geri adım atmak falan istemiyorum. Aslında yapamam."
"Yapamazsın," diye tekrarladı Hugh, sesi mesafeli çıkmıştı.

"Şey, *hayır,*" dedi Sarah gözlerinde sabırsızlıkla. "Bugün dediklerimi dinliyor muydun?"
"Benim duyduğum kadarıyla," dedi Hugh yeterince sabırlı konuştuğunu ümit ederek, "bir kadın kendini feda etti."
"Ve babana gidip kendini öldürmekle tehdit ettiğinde senin yaptığın bu değildi," diye çıkıştı hemen Sarah.
"Bu ikisini karşılaştıramazsm. Tüm bu belayı ben yarattım ve çözmek bana düşünüyordu."
"*Kendini zorla ele geçirilmiş* hissettiğin için mi kızgınsın?"
"Hayır! Tanrı aşkına-" Eliyle saçını taradı. "Ağzıma lafı tıkma."
"Hayal bile edemem. Sen kendi kendine iyi iş çıkartıyorsun."
Hugh çok alçak bir sesle, "White Hart'a gelmemen gerekiyordu," dedi.
"Buna cevap bile vermeye tenezzül etmeyeceğim."
"Seni ne tür sorunların beklediğini bilmiyordun."
Sarah küçümseyerek güldü. "Görünen o ki sen de bilmiyordun!"
"Tanrı aşkına, kadın, neden bu kadar inatçısın? Anlamıyor musun? Seni koruyamam!"
"Korumanı istemedim ki."
"Senin kocan olacağım," dedi Hugh. Her kelime dudaklarından çıkmadan önce resmen boğazını tırmalamıştı. "Bu benim görevim."
Sarah dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çenesi titriyordu, "Biliyor musun," dedi, "bu öğleden sonradan beri kimse, ne sen, ne baban hatta ne de kuzenim bana teşekkür etti."
Hugh bir anda gözlerini ona çevirdi.
"Hayır, sakın şimdi söyleme," diye parladı Sarah. "Sana inanabileceğimi nasıl düşünürsün? Hana gittim, çünkü çok

korkuyordum, çünkü sen de Daniel da bana bu manyağın neler yapabileceğini anlatmıştınız ve tek düşünebildiğim seni inciteceğiydi-"
"Ama-"
"Sakın seni asla incitmeyeceğini söyleme! O adam delinin teki. Hâlâ çocuk yapabileceğini bildiği sürece kollarını bile keserdi."
Hugh'un beti benzi attı. Bunun doğru olduğunu biliyordu ama Sarah'ın bunu düşünmek zorunda kalmasından nefret ediyordu.
"Sarah, ben-"
"Hayır." Sarah işaret parmağını ona doğru salladı. "Bu benim sıram. Ben konuşuyorum. Sen susacaksın."
Hugh o kadar yumuşakça, "Ben affet," dedi ki adeta fısıldamıştı.
"Hayır," dedi Sarah başını adeta hayalet görmüş gibi sallayarak. "Şimdi iyi davranamazsın. Seni affetmemi isteyip benim... Benim..." Ağlamak üzere olduğu için boğazı şiddetle kasıldı. "Bana ne çektirdiğinin farkında mısın? Tek bir gün içerisinde?"
Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu ve Hugh eğilip onları öpmemek için kendini zor tuttu. Ona ağlamaması için yalvarmak, bu an ve gelecekte olacaklar için -çünkü yine bir şeyler olacağına emindi- özür dilemek istiyordu. Hayatını onun gülümsemesine adayabilirdi ama Hugh bir noktada hata yapacaktı ve onu yeniden ağlatacaktı ve bu yüzden kendinden nefret edecekti.
Tekrar elini alıp öptü. "Lütfen ağlama," diye yalvardı.
"Ağlamıyorum," dedi Sarah zorla nefes alarak. Gözyaşlarını koluna sildi.
"Sarah..."

"Ağlamıyorum!" diye inledi.
Hugh karşı çıkmadı. Bunun yerine yatağa, yanına oturup saçını okşadı ve o rahatlayıp kendini bırakana kadar mırıldandı.
"Benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin bile edemem," diye fısıldadı Sarah sonunda.
"Bence," dedi Hugh ruhunun her zerresiyle, "harikasın," dedi.
Ve de onu hak etmiyordu.
Sarah gelip günü kurtarmıştı; o ve Daniel'ın dört senedir beceremediği şeyi yapmış ve bunu Hugh lanet yatağa bağlıyken başarmıştı. Hugh özgür kaldıysa sebebi Sarah'ın bunu istemesiydi. *Sarah* onu *kurtarmıştı.* Ve her ne kadar içinde bulundukları durum çok garip olsa da, onu asla bir kocanın karısını koruyacağı biçimde koruyamayacağını bilmek içini parçalıyordu. İşte bu noktada bir centilmen geri çekilir ve onun başka biriyle, daha iyi biriyle evlenmesine izin verirdi.
Tam bir erkekle.
Bu fiyaskoya Hugh sebep olmuştu. Sarhoş olup masum bir adamı düelloya o davet etmişti. Daniel'ın peşini ancak intihar tehdidiyle bırakacak kadar manyak bir babası olan da oydu. Oysa Sarah tüm bedeli ödüyordu. Ve Hugh her ne kadar bu durumda kazanan taraf olsa da geri adım atamazdı. Çünkü bunu yapmak Daniel'ı tehlikeye atardı.
Ayrıca Sarah küçük düşerdi.
Ve Hugh onu bırakamayacak kadar çok seviyordu.
Bencil pisliğin tekiyim.
"Ne?" diye homurdandı Sarah. Başını göğsünden çekmemişti.
Hugh yüksek sesle mi konuşmuştu ki?

"Hugh?" Sarah pozisyonunu değiştirdi, kafasını onu görebilecek şekilde kaldırdı.
"Seni bırakamam," diye fısıldadı Hugh.
"Neden bahsediyorsun?" Sarah yeniden hareket etti, doğrudan onun gözlerinin içine bakacak kadar doğruldu.
Sarah'm kaşları çatılmıştı. Hugh onun kaşlarını çatmasının nedeni olmak istemiyordu.
Kafasını yavaşça sallayarak, "Seni bırakamam," dedi.
"Evleniyoruz," dedi Sarah. Tam olarak ne dediğinden emin değilmiş gibi, dikkatle, "Beni bırakmana gerek yok," dedi.
"Bırakmalıyım. İhtiyacın olan erkek ben olamam."
Sarah onun yanağına dokundu. "Buna benim karar vermem gerekmiyor mu?"
Hugh derin, vücudunu sarsan bir nefes aldı, hatıralarının korkunçluğu nedeniyle gözlerini kapadı. "Bugün babamı görmüş olmandan nefret ediyorum."
"Ben de ediyorum ama olan oldu."
Hugh ona şaşkınlıkla baktı. Nasıl bu kadar sakinleşmişti? Beş dakika önce ağlıyordu ve Hugh onu teselli ediyordu. Şimdi ise bakışları netti ve onu öyle huzurla, bilgelikle izliyordu ki Hugh neredeyse geleceklerinin parlak ve sorunsuz olacağına inanacaktı.
"Teşekkürler," dedi Hugh.
Sarah başını yana eğdi.
"Bugün için. Aslında bugünden çok daha fazlası için ama şimdilik bunu söyleyeceğim."
"Ben-" Sarah'm ağzı kararsızlıkla açıldı, ardından, "Buna *bir şey değil* demek gerçekten çok garip geliyor," dedi.
Hugh yüzünü gözleriyle taradı, gerçi ne aradığından emin değildi. Belki de sadece ona; koyu çikolata rengi gözlerinin sıcaklığına, o gülümsemeyi çok iyi beceren geniş, lezzetli

ağzına bakmak istemişti. Sarah'a hayretle ve o akşamüstü içindeki o savaşçıyı gördüğünü hatırladıkça daha da merakla bakıyordu. Müstakbel kocasını bu kadar iyi koruduysa, anne olunca kendi canından kanından birini nasıl savunacağını hayal bile edemedi.

"Seni seviyorum." Sözcükler adeta Hugh'un ağzından dökülmüştü. Bunu demek istediğinden emin değildi ama duramıyordu. "Seni hak etmiyorum ama seni seviyorum ve biliyorum ki kimseyle bu koşullar altında evlenmek istemezdin." Ellerini alıp dudaklarına götürdü ve tutkuyla; neredeyse duygularının gücü onu mahvederek onu öptü. "Sarah Pleinsworth benimle evlenir misin?" dedi

Gözyaşları kirpiklerini parlattı ve, "Biz çoktan-" dedi Sarah dudakları titreyerek.

"Ama sana teklif etmedim," diye onu durdurdu Hugh. "Sen teklif edilmeyi hak ediyorsun. Yüzüğüm yok ama sonra alabilirim ve-"

"Yüzüğe ihtiyacım yok," dedi Sarah aniden. "Sadece sana ihtiyacım var."

Hugh onun yanağına dokundu, yumuşak bir biçimde okşadı ve ardından...

Sarah'ı öptü. Düşünmeden, tutku ve açlıkla. Dudakları dudaklarını silip süpürürken elini saçına daldırdı.

"Bekle!" dedi Sarah soluk soluğa.

Hugh çekildi ama sadece birkaç santim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Sarah. "Söyleme fırsatını vermemiştin."

Tutkusunu kontrol etmek için bir şansı vardıysa bile Hugh bunu kaybetmişti. Sarah'ın dudaklarını, kulaklarını, boynunu öptü ve o sırtüstü yattığında üzerine çıktı, geceliğinin yakalarını bir arada tutan ipi dişleriyle sıktı ve düğümü çöz-

dü. Sarah güldü, gırtlağından yükselen harika bir sesti ve bu ateşli anda bile Hugh bu sesi duymadan edemedi.
"Ne kadar kolay çözüldü," dedi Sarah miskin bir gülümsemeyle. "Bu sabah babanın düğümüyle karşılaştırmadan edemedim. Ve biz yine yataktayız!"
Hugh, yatak her ne kadar babasını düşünmek istediği son yer olsa da sırıtmadan edemedi.
Sarah kıkırdayarak, "Özür dilerim," dedi. "Elimde değil."
"Elinde olsa seni bu kadar sevmezdim," dedi Hugh espriyle.
"Bu da ne demek?"
"Sadece hiç beklenmedik yerlerde mizahı görmek gibi harika bir becerin var."
Sarah burnuna dokunda. "Sende de mizah var."
"Kesinlikle."
Sarah kendinden memnun bir biçimde gülümsedi. "Bence- ahh!"
Demek ki bacağında ilerleyen elini yeni fark etmişti.
"Ne diyordun?" diye mırıldadı Hugh.
Hugh'un eli bacaklarının üst kısmındaki narin noktayı bulunca Sarah zevkle ufak bir ses çıkarttı. "Sadece nişanlılığımızı çok uzatmayalım diyecektim."
Hugh'un eli daha da yukarılara ilerledi. "Gerçekten mi?"
"Şey... Tabii Daniel'ın iyiliği için... Ve- Hugh!"
Hugh onun kulak memesini dişleri arasına alıp, "Ve benim iyiliğim için," dedi ve bacakları arasında keşfettiği yumuşak sıcaklıktan dolayı bağırdığını düşündü.
Sarah inlemeleri arasında, "Pazarlığın bize düşen kısmını sürdüreceğimizi göstermemiz lazım," dedi.
"Hımm, hımm." Hugh'un dudakları yavaşça boynundan aşağıya indi ve ona bir parmağını sokmanın yerinde olup

olmayacağını düşündü. Kuzeni dönmeden önce yaklaşık yarım saatleri vardı; kesinlikle Sarah ile doğru düzgün sevişmeye yetmezdi.

Ama ona zevk vermek için yeterliydi.

"Sarah?" diye mırıldandı.

"Evet?"

Parmağı kadınlığına dokundu.

"Hugh!"

Hugh onun teninin üzerine gülümserken bir parmağını onun sıcaklığına daldırdı. Sarah'ın bedeni kasıldı ama ondan uzaklaşmadı ve Hugh parmağını içinde hareket ettirirken başparmağı onun en duyarlı noktasını buldu ve parmağını ona zevk vermek için hareket ettirmeden önce çıkıntısına hafifçe bastırdı.

"Bu da ne... Ben..."

Söyledikleri anlamlı değildi ve Hugh da anlam aramıyordu zaten. Sadece dokunuşunun zevkini çıkarmasını, ona *taptığını* anlamasını istiyordu. "Rahatla," diye mırıldandı.

"Mümkün değil."

Hugh kıkırdadı. Kendi arzularını nasıl kontrol altında tuttuğundan bile emin değildi. Bir kaya gibi sertti ama kontrollüydü. Belki de pantolonu onu tutmayı çok iyi beceriyordu, belki de bunun ne yeri ne zamanı olduğunu biliyordu. Ama diye düşündü... Hayır, bu sadece ona zevk vermek istediği içindi.

Sarah.

Onun Sarah'ı.

Orgazm olurken yüzünü izlemek istiyordu. Cennette yol alırken ona sarılmak istiyordu. Kendi arzuları bekleyebilirdi. Bu onun içindi. Ama Sarah orgazm olduğunda ve Hugh onun yüzünü izlediğinde ve bedeni mutlulukla şarkı söy-

lerken aslında bunun kendisi için de olduğunu fark etti.
"Kuzenin yakında geri dönecek," dedi Hugh, Sarah'ın nefesi normale dönünce.
"Ama kapıyı kilitledin," dedi Sarah gözlerini açmadan.
Hugh da ona gülümsedi. Uykuluyken inanılmaz tatlı oluyordu. "Gitmem gerektiğini biliyorsun."
"Biliyorum." Sarah tek gözünü açtı. "Ama bunun hoşuma gitmesi gerekmez."
"Eğer gitseydi çok ağır biçimde yaralanırdım." Hugh yataktan kalktı; hâlâ giyinik olduğu için mutluydu. Bastonunu aldı. Sarah'ın yanağına son bir öpücük kondurmak için eğildi. "Seni yarın görürüm," dedi. Daha sonra daha fazla aklının çelinmemesi için kapıya doğru ilerledi.
"Ahh, Hugh?"
Hugh adeta süt bulmuş kedi gibi sırıtarak döndü. "Efendim aşkım?"
"Yüzüğe ihtiyacım yok demiştim."
Hugh kaşını kaldırdı.
"Var." Sarah parmaklarını oynattı. "Yüzüğe ihtiyacım var. Sadece bilmeni istedim."
Hugh başını arkaya atarak kahkaha attı.

Bölüm 22

O akşam daha geç bir vakitte
Teknik olarak ertesi gün
Ama sadece birazcık

Sarah karanlık koridorlarında parmak ucunda yürürken ev çok sessizdi. Whipple Hill'de büyümemişti ama misafirliklerini toplasa bir seneden uzun süre kaldığından emindi. Evi avucunun içi gibi bildiğini söylemek abartı sayılmazdı. Hiçbir evi içinde büyüdüğünüz ev kadar tanıyamazsınız. Saklambaç oynamak, tüm birbiriyle bağlantılı kapıları ve arka merdivenleri öğrenmek anlamına geliyordu. Ama daha da önemlisi biri ona birkaç gün önce Lord Hugh Prentice'e kuzeydeki yeşil odanın verildiğini söylemişti ve Sarah bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu.

Ve oraya en kısa gidiş yolunu da.

O akşam Hugh onun odasından, Honoria dönmeden beş dakika önce çıktıktan sonra Sarah derin bir uykuya dalacağını düşünmüştü. Vücuduna ne yaptığını tam olarak anlamamıştı ama o gittikten sonra uzun bir süre parmağını bile kaldıramadı. Çok... Tatmin olmuş hissediyordu.

Ama buna rağmen uyuyamadı. Belki o gün kestirdiği içindi, belki de aşırı çalışan aklının sonucuydu (sonuçta o gün düşünmesi gereken çok şey vardı), ama şöminenin üzerindeki

saat biri vurunca o gece uyuyamayacağını kabul etmek zorunda kaldı.
Aslında buna sinir olması gerekirdi - yorgunlukla iyi başa çıkabilen biri değildi ve kesinlikle kahvaltıda huysuz olmak istemiyordu. Ama tam tersine, bu uyanık kaldığı ilave sürenin bir hediyesi olduğunu düşünmeden edemedi, en azından kendisinin bunu bir hediye gibi görmesi gerektiğini.
Ve hediyeler asla israf edilmemeliydi.
İşte bu yüzden sabah biri dokuz geçe, parmaklarını kuzeydeki yeşil odanın kapı tokmağına geçirdi. Mekanizmanın tıkladığını duyana kadar dikkatlice güç uyguladı ve kapının neyse ki sessiz menteşelerinin üzerinde açılmasına izin verdi.
Çok dikkatli hareketlerle arkasından kapıyı kapattı, kilidi çevirdi ve yatağa doğru parmak uçlarında süzüldü. Halıya soluk bir ay ışığı yayılmıştı; sadece Hugh'un yataktaki şeklini seçebiliyordu.
Gülümsedi. Büyük bir yatak değildi ama yeterince büyüktü.
Hugh yatağın daha çok sağ tarafına uzanmıştı, o yüzden Sarah sola doğru ilerledi. Cesaretini toplamak için nefes aldı ve yatağın içine süzüldü. Yavaş yavaş, dikkatlice bedeninden çıkan sıcaklığı hissedene kadar Hugh'a doğru kaydı. Daha da yakınına girdi; elini hafifçe sırtına dokundurdu ve çıplak olduğunu fark edince mutlu oldu...
Hugh bir anda irkildi ve o kadar komik bir biçimde nefes aldı ki Sarah kıkırdamadan edemedi.
"Sarah?"
Her ne kadar Hugh karanlıkta göremese de cilveli bir biçimde gülümsedi.
"İyi akşamlar."

"Burada ne işin var?" diye sordu Hugh sersem bir şekilde. "Şikâyetçi misin?"
Bir anlık bir sessizlik oldu. O akşamın önceki saatlerinden tanıdık gelen boğuk bir tınıyla, "Hayır," dedi Hugh.
"Seni özledim," diye fısıldadı Sarah.
"Belli oluyor."
Her ne kadar sesinden gülümsediğini anlamış olsa da göğsünü dürttü. "Senin de beni özlediğini söylemelisin," dedi Sarah.
Hugh bir anda kollarıyla onu sardı ve Sarah tek kelime edemeden onu üzerine çekti, geceliğinin üstünden kalçalarını tuttu. "Ben de seni özledim."
Sarah yavaşça onu dudaklarından öperek, şapşal bir gülümsemeyle, "Seninle evleneceğim," dedi.
Hugh da aynı ifadeyle karşılık verdi ve birlikte, yüzleri birbirlerine bakacak şekilde yana döndüler.
"Seninle evleneceğim," dedi Sarah yeniden. "Gerçekten bunu söylemeyi seviyorum."
"Tüm gün dinleyebilirim."
"Ama işte esas sorun..." Sarah başını onun omzuna yasladı ve ayağını hafifçe uzattı, ayak parmakları, neyse ki, oldukça çıplak olan bacaklarından birine değdi. "Benim konumumdaki bir kadından beklenen ahlaki sorumluluğu bir türlü sergileyemiyorum."
"Şu an yatağımdaki konumunu düşünürsek bunlar çok ilginç sözler."
"Dediğim gibi, seninle evleneceğim."
Hugh'un elin kalçasının kıvrımını buldu ve parmakları kumaşı toplamaya başlayınca geceliği bacaklarından yukarıya doğru sıyrılmaya başladı.
"Çok kısa bir nişan olacak."

"Hem de çok," diye onayladı Hugh.
"Hatta o kadar kısa ki-" Sarah nefes nefeseydi, Hugh geceliğini beline kadar çekmişti ve şimdi elleri olabilecek en yumuşak şekilde kalçasını sıkıyordu.
Parmaklarından biri o akşamın daha erken saatlerinde zevk verdiği noktaya doğru günahkarca ilerlerken, "Ne diyordun?" diye mırıldandı Hugh.
"Şey sadece belki..." Sarah nefes almaya çalıştı ama ona yaptığı bu şey yüzünde nasıl nefes alınacağını unutmuştu.
"Evlilik yeminimizi biraz erkene alsak çok da büyük edepsizlik olmaz."
Hugh onu kendine doğru çekti. "Ahh, çok edepsizce olur. Hatta çok, çok edepsizce olur."
Sarah gülümsedi. "Korkunçsun."
"Sana yatağıma gizlice girenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim?"
"Benim, senin yarattığın bir canavar olduğumu hatırlatabilir miyim?"
"Bir canavar ha?"
"Sadece lafın gelişi." Sarah onu dudağının kenarından öptü. "Bu şekilde hissedebileceğini bilmiyordum."
Hugh, "Ben de," diye itiraf etti.
Sarah sakinleşti. Bunu daha önce hiç yapmadığını söylüyor olamazdı. "Hugh? Bu senin... Bu senin ilk seferin mi?"
Sarah'ı tekrar kollarına çekip sırtüstü yatırırken gülümsedi. Sessizce, "Hayır," dedi Hugh, "ama seninle neredeyse öyle. Senle her şey yeni." Ve Sarah hâlâ bu cümlelerin büyüsündeyken onu çok derin bir biçimde öptü.
"Seni seviyorum," dedi ve sözcükleri neredeyse Sarah'ın ağzında kayboldu. "Seni çok seviyorum."
Sarah aynı şeyler söylemek, onun teninin üzerinde kendi

sevgi sözcüklerini fısıldamak istedi ama geceliği adeta erimişti ve ardından Hugh vücudunu hareket ettirerek onun vücuduna dokundu; teni tenine değdi ve Sarah'ın tüm düşünceleri uçtu gitti.

Hugh dudaklarını yanaklarından şakaklarına doğru gezdirirken, "Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun?" diye sordu. Kalçalarını onun kalçalarına doğru bastırdı, sertliği acımasızca karnına değiyordu. "Her akşam," diye inledi. "Her akşam seni hayal ettim ve her akşam bu haldeydim. Ama bu akşam..." Ağzı Sarah'ın boynundan aşağıya yavaş ve günahkâr bir şekilde ilerledi. "Farklı olacak."

"Evet," dedi Sarah iç çekerek, altında sırtını yay gibi gerdi. Hugh yükselen göğüslerini yakaladı, onları avuçladı. Daha sonra dudaklarını yaladı...

Hugh göğüslerini ağzına alınca Sarah neredeyse yataktan düştü. "Ahh, Tanrım, ahh, Tanrım, ahh, Tanrım," diye inledi ve altındaki çarşafları kavradı. Vücudunun bu kısmına daha önce önem vermemişti. Elbiselerin içinde iyi gözüküyorlardı ve erkeklerin onlara bakmayı sevdiği konusunda uyarılmıştı, ama Tanrı aşkına, ona kimse göğüslerinden bu kadar zevk alabileceğini söylememişti.

"Bunun hoşuna gideceğini tahmin etmiştim," dedi Hugh tatminkâr bir biçimde sırıtarak.

"Neden bunu... Her yerimde hissediyorum?"

"Her yerinde mi?" diye mırıldandı Hugh. Parmakları bacaklarının arasına gitti. "Yoksa burada da mı?"

"Her yerde," dedi Sarah nefes nefese, "ama en çok orada."

"Çok emin değilim," dedi Hugh alaycı bir sesle. "Bu konuyu biraz daha incelememiz gerekecek sanırım, sen ne dersin?"

"Bir dakika," dedi Sarah elini onun koluna koyarak.

Hugh eğilip ona baktı; kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.
Sarah utangaç bir şekilde, "Sana dokunmak istiyorum," dedi.
Onun ne demek istediğini hemen anladığını fark etti. "Sarah," dedi Hugh boğuk bir sesle, "bu çok iyi bir fikir olmayabilir."
"Lütfen."
Sarah elini hareket ettirmeye başladığında düzensizce nefes aldı Hugh. Sarah yavaşça vücudunun aşağılarına doğru ilerledi. Yüzünden kaburgalarına indi ve karnını geçerken... Hugh neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Hugh'un gözleri kapalıydı ve Sarah'ın parmakları erkekliğinin düz, gerilmiş derisine ulaştığında oldukça yüksek sesle inledi, nefes alıp verişleri sıklaştı, hararetlendi.
"Canını mı yakıyorum?" diye fısıldadı Sarah. Bunun olmasını beklemiyordu. Hatta böyle bir şey olacağını kesinlikle düşünmemişti. Bir erkekle kadın arasında neler olup biteceğini biliyordu; sayamadığı kadar çok kendinden büyük kuzeni vardı ve birkaç tanesi de oldukça patavatsızdı. Ama Hugh'un bu kadar... Sert olmasını hiç beklemiyordu. Teni yumuşak ve kadife gibi pürüzsüzdü ama alt tarafı...
Eliyle erkekliğini kavradı, kendi keşfine o kadar dalmıştı ki Hugh'un sarsılırcasına nefes aldığını fark etmemişti.
Elinin altında bir taş kadar sertti.
"Her zaman böyle mi olur?" diye sordu Sarah. Çünkü ona çok rahatsız görünmüştü ve erkeklerin pantolonlarına nasıl sığabildiklerini anlamıyordu.
"Hayır," dedi hırlayarak. "Bu... Değişir. Tutkuya göre."
Sarah onun dediğini düşündü; elleriyle onu okşamaya devam etti ta ki Hugh uzanıp elini tutup çekene kadar.
Sarah ona endişeli gözlerle baktı. Bir şekilde onun canını

mı sıkmıştı?
"Bu çok fazla," dedi Hugh hırıltılı bir sesle. "Kendimi tutamıyorum."
"O zaman tutma," diye fısıldadı Sarah.
Hugh'un dudakları onunkine keskin ve baştan çıkarıcı bir biçimde değince Sarah titredi. Daha durgun, baştan çıkartıcı hareketlerin yerini daha seksi, beklentili hareketler almıştı ve Hugh'un elleri kalçaları tutup onları ayırırken Sarah inledi.
"Daha fazla bekleyemem," diye gürledi Hugh ve Sarah onun girişinde olduğunu hissetti. "Lütfen bana hazır olduğunu söyle."
"Sa-sanırım," diye fısıldadı. Bir şey istediğini biliyordu. Hugh ona daha önce parmaklarını bastırdığında, en samimi ve aşırı duyguyu hissetmişti ama erkekliği çok daha büyüktü.
Hugh'un eli vücutlarının arasına kaydı ve Sarah'a daha önce dokunduğu gibi, ama çok daha hafifçe dokundu. "Tanrım, çok ıslaksın," diye inledi ve elini çekti, kendini onun üzerinde hazırladı. "Yumuşak davranmaya çalışacağım," diye söz verdi ve ardından erkekliği Sarah'ın bacaklarının arasına geri gelmişti; yavaşça ileriye doğru itiyordu.
Sarah nefesini tuttu ve sürtünme arttıkça gerildi. Acıyordu. Çok değil ama içindeki yangını hafifçe bastıracak kadar.
Hugh endişeli bir şekilde, "İyi misin?" diye sordu.
Sarah başını salladı.
"Yalan söyleme."
"Neredeyse iyiyim." Sarah ona zayıf bir biçimde gülümsedi. "Gerçekten."
Geri çekilmeye başladı. "Bunu yapmamalıydı-"
"Hayır!" Kollarını sıkıca onun bedenine doladı. "Gitme."

"Ama sen-"
"Herkes ilk seferinde canının yandığını söyler," dedi Sarah onu yatıştırmak için.
"Kiminle konuştun ki bunu?"
Dudaklarından sinirli bir kahkaha çıktı. "Benden büyük bir sürü kuzenim var. *Honoria ile değil,*" diye ekledi Sarah, çünkü ne düşündüğü görebiliyordu. "Bazıları ise bu konuda konuşmayı sever. Hem de çok."
Hugh tekrar onun üzerine doğru geçti, ağırlığıyla onu ezmemek için dirseklerini yatağa koyarak eğildi. Bir şey söylemedi. Yüzündeki yoğun ifadeye bakılırsa bir şey diyebilecek halde değildi.
"Daha iyiye gidermiş," diye mırıldandı Sarah. "Öyle derler. Kocan nazikse, çok daha iyiye gidermiş."
"Ben senin kocan değilim," dedi Hugh boğuk bir sesle.
Srah ellerinden birini onun saçlarına doladı ve dudaklarını dudaklarına doğru çekerek, "Ama olacaksın," diye fısıldadı.
Hugh daha fazla dayanamadı. Durma fikri bir kenara atıldı ve Sarah'ı sert bir biçimde öptü. Hareketleri yavaştı, çok dikkatliydi ama bir şekilde -Sarah bunu nasıl başardığını anlamamıştı- kalçaları birleşti ve tüm erkekliği içindeydi.
Sarah,"Seni seviyorum," dedi Hugh ona nasıl olduğunu soramadan. Artık daha fazla soru duymak istemiyordu, sadece tutkuyu istiyordu. Hugh yeniden hareket etmeye başladı ve ikisini de uçurumun kenarına götüren bir ritim tutturdular. Ve ardından, kör edici derecede güzel bir anda, Sarah titredi ve onu sıkıca sardı. Hugh çığlığını bastırmak için yüzünü boynuna gümdü ve son bir kez içinde gidip gelip boşaldı.
Birlikte nefes aldılar. İkisinin de artık tek yapabildiği buydu. Nefes aldılar ve uyudular.

Önce Hugh uyandı ve şafağa birkaç saat olduğundan emin olunca, yanında uyuyan Sarah'yı izleme lüksünün keyfini çıkartmaya karar verdi. Ancak birkaç dakika sonra bacağındaki krampı hissetmeden edemedi. Kaslarını bu şekilde kullanmayalı epey uzun zaman olmuştu ve kullanırken çok tatlı olsa da sonrası pek değildi.

Sarah'yı uyandırmamak için yavaşça hareket ederek oturur pozisyona geçti ve aksak bacağını önünde uzattı. Yüzünü buruşturarak sertleşmiş kaslarını ovmaya başladı. Bunu çok kez yapmıştı; kaslarındaki düğümü nasıl bulacağını ve gevşeyene kadar başparmağıyla nasıl *sertçe* ovması gerektiğini biliyordu. Deli gibi acıyordu ama bu o iyi acılardan biriydi. Parmakları yorulunca elinin tersiyle ovmaya başladı, sert, yuvarlak daireler çizdi, ardından da süpürür gibi sağlam hareketler yaptı ve-

"Hugh?"

Sarah'ın uykulu sesine doğru döndü. Gülümseyerek, "Sorun yok," dedi. "Uyumaya devam edebilirsin."

"Ama..." Sarah esnedi.

"Daha sabaha çok var." Hugh ona doğru eğilip başının üstüne bir öpücük kondurup hafifçe rahatlayan kasına döndü ve tekrar düğümleri başparmağıyla ovmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Sarah yine esnedi ve kendini biraz daha dik oturur bir konuma çekti.

"Bir şey yok."

"Bacağın mı ağrıyor?"

"Biraz," diye yalan söyledi Hugh. "Şimdi çok daha iyi." Hatta onu bu duruma sokacak biçimde aynı şekilde tekrar kullanmayı düşünecek kadar iyi hissediyordu.

"Deneyebilir miyim?" diye sordu Sarah sessizce.

Şaşkınlıkla ona döndü Hugh. Hiç onunla bu şekilde ilgi-

lenmek isteyeceğini düşünmemişti. Bacağının görüntüsü hoş değildi; kırık ve kurşun nedeniyle (ve de doktorun kurşunu oldukça kaba bir biçimde çıkarmasından) olması gereken uzun ve düzgün şekline hiç benzemeyen kasının üzerini örten büzülmüş ve yaralı bir deriyle kalakalmıştı.
Yumuşak bir sesle, "Sana yardım edebilirim," dedi Sarah.
Hugh dudaklarını araladı ama konuşamadı. Yara izlerini elleriyle kapatıyordu ve ellerini adeta üstünden çekemiyordu. Hava karanlıktı ve Sarah'ın nahoş, derin izleri göremeyeceğinden, en azından çok iyi göremeyeceğinden emindi. Ama bu yara izleri çirkindi ve hayatının en bencil hatasının çirkin hatıralarıydı.
Sarah, "Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi elini elinin yakınına koyarak.
Hugh sertçe başıyla onayladı ve ellerinden birini Sarah'ın elinin üzerine koydu. "Burası," dedi elini en sert düğümlerin oraya doğru ilerletirken.
Sarah parmaklarını bastırdı ama yeterince kuvvetli değildi. "Bu iyi geliyor mu?"
Kendi eliyle elini daha sıkı bastırdı. "Böyle."
Sarah alt dudağını dişiyle ısırdı ve yeniden denedi, bu sefer kasının derinliklerindeki o korkunç noktaya ulaşmıştı.
Hugh inledi ve Sarah derhal dikleşti. "Ben-"
"Hayır, bu iyi."
"Tamam." Sarah ona tereddütle baktı ve masaja devam etti, arada bir parmaklarını esnetmek için durdu.
"Bazen dirseğimi kullanıyorum," dedi Hugh. Kendini hâlâ bu konuda sıkılgan hissediyordu.
Sarah ona meraklı gözlerle baktı, ardından da omuz silkip önerisini denedi.
Hugh, "Tanrım," diye inleyerek yastıklara geri yattı. Neden

başkası yaptığında çok daha iyi hissettiriyordu?
"Bir fikrim var," dedi Sarah. "Yana doğru uzan."
Dürüst olmak gerekirse Hugh hareket edebileceğini düşünmüyordu. Tek elini kaldırmayı başardı ama bir saniyeliğine. Adeta kemiksizdi. Başka açıklaması olamazdı.
Sarah kıkırdadı ve onu yaralı bacağı üstte kalacak şekilde kendisi çevirdi. "Esnetmen lazım," dedi ve dizini yerinde tutup bacağını büktü; topuğunu kalçalarına doğru kaldırdı. Daha doğrusu yarısına kadar.
"İyi misin?"
Hugh başıyla onayladı, acıdan titriyordu. Ama bu- Belki de iyi bir acı değildi ama kesinlikle faydalıydı. Teninde bir şeylerin gevşediğini hissediyordu ve tekrar sırtüstü yatıp Sarah ağrıyan kasına masaj yapmaya başlayınca adeta derisinden dışarı, ruhundan yükselerek kızgın bir şeyin ruhunu terk ettiğini hissetti. Bacağı seğiriyordu ama kalbi hafiflemişti ve senelerdir ilk kez dünya olasılıklarla dolu gibi görünüyordu.
"Seni seviyorum," dedi Hugh. Ve kendi kendine, *bu beş etti,* diye düşündü. Beş kere söylemişti. Yeterli değildi.
"Ve ben de seni seviyorum." Sarah eğilip bacağını öptü.
Hugh kendi yüzüne dokundu ve gözyaşlarını fark etti. Ağladığını fark etmemişti. "Seni seviyorum," dedi yeniden.
Altı.
"Seni seviyorum."
Yedi.
Sarah kafası karışmış gibi gülümseyerek baktı.
Hugh burnuna dokundu. "Seni seviyorum."
"Ne yapıyorsun?"
"Sekiz," dedi yüksek sesle.
"Ne?"
"Sekiz kez söyledim. Seni seviyorum."

"Sayıyor musun?"
"Şimdi dokuz oldu." Hugh omuz silkti. "Ben hep sayıyorum. Artık bunu öğrenmiş olman lazım."
"O zaman geceyi çift sayıda, onda bitirmen gerekmiyor mu?"
"Sen buraya gelmeden önce gece sabaha bağlanmıştı ama evet, haklısın. Seni seviyorum."
"On kez söyledin," dedi Sarah ona minik bir öpücük kondurarak. "Ama esas bilmek istediğim, bunu kaç sefer *düşündüğün?*"
"Sayması imkânsız," dedi Hugh dudaklarına doğru.
"Senin için bile mi?"
"Sonsuz," diye homurdandı Hugh, onu tekrar yatağa yatırarak. "Veya belki de..."
Sonsuzluk artı bir.

Sonsöz

Pleinsworth Malikânesi
Londra
Bir sonraki bahar

Evlilik veya ölüm: Smythe-Smith Dörtlüsü'ndeki mecburi görevden kaçmanın iki yoluydu. Ya da daha doğru bir biçimde ifade etmek gerekirse: pençelerinden kurtulmanın. *İşte bu yüzden de kimse (Iris hariç ama buna daha sonra değineceğiz) üç saat sonra Smythe-Smith* Dörtlüsü'nün *yıllık müzikali için*, yeni evlenmiş ve oldukça da hayatta olan Leydi Sarah Prentice'in neden 'sahneye' çıkacağını ve dişlerini sıkarak neden piyanonun *çalacağını* anlamamıştı.

Honoria, buradaki ironinin muhteşem olduğunu söylemişti Sarah'ya.

Hayır demişti Sarah Hugh'a, ironi muhteşem falan değildi. İroni bir kriket sopayla dövülüp yere yapıştırılmalıydı. İroninin gerçek bir şekli olsaydı tabii.

Ama ne yazık ki ironi -Sarah'yı hayal kırıklığına uğratarak- bir şekle sahip değildi.

Kriket topu olmayan bir şeye karşı kriket sopası sallama isteği kesinlikle hayat değiştiriciydi.

Ama Pleinsworth müzik odasında top yoktu, o yüzden Sarah Harriet'ın kemanının yayını kendine tahsis etmişti ve onu Tanrı'nın istediği biçimde kullanıyordu.
Daisy'yi tehdit etmek için.
"Sarah!" diye bağırdı Daisy.
Sarah gürledi. Gerçekten gürledi.
Daisy korunmak için piyanonun arkasına saklandı.
"Iris, durdur şunu!"
Iris sanki, *Gerçekten sana, bu aralar giderek artan biçimde can sıkıcı olan kız kardeşime, yardım etmek için bu sandalyeden kalkacağımı düşünüyor musun?* dercesine kaşlarını kaldırdı.
Ve evet, Iris tüm bunları sadece kaşını kaldırarak söyleyebiliyordu. Muhteşem bir yetenekti.
"Tek yaptığım," dedi Daisy dudak bükerek, "biraz daha iyi bir tavrı olabileceğini söylemekti. Gerçekten."
Iris mesafeli bir tonla, "Geriye dönüp bakarsak, sözcüklerini çok da iyi seçememişsin," dedi.
"Bizi kötü gösterecek!"
"O," dedi Sarah düşmanca, "bunun bir dörtlü olmasının tek nedeni."
Daisy, "Hâlâ Sarah'ın piyanodaki yerini alacak birini bulamadığımıza inanmakta güçlük çekiyorum." Iris bir anda ona doğru hızla nefes verdi. "Sanki Sarah'yı hile yapmakla suçluyor gibisin."
"Ahh, ama hile yaptığımdan şüphelenmek için iyi nedenleri var," dedi Sarah ve elindeki yayla ona doğru yürüdü.
Harriet, notlarından başını kısa bir süreliğine kaldırarak, "Kuzenler bitiyor," dedi. Tüm münakaşa sırasında her şeyi yazmakla meşguldü. "Benden sonra sadece Elizabeth ve Frances var ve sonra yeni bir nesil gelmesi gerekecek."
Sarah, Harriet'ın yayını geri vermeden önce Daisy'ye düş-

inanca bir bakış attı. "Bunu tekrarlamayacağım," diye uyardı. "Üçlü bile olmak zorunda kalsanız umurumda değil. Bu sene çalmamın tek sebebi-"

Iris, "Kendini suçlu hissetmen," dedi. Yorumuna sessizlik dışında bir yanıt gelmeyince, "Şey ama öyle," diye ekledi. "Bizi geçen sene ektiğin için kendini hâlâ suçlu hissediyorsun."

Sarah ağzını açtı. Doğru veya yanlış (ki bu durumda doğruydu) bir şeyle itham edilince doğasında karşı çıkmak vardı. Ama ardından yüzünde bir gülümseme ve elinde bir gülle kapıda duran kocasını gördü. Karşı çıkmak yerine, "Evet, evet, öyle," dedi.

Iris, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet öyle. Özür dilerim ve senden de..." Daisy'ye doğru başıyla işaret etti. "Ve sanırım senden de Harriet."

Daisy, "O geçen sene çalmadı bile," dedi.

"Ben onun ablasıyım ve eminim ondan *bir şey* için özür dilemem gerekiyordur. Şimdi izninizle, Hugh'la birlikte gidiyorum."

Daisy, "Ama pratik yapıyoruz," diye karşı çıktı.

Sarah neşeli bir biçimde el sallayıp, "Bay bay!" dedi.

Müzik odasından çıkınca Hugh, "Bay bay?" diye kulağına fısıldadı. "Sen bay bay der misin?"

"Sadece Daisy'ye."

"Sen gerçekten de iyi bir insansın. Bu sene çalman gerekmiyordu."

"Hayır, ama bence gerekiyordu." Sarah asla yüksek sesle itiraf edemezdi ama yıllık müzikali kurtaracak tek kişi olduğunu anlayınca... Şey, yani müzikalin ölmesine izin veremezdi.

Kendi ağzından çıkanlara inanamadan, "Gelenekler

önemlidir," dedi. Gerçi âşık olduğundan beri değişmişti. Ve ayrıca...

Hugh'un elini alıp karnına koydu. "Kız olabilir."

Hugh'un anlaması bir an sürdü. Ve ardından, "Sarah?" diye sordu.

Sarah başıyla onayladı.

"Bebek?"

Sarah tekrar başıyla onayladı.

"Ne zaman?"

"Kasım olabilir."

Hâlâ inanamıyormuşçasına, "Bir bebek," diye tekrarladı Hugh.

"Çok da şaşırmaman lazım," diye dalga geçti Sarah. "Sonuçta-"

"Onun da bir enstrüman çalması lazım," diye lafını kesti Sarah.

"O bir erkek de olabilir."

Hugh ona oyunbaz bir bakış attı. "İşte bu çok garip olurdu."

Sarah kahkaha hattı. Yalnızca Hugh böyle bir espri yapabilirdi. "Seni seviyorum Hugh Prentice."

Ön kapıya doğru yürümeye devam ettiler ama iki adım attıktan sonra Hugh eğilip kulağına, "İki bin," diye fısıldadı. Ve Sarah, sadece Sarah olduğu için kıkırdayıp, "Sadece o kadar mı?" dedi.